

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 56

Izlazi subotom

Zagreb, 2. svibnja 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Hrvatska knjižara	4
Okupljanje	5
In memoriam	7
Počasni Bleiburški vod	11
U tuđini	14
Nečastivi	16
Zlo i naopako	18
Izbori	19
Prosvjed	21
Lenjn	22
Europska unija	23
Odličja	24
Sloboda	25
Pravaši	26
Vrijeme je za pravdu	28
Manifest	29
Memorandum	31
S Pantovčaka	32
Povijest i čovjek	34
Za dug spremni	35
Svijet	36
Jugoslovena Europa	38
Bosno moja	41
Zgodopis	45
Osvrti	48
Uvijek protiv korupcije	53
Živjeti NDH	54
Hrvatski jezik	55
Podlistak	56
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	60
Kolači	61
Čitatelji	62

<http://apps.facebook.com/causes/276840/53911519?m=034055a2>
(za članove Facebooka)

PRELUDIJ ZA MARŠEVE SMRTI

(Svibanj A.D. 1945)

Mile Prpa, Zagreb

UKINUTI NOVČANE PODPORE NACIONALNIM MANJINAMA

mr. sci. Dragan Hazler, Basel

Vrlo mali broj europskih država, među koje spada i Hrvatska, daje novčane podpore nacionalnim manjinama. Zašto?!

Neke države (ne ću ih navoditi, da ne izazovem politički problem) podupiru novčano svoje nacionalne manjine u Hrvatskoj jer očekuju od njih petokolonašku ulogu, kad ustreba. Na to nas upozorava stara i novija povijest, ako je nismo zaboravili. Republika Hrvatska sa svoje strane daje novčane podpore za sve nacionalne manjine u Hrvatskoj, kojih ima priznatih po Ustavu RH 22 (dvadeset i dvije).

Po tom istom Ustavu Republike Hrvatske:

UKINUTI NOVČANE PODPORE NACIONALNIM MANJINAMA - NASTAVAK

Svi građani Republike Hrvatske su posve ravnopravni, bez obzira na nacionalnost, rasu, vjeroispovijest, porijeklo... Štoviše nacionalne manjine u Hrvatskoj su nadravnopravne u odnosu na, još zasada većinski narod Hrvate. Naime, nacionalne manjine u Hrvatskoj imaju dvostruko pravo glasa i dobivaju novčane podpore iz državnog proračuna RH, što nije slučaj za matični narod Hrvate.

POTOMAK SAM ŠVICARSKJE NACIONALNE MANJINE U HRVATSKOJ

Osobno sam potomak, doduže ustavno nepriznate nacionalne manjine u Hrvatskoj pa utoliko imam veće pravo kritizirati Republiku Hrvatsku radi nepotrebnog davanja novčane podpore nacionalnim manjinama. S mojim dvostrukim pravom glasa, kojeg izborni ne koristim kritiziram Republiku Hrvatsku radi davanja novčanih podpora nacionalnim manjinama jer se time narušava ravnopravnost matičnog naroda Hrvata. Hrvati, koji su svoju državu osnovali, čitavu povijest za nju radili i branili je od svih neprijatelja, kojih je bilo i u redovima današnjih nacionalnih manjina u Hrvatskoj ne dobivaju novčane podpore, nego naprotiv većinski sudjeluju u plaćanju poreza. Iz toga poreza i iz drugih hrvatskih izvora današnja Hrvatska plaća novčane podpore nacionalnim manjinama, koje useljuju u Hrvatsku. Štoviše, davanje podpora za nacionalne manjine djeluje stimulatивно na useljavanje u Hrvatsku i to upravo onih nacionalnih manjina s Istoka, koje imenicu Rad ne pišu velikim slovom.

Bez mnogo raspređanja o toj temi jer će me nacionalmanjinaši proglasiti neprijateljem i moje riječi govorom mržnje, ponavljam kratko:

Država Hrvatska se mora ponašati načinom većine država Europske Unije i ukinuti novčane podpore nacionalnim manjinama. To ukidanje je upravo sada u eri opće recesije neophodno potrebno i posve opravdano.

Zašto bi netko u Hrvatskoj samo zato jer nije Hrvat, nego nešto drugo dobivao novčane podpore?! U prošloj godini novčane podpore nacionalnim manjinama iznosile su oko 150 milijuna kuna plus dodatne privilegije raznih oblika. Za ovu kriznu 2009. predviđen je u državnom proračunu još viši iznos novčane podpore za nacionalne manjine. To je absurd, kojim političke stranke kupuju glasače.

DODATNO POJAŠNJENJE PRIJEDLOGA

Građani svake nacionalne manjine u Hrvatskoj su zdravi i radno sposobni ljudi kao i njihovi sugrađani

Hrvati. Kao takvima ne treba im Republika Hrvatska davati nikakve novčane podpore jer ih ne daje niti Hrvatima. Predlaže se Vladi Republike da posredstvom Hrvatskog Sabora ukine novčane podpore nacionalnim manjinama u RH jer se radi o zdravim i radno sposobnim ljudima pa neka žive i njeguju svoje običaje iz svojih sredstava, a ne iz državnog proračuna Republike Hrvatske.

Novac, kojeg Republika Hrvatska daje nacionalnim manjinama treba preusmjeriti na podpore nemoćnim ljudima kao što su primjerice: radno nesposobni ljudi, nezbrinuti invalidi, slijepci, gluhoonijemi, slijepo-gluhoonijemi, djeca s posebnim potrebama, djeca u liječenju bolesti za koje treba skupe lijekove i dodatna skrb, nezbrinute samohrane majke, starci s niskim mirovinama, usamljenici u napuštenim selima...

Ima i drugih potreba za pravilno usmjerenje novca nepotrebno usmjerenog za podpore nacionalnim manjinama. Na primjer: otvaranje novih radnih mjesta za zapošljavanje ljudi, koji iz ljudskih potreba čeznu za radom.

Naprijed spomenute skupine nemoćnih ljudi, bez obzira na njihovu nacionalnost trebaju posebnu državnu skrb i novčane podpore iz proračuna Republike Hrvatske, a ne zdravi ljudi samo zato jer su pripadnici nacionalnih manjina.

Valja ponoviti:

Novčane podpore nacionalnim manjinama u Hrvatskoj treba ukinuti. Takove novčane podpore ne daju brojne, vrlo bogate europske države niti svojim urođenim niti useljenim nacionalnim manjinama.

Hrvatska želi ući u Europsku Uniju pa treba učiti ponašanje i odnos najbogatijih i drugih država Europske Unije prema nacionalnim manjinama, ako ih uopće u njima ima jer te države uključuju useljenike svih nacija integracijom i asimilacijom u korpus matične nacije.

Možda bi i za Republiku Hrvatsku bilo razborito primjenjivati zapadnoeuropski model integracije i asimilacije svih došljaka u Hrvatsku pa bi tako automatski otpalo svako novčano podupiranje kulta nacionalnih manjina. Svatko bi živio od svoga rada, a ne od socijale i državnih podpora, za koje je upitno, da li padaju na tlo, koje bi trebalo oplodivati.

Gornje predlaže i prijedlog pojašnjava potomak švicarske nacionalne manjine u Hrvatskoj

GOTOVI STE DRUŽE MESIĆU!

Izgledalo je prelijepo. Bajkovito. Njima.

Simi Dubajiću, Milki Planinc, Stjepanu Hršaku. Dakako, i takvima kao što su Josip Joža Manolić i Stjepan Mesić.

1945. godina.

Činila se vječnom. U nevjerici priželjkivanom i konačno dosanjanom.

Saveznička pobjeda nad Silama osovine pružila je priliku partizanima dočepati se vlasti. U Hrvatskoj. Mogli su pristupiti provedbi svojih paklenih projekata.

I jesu. Bez dvojbi, bez čekanja. Silovito, drzovito, bez nježnosti.

Svu vlast zadržale u svojim rukama. Nacionalizacija i konfiskacija. „Vaše? Da, bilo je, ali je sada naše.“ Drugarsko.

Ipak nedovoljno. Nije ih zadovoljavalo.

Željeli su krv. Mnogo krvi. Našli su je dovoljno u onih koji su i pomišljali na Hrvatsku. Nezavisnu Državu.

Bahatili su se punih 45 godina.

Tada se ostvarila nada. Iznenađena sijevnula je duga iz oblaka. Trebalo je samo ispod nje proći. Dosta je bilo partizanskog ropstva. Nažalost, samo prividno. Kao prilika. Bili su dobro pripremljeni. Znali su, na vrijeme, što dolazi. Opet su nas sačekali i dočekali.

Pretvorba i privatizacija. Menadžerski krediti. HDZ-SDP. Novac, vlast, korbač. I dalje po starom, kao da se ništa nije zbilom. Nastaviše odozgor nas gledati. Trbušasti i objesni.

Ustav? ZAVNOH je stvorio Hrvatsku. Nitko i nikada za nju nije čuo. Dotad uopće nije postojala. Zar ne? Ništa bez ustanika iz Srba i njihove mislosti. Čudno, kako su ustaše i „ustaše“ bili slijepi. Isto, kao i obični puk.

Bojovnici? Oni iz Čavoglava i s raznih drugih prvih crta bojišnice. Ni njih nije ih bilo, niti je bilo potrebe za njima. Uobrazilja bolesnih umova. Zato se sada, otriježnjeni, ubijaju. Ta bilo je 500.000 braniteljski nastrojenih osoba. Nikakvi junaci! Možda

ubojice. Poginuli, ranjeni, invalidi? Još i oni. Ako ih se i našlo, sami su si za to krivi. Tko ih je uostalom gonio pred metak? Budale.

Gospodarstvo? Hrvatsko. Lisnica u hrvatskom džepu. Ništa od toga. Njihov „točak istorije“ melje. Polako, oprezno, za svaki slučaj, pa sve brže i brže, sve opsežnije i opsežnije, sve moćnije i moćnije. Sitna stoka, hrvatska, kao i prije, pluži, pluži i šuti, a oni: lov, jahte, Bahami. Oni određuju kome će se dati radno mjesto, korica kruga.

Onda, kao iznenada, grom. NATO.

Nisu s time računali. Sigurno. „Ništa nas ne smije iznenaditi“. Da, ako ćemo lagati. Ovaj put „ne će proći“. Iznenađilo ih je do korijena. Najprije internet, pa NATO. Odviše.

Neviđeno, zar ne družte Mesiću? Tamo, tamo gdje je NATO, ne vole fojbe, Maceljske šume, centralne komitete. Ni na kraj pameti.

Sve se mijenja? A vi imate svoje poznate fore. Ne će Vam pomoći! Neke se stvari, neki se ljudi, neki se svjetonazori, nikada ne mijenjaju.

Vidjet ćete. I, od srca se nadamo, osjetiti. Onako kako vas već i spada.

Ustroj složen da bi se borio protiv komunizmu, protiv njegove teorije i prakse, nastavit će svoj posao. Ovaj put zu našu potpunu suranju.

Protiv vas, dragi družte Mesiću.

Morat će se polagati računi.

Uskoro.

Šutnja, koja ti u zadnje vrijeme paše, teško da će pomoći. Pročitao vas je, eto, i jedan Ivo Banac.

Za početak vratite opljačkano, a onda počnite raditi. Kao i drugi normalni ljudi i pošteni ljudi. Ostavite krv onima kojih je. Nema više sisanja.

Preuzet ćemovlast. U Hrvatskoj, dakako. Dovedi vas u red. Konačno. I s naše strane.

Tako neka bude.

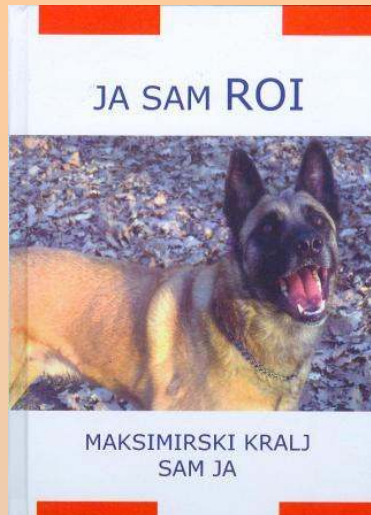

T. Držman

HRVATSKA KNJIŽARA

www.knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu

Ja sam ROI, Maksimirski kralj sam ja
koautor: Vladimir Biondić
 Cijena 70,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Emily Bronte:
ORKANSKI VISOVI,
 str. 358, 1974. godina
45,00 kuna

Ernest Hemingway:
OTOCI U STRUJI,
 str. 333, 1974. godina
55,00 kuna

Gunter Grass:
MAČKA I MIŠ,
 str. 167, 1969. godina
40,00 kuna

Ira Levin:
DJEČACI IZ BRAZILA,
 str. 327, 1978. godina
45,00 kuna

Velimir Deželić, st.:
PETAR KREŠIMIR
 str. 188, 1932. godina
45,00 kuna

HRVATSKI ULJUBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građan

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

hrvatska.uljudba@gmail.com

091-33-88.431

Zagreb, na dne 27. travnja 2009.

**HRVATSKIM GRAĐANIMA
U DOMOVINI I ISELJENIŠTVU**

Predmet:

PRVI SLUŽBENI POZIV za

sudjelovanje u radu političkog skupa.-

HRVATSKI ULJUBENI POKRET, Udruga za zaštitu prava građana, priređuje

25. svibnja 2009. godine u 11 sati u Zagrebu, ispred kuće Tuškanac 61,

a u kojoj stanuje komunistički ratni zločinac Stjepan Hršak,

**OKUPLJANJE
DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA**

u svrhu poticaja dotičnog Stjepanu Hršaku, komandantu vojne OZNE za područje Krapine na kajanje za ubojstvo 22 franjevca i svećenika u noći od 4. na 5. lipnja 1945. godine u Maceljskoj šumi.

Priredba je prijavljena Policijskoj Upravi Zagrebačkoj.

POZIVAMO

Vas za sudjelovanje u radu ovog političkog skupa, bez ikakvih ograničenja glede iznošenje svojih stajališta.

Radni raspored priredbe:

Molitva

Pozdravna besjeda

Čitanje ulomka iz knjige Frana Živičnjaka: U VJEČNI SPOMEN

Govori sudionika skupa

Prozivka dodijeljenih odličja VELEREDA HUDA JAMA

Recitacija pjesme Mile Prpe: PRELUDIJ ZA MARŠEVE SMRTI

Lijepa naša i odjava skupa

Molimo Vas, zbog potrebnog osiguranja, dostavite nam svoj odgovor najdalje do 10. svibnja 2009. godine na adresu: Zagreb, Pete poljanice 7, odnosno na e-mail: hrvatska.uljudba@gmail.com ili na telefon: 01/29-23-756, 01/29-23-757 (fax), 091/33-88-431.

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

PRELUDIJ ZA MARŠEVE SMRTI (SVIBANJ A.D. 1945)

Mile Prpa, Zagreb

(Uglazbio: Zlatko Pibernik)

1.

Idu kolone, marševi smrti, hropot,
tisuće se vuku preko polja i drača.
Idu kolone, čuje se topot,
za svakim od njih već smrt korača.

2.

Vuku se kolone, mlađ do mlađa,
utroba zemlje zove ih sve jača.
Zgasla im nada, nova se ne rađa,
svi u muku, ni suze, niti plača.

3.

Gaze kolone dok proljet cvjeta,
dok bubnjevi bubnje glas slobode.
Svibanjske zore na pragu su ljeta.
Duge kolone u smrt se vode.

Četverored smrti

4.

Uokolo baklje napukle zore,
vezana žica ruke im bode.
Bol ih slama, beznađem sad gore,
tek hropot žedi - vode, vodet!

5.

A svuda pjev života, pjev slobode,
kolone smrti, kolone duge, duge.
Tisuće i tisuće vezanih ih vode,
u njima zvona zvone brecaj tuđe.

6.

Idu kolone i nestaju u travu,
onaj što malaksa više se ne diže.
On smjesta smrt dobi u glavu,
ni uzdahom čežnje kući ne stiže.

7.

Otkose svoje te aveti kose,
klas do klasa, cvijet do cvijeta.
Zeleno klasje u smrti cvjeta,
ugasnuše tek mlađahna im ljeta.

**Odgovoran za smrt najmanje
milijun ljudi**

8.

Idu kolone bez obzorja nade,
mučno se vuku pod teretom snova.
Oni su junaci krvave balade,
zaklane ovce, klane od ovnova.

9.

Rijeke u krvi plave, kleca
leš do leša, već čine splavi.
A jedna duša bespomoćno jeca
In Te, in Te Domine speravi!

10.

(Pjesnik ove pjesme Svibnja toga
imao je deset mjeseci - tek dah života.
Ali hropot smrti - vapaje do Boga
već tad udahnu, jezu SVIH strahota).

POŽELJEŠE I UDARITI PO ONOJ ŠAČICI BRANITELJA

Crtica o generalu Janku Bobetku i o zaboravljenim ratnicima

(10. siječnja 1919. – 29. travnja 2003.)

Marko Mujan, generalov prijatelj iz zapovjedničkog kadra s „Južnog Bojišta“

U proljeće 1992. godine nakon pregrmljenog gubitka Čepikuća sada u obrani Stona od zapovjednika dobiva zadaću da skupa s mladim časnikom topništva ide na sastanak u susjedno „kopneno“ zapovjedništvo u malo mjesto Duboka. Dok smo se vozili brzom brodicom nisu ni pomišljali da će se jednom u budućnosti upravo ovdje iznad mora nadvići most, koji će spajati Hrvatsku.

Stigavši, doznaje da će sastanak sa zapovjednicima postrojbi na terenu održati načelnik Glavnog stožera Hrvatske vojske general Janko Bobetko. Samo jedan od njih je mogao biti nazočan sastanku i topnik je logično prepustio prednost pješaku.

Pri ulasku generala Bobetka u prostoriju svi časnici ustaju na znak pozor, čvrsti starina, kao nemarno, dopušta da sjednu. Slijede izvješća zapovjednika, na red dolazi i stanje na pelješkoj strani bojišnice. Časnik pješništva iz Stona izlaže stanje onako kako mu je bilo rečeno da to napravi. Naime, mjesta rasporeda protivničkog topništva su bile samo pretpostavke njegovog zapovjednika. General ga je malo čudno gledao i na kraju mu rekao da je još mlad i zelen. Naravno radilo se o pobžajima vrazjih topova koje je netko drugi, a ne on, pretpostavljajući postavio na zemljovidu upravo tamo negdje na nevideno.

je samo cijenio i kakvo je samo izuzetno poštovanje imao prema generalu, zapovjedniku svih hrvatskih oružanih snaga, a on ga je upravo doslovno oprao.

Kuhalo je u njemu, zar nakon prvih granata na Banima, napada na Dubrovnik proživljenog u Komolcu, na Brgatu i Osojniku. Da

ne govorimo o svemu preživljenom u bitci za i oko sela Čepikuće, sad je podcijenjen od uzora, kojeg po prvi put uživo vidi. Unatoč osjećaju da sam sebe izvodi pred vojni sud, nakon narednog izlaganja jednog od zapovjednika diže ruku i general mu odmah dopušta da govori. Lomeći u sebi

jaki osjećaj poštovanja i stvarnosti, kroz koju je prošao, rekao je Generalu vojnički: ja sam taj i taj, borio sam se tu i tu, uradio to i to i kao časnik nisam zelen i mlad. Sjeo je i bio spreman da je ovo bilo možda njegovo zadnje u Hrvatskoj vojsci. General je odjednom izgledao drugačije, nije skoro ništa rekao, nastavio je

PODIGA SAN I JA RUKU

Ivan Šegedin, Korčula*

KAD OLUJNO JUGO, OTVORI DUŠU.
ŽIVOT SE VRAĆA U ODBIGLE DANE
SVIČU OD LOJA, KAD UGASI VITAR.
OVO SRCE, OD PONOSA STANE.

ZA TEBE MAJKO, SVE SAN UČINI.
SLUŠAJUĆ OCA, KAD JE GOVORI.
SITI SE SINE, I DIDE SVOGA.
ŠTO SE JE ZA NAS, KRAVAVO BORI.

PODIGNU SAN I JA RUKU.
VIROVAO SVOME PUKU.
ŽIVOTA SE ODREKAO.
DA BI IMA MIRNU LUKU.

PODIGA SAN I JA RUKU.
S JUNACIMA STA UZ RAME.
A VI STE NAS OSTAVILI.
ZABORAVILI STE NA ME.

KAD OLUJNO JUGO, OTVORI DUŠU.
ISTINA BOLI, TIŠINA STEŽE.
JER OVO SRCE, ZA TEBE KUĆA.
ŽIVOT ME MAJKO, ZA TEBE VEŽE.

DANAS SU SAMI, SVI ŠTO TE VOLE.
JER SITI U NAMA, SVAKU RIČ GUŠU.
SVU SU NAM SRIČU, UZELI MAJKO.
BOGATSTVO, SLAVU AL NIKADA
DUŠU.

*Autor teksta: Ivan Šegedin, autor glazbe: Ivan Šegedin, aranžman: Vinko Didović, izvođač: Ivan Šegedin

slušati izlaganja ostalih zapovjednika dok je očito jednim dijelom stalno mislio o tome što je čuo.

Mladi i zeleni mladić, možda jednako takav i časnik, nije bio siguran da ga ova njegova „drskost“ neće koštati „karijere“. Nakon završenog sastanka prišao je načelniku Glavnog stožera i rekao mu da ga iskreno poštuje ali da je sve ono upravo tako i da je to morao reći.

Njemu svojstveno, ni sad se nije spomenuo reći kako je još 1991. godine od hrvatskog Predsjednika dobio pohvalu za hrabrost i učinjen pothvat kod Čepikuća. General se blago smješкао. Ništa od prijekora a kamo li kazne.

Pa čak ni nakon onoga što „mladi“ časnik s Pelješca nije htio dati „garanciju“ da će tamošnje snage prijeći u napadna djelovanja. On je samo „operativac“. Na Pelješcu je nje-

gov zapovjednik, koji ga je na sastanak poslao i kojemu on može samo prenijeti Generalove zapovjedi a do njega je kako će ih provesti. Možda je neočekivano u ovom trenutku mogao čak izletjeti na višu dužnost, ipak to bi bilo kao postati neželjeni kapetan broda „Bounty“.

Slijedeći put sreli su se u Stonu. Mladi časnik, igrom slučaja, vraćajući se sa obilaska jednog od položaja naišao je pred zapovjedništvom upravo na generala Bobetka okruženog razdraganim časnicima. Gospodine generale ovo, gospodine generale ono, a on im kaže da ide običi prethodnih dana žestoko granatirani Mali

Ston. Tko će ga pratiti, možda oni koji su za tih granatiranja bili na sigurnijem mjestu u Stonu. Nisu uspjeli ni iznijeti prijedlog a on uperi prst i kaže, on, pokazujući na „mladog i zelenog“ časnika. Od tog trenutka nikakvih prepreka među njima nije bilo, samo propisna vojnička stega između mlađeg i starijeg. Treba napomenuti da su se u Malom Stonu čule eksplozije i da je sve mirisalo na zatišju pred buru a da su neprijateljski vojnici s druge strane kanala povremeno pucali. Dok su se vozili u is-

tom vozilu bio je spreman, kad je već General imao hrabrosti otići na prvu crtu, ako zatreba zaštititi ga i svojim tijelom. Po povratku u Ston pri kraju zajedničkog ručka General ga je pozvao pored sebe, i pitao ga, i slušao, i dao mu do znanja kako će poduzeti mjere da se promijene neke stvari. Kasnije je dio toga i ostvario.

Ponovo su se sreli u Dubrovniku odakle je trebalo ići dalje prema jugu. Ne treba ovo prijateljstvo uzeti zdravo za gotovo. Trebalo je njega dokazivati i nije podrazumijevalo privilegije.

Jesen 1992. godine general Jan-

ko Bobetko, kao zapovjednik Južnog bojišta u Dubrovniku daje mu u ruke zapovijed i nakon što je pročitao pita ga, je li shvatio. Znam da ste razumjeli, kaže, ali ovo je jako ozbiljno i značajno, pročitajte još jednom, dobro pročitajte i krenite na izvršenje. Slijedilo je oslobađanje Konavala, domobranska postrojba, kojom je mladi časnik zapovijedao, iskrcava se u Cavtat, noću po nevremenu u prvom valu pomorskog desanta, jednim od malih brodova „pjesnika“ skupa s proslavljenim Tigrovima. Slijedi hodnja do sela Čilipi a potom prvi ulaze i u mjesto Gruda. Tamo se na veliku sreću susreo s pripadnicima mirovnih snaga. Izbjegavši vješto pomoć njihova prevoditelja, ostavivši ga pred vratima, dobio je puno podataka što je najvjerojatnije spriječilo gubitke života na našoj strani. Zapovjednik Južnog

bojišta je zabranio da se dolazi u Cavtat, no plavci su to po svaki uvjet nastojali, samo da vide kako je stanje u mjestu. Naravno bio im se red, barem za dobivene podatke o postavljenim minskim poljima, odužiti. Izuzetno zadovoljni provezli su se kroz Cavtat. Jasno General je sve držao pod nadzorom i kao ljutio se pred suradnicima, a ipak mislim u sebi smijao, kako je samo onaj mali prekršio njegovu zapovijed. Znao je, ma ništa im on nije pokazao, ni jedne cijevi u stvari nisu vidjeli.

Kasnije su se sreli u Zagrebu kad je mladi bojnik došao po drugi

put primiti pohvalu predsjednika, sada vrhovnika Dr. Franje Tuđmana. Sa zadovoljstvom je čestitao Generalu na održanom svečanom govoru a on ga oslovio, kao starog prijatelja jednostavno imenom i predstavio svojoj skromnoj ženi.

Generalu Janku Bobetku izabranom zastupniku u Hrvatski Sabor, se ponekad znao javiti. General bi rekao, što se ne javiš, ajde nazovi me kad god želiš, a kad dođeš u Zagreb dođi u moj ured da u miru popričamo, i... ima li kakvih problema. Sve je u redu gospodine generale, imate vi važnog posla, neću smetati, samo sam vam htio čestitati na izboru. Generalovo su srce zatim zatvorili, mladi časnik je „sazreo“ i shvatio da je i sam zatvoren u svoje srce, ali nova su vremena i o tome ćemo jednom drugom prigodom. A onda bi mogli i o onima kojih više nema a bili su i tu su među nama a priča počinje otprilike ovako:

„Misli se vraćaju prošlosti, pitanjima pravog smisla i svrhe, razlikovanja dobra i zla, danima provedenim u blizini smrti što nas je ostavila svjedocima.

Ponekad nije potrebno izgubiti život da bi se gotovo umrlo i tako hodalo zbog istine, čudeći se sposobnosti ljudi

da se skrivaju i pojave prividno veliki zaboravljajući tko su i što bili, kad je trebalo, dok su se poštivali raznim razlozima, kako ne bi trebali osjetiti koliko može biti dubok strah, jad i nemoć.

Kasnije su ostavili svoje štapove, osovise se, ispravila im se leđa, progovoriše, a potom poželješe i udariti po onoj šačici branitelja koji su ginuli u onim tamnim prekrivenim danima. Ne

traže ništa do mira za svih svima.

Da im obećate put do neba ne bi ih kupili jer ga imaju u sebi sa svojim njime vezani. Ništa ne nestaje, ništa ne umire dok postoje oni, koji znaju da još poluživi svijetom hodaju i sa svojim mrtvima se ponose tiho duboko u sebi, zbog sebe ne zbog drugih, u duši, koju predaju zemlji na nebu ako ne uspiju svojim bližnjima.

Lopovi i prevaranti uvijek su postojali, njihove „slave“ brzo zaboravljamo, mjesto im je u praznini gdje će bivati zauvijek sami a sve što su uzeli ne trebaju vraćati. Siromaštvo je njihova sudbina, nikad za nikad neće biti dovoljno blaga u njihovoj škripanji krvavih talira.

Kao da ovo sama piše, unutarnja sila svih tih pravednika traži u pismu izlaz, kroz koji se odlučno mole da preko njega progovore.

HRVATSKOJ

August Harambašić*

Otačbino moja,
Majko premilena,
Svaka mi je miso
Tebi posvećena;
Svaka k Tebi leti,
Da Ti kaže: hvala,
Što si meni mladu
Sve na svijetu dala.

U tebi je zibka
Stajala mi laka,
U Tebi će jednom
Biti mi i raka,
Nič će vrh nje cvieće,
Da Ti vazda slovi:
Otačbino moja,
Bog Te blagoslovi!

Otačbino moja,
Majko svih Hrvata,
Majko moje majke,
Otca, seke, brata:
Otačbino moja,
Srećo mi jedina,
Bog će uslišati
Molbu Tvoga sina:

Pa će opet dati,
Da nam slavom sineš,
Da se opet k boljoj
Budućnosti vineš:
Da Ti stare sreće
Svanu dani novi,
Otačbino moja,
Bog Te blagoslovi!

* „Vienac“, br. 45 od 7. XI. 1896., str. 777

Davno su naučili šutjeti malaksali spoticani, uvijek vrijedno radeći dok neki ne bi razočarani krenuli svjesno krivim putom krateći si ono malo mira u životu krugova, ne strasti, ne ogoljelog razuma, već ljubavi.

Glas koji plače, vapijuće grlo djeteta i žene pokreće najbolje sinove, ne bogatstva i dobra, ne nuđenja i davanja

obećanja trgovaca potkupljivih.

Dvoličnost ne vjeruje iskrenosti, gubi se u laži i pakosti vođena ljudskom pohlepom.

Nikakve mrlje bogate prošlosti svojim sjenama neće zasjeniti sasvim čisti bljesak oštrog reza, koji će biti bridak i kao obično kratak.

Misli da je vrijeme polako knjigu završiti i da je hrpa godina sasvim dovoljna za sazrijevanje onoga na čijoj se ruci snova može slobodno zaspati.

Stvarnost je magičan izvor gotovo svega čovjeku dostupnog u svrhu oslobađanja uma osnovom svrhe ljudskog bitka nošenog vjetrom što puše, kao dio naše volje, kad mu se približimo i s njim poistovjetimo shvaćajući ga kretanjem, kojim prolazimo do sreće u koju je potrebno uložiti trud i rad makar izgledalo utaman.

Tog jutra dok se niz obraz bude slijevala voda, kojom se danas umiva bit će sretan,

kao u svojim suzama jer vi ste njegova vječnost novi život uskrsnuće i budućnost pa čemu biti sebičan i tražiti ono što je danas u nama a sutra u vama. Danas nosimo dio vas vi ćete sutra nositi dio nas, kao da se nikad i nismo rastajali mijenjajući pu-

kog kala, što dok nebesima stremi visoko letjeti pokušava, svom žitkom glibu sve niže pada. Od zmajara i zmi-jara naj odlikovanim 'draguljarima' još dublji smrad otvara i okolo širi za grlo stežući puk poštenu i njegove ratnike. Ni 'vjerna' ih država 'pravna' spasiti neće jer 'religija' im je Judina škuda a jedino mjerilo ljubavi i 'prioritet' imovinski 'entitet'. Oni vole i natežu se sa svima i svakako samo neka je korisno za novčanik, pače i jezikom će đavlijim progovarati, njegovom pjesmom i plesom u kolu i memli dalekovidnice Rvacke pored humka likovati 'veličanstveno kozmopolitski' nad pretjeranim domoljubljem.

Pitate gdje su ratnici i ištete da su vam dužni dati i ostaviti a oni uzdignute glave kažu: pa ništa vam nismo ni odnijeli, sve je Vaše, uzmite od toga sami. Hodate po zemlji koju smo za vas sačuvali, vama je ostavljamo i dajemo,

ako poštujuete to poštovat ćete na njoj i sebe. Više od toga nećemo vam ostaviti ni jedno slovo, ni jedne riječi jer sve ih sad u duši imate pa ih sobom nosite.

Poslušaj srce duše svoje Hrvatske znat ćeš tko si, što si, gdje ti je mjesto i kud ideš."

tove, ostavši ono što jesmo tamo gdje nam je mjesto u vječnosti.

Više od pola milijuna hrvatskih 'branitelja', i branitelja među njima, omogućilo je da se stvori ne jednu nego dvije Hrvatske. Prva, ona na zemlji u krvi, u znoju lica svoga, druga, podzemna, iz ljuds-

VICE VUKOJEVIĆ

Ogrizovićeva 44

10000 Zagreb

Zagreb, 27. travnja 2009.

SLOBODNA DALMACIJA

Hrvatske mornarice 4

21000 Split

Fax: 021 / 383 – 102

PREDMET: *Demanti članka pod naslovom „Židovi su vodili Jasenovac“;
SD od 22. 04. 2009.*

Štovani!

U „Slobodnoj Dalmaciji“ od 22. travnja 2009. godine objavljen je članak novinara Šenola Selimovića „Židovi su vodili Jasenovac“, u kojem se navodi da sam ja za vrijeme tiskovne konferencije Počasnog bleiburškog voda izjavio kako su „Židovi ubijali sami sebe u Jasenovcu“.

Najbitniji navodi u tom članku su dijelom potpuna izmišljotina a dijelom manipulativna konstrukcija dotičnoga novinara.

Kao prvo, ja uopće nisam sudjelovao u službenom dijelu konferencije, a s dotičnim novinarom sam razgovarao privatno, u četiri oka, nakon konferencije – za vrijeme domjenka. On se nije predstavio kao novinar, niti sam ga ja poznavao, a mene je pitao znam li nešto o ustroju logora Jasenovac i suradnji tadašnje Židovske općine u Zagrebu i vlasti NDH. Odgovorio sam mu da su postojale dvije uprave logora, jedna ustaška (pod zapovjedništvom *Obrane* na čelu s generalom Luburićem), i druga unutarnja, logoraška, na čelu s predstavnicima logoraša. Rekao sam mu da je, prema mome mišljenju, o stanju u logoru, ponašanju i nadležnostima predstavnika jedne i druge uprave do sada najobjektivnije pisao Ante Ciliga u poglavlju „Jasenovac: ljudi pred licem smrti“ u knjizi „Put kroz Europu“, i to na temelju vlastitog iskustva kao zatočenika logora Jasenovac.

Dotičnom novinaru nisam rekao, niti sam ikada tako mislio, da su „Židovi sami sebe ubijali u Jasenovcu“. Štoviše, prihvaćajući Ciligino svjedočanstvo kao jedno od najobjektivnijih do sada o logoru Jasenovac, jasno se može zaključiti da je moje stajalište kako je taj logor bio poprište zločina i stradanja velikog broja nedužnih ljudi. Uvijek sam smatrao da osnovnu krivicu za događaje u logoru snose oni koji su ga osnovali i s njime upravljali, a onda i jedan dio logoraša koji je prihvatio sudjelovanje u tzv. *unutarnjoj upravi*, odnosno kolaboraciju s ustaškom upravom te zlostavljao i ubijao supatnike u logoru.

Vezano uz moguću suradnju tadašnjeg vodstva Židovske zajednice u Zagrebu i vlasti NDH, rekao sam mu kako je općepoznato da je nekakav dogovor postojao i da su vlasti NDH u nekoj mjeri omogućavale Židovskoj zajednici da pomaže zatočenim sunarodnjacima u logorima, te sam ga uputio na Hrvatski državni arhiv i Slavka Goldsteina za daljnje informacije i uvid u moguću dokumentaciju o toj suradnji.

Postupak novinara Selimovića i urednika koji je opremio njegov tekst predstavlja klasičan primjer gobbelsovsko-ždanovsko-skojevskog novinarstva, koje metodologijom podmetanja, izmišljanja i manipuliranja najprije meni pripisuje izjave koje nisam dao i tvrdnje iza kojih mi nije ni na kraj pameti stajati, a onda me zbog izmišljenih izjava i tvrdnji optužuje za krivotvorenje povijesti, antisemitizam itd.

Mogu pretpostaviti što se krije iza tog postupka, ali to je priča za drugu zgodu. Ovdje se može samo konstatirati, što je važno za ovaj slučaj, da su novinari i urednici Slobodne Dalmacije spremni ići tako daleko – da sami izmišljaju i šire antisemitizam kako bi ga pripisali drugome, u ovome slučaju meni, koga žele na tako prljav način stigmatizirati.

Vice Vukojević

Preslika:

- Počasni bleiburški vod
- Svim medijima koji su prenijeli vijest SD

POČASNI BLEIBURŠKI VOD (PBV)

BLEIBURGER EHRENZUG ◊ HONORARY BLEIBURG GUARD

Predstavništvo u RH: X Ferencica 14 (sjedište), Savska 56 a (ured), 10000 Zagreb

Tel.: 00385-1-5545 040 ◊ Telefaks: 00385 - 1- 2371 467 ◊ Fax: 00385-1-5545047

SBS: 3408800171504 ◊ E-mail: pbv@zg.t-com.hr

Počasni bleiburški vod: Hrvatska poštanska banka, Jurišićeva 4, 10000 Zagreb

Kunski žiro račun (nerezidentni): 2390001-1070000029 ◊ poziv na broj: 80970-00000523

Zagreb, 27. travnja 2009. godine

SLOBODNA DALMACIJA

Hrvatske mornarice 4

21000 Split

Fax: 021 / 383 102

PREDMET: *Pojašnjenje članka „Židovi su upravljali Jasenovcem“, SD od 22. travnja 2009.*

Štovani!

U članku novinara Šenola Selimovića „Židovi su upravljali Jasenovcem“, objavljenom u „Slobodnoj Dalmaciji“ od 22. travnja o.g., tvrdi se da je gospodin Vice Vukojević na konferenciji za medije održanoj 21. travnja o.g. u prostorijama predstavništva PBV-a u RH, dao određene izjave koje novinar Selimović prenosi i problematizira.

Netočna je tvrdnja da je gosp. Vukojević navedene izjave dao na konferenciji za medije PBV-a, jer u njoj nije ni sudjelovao. To može potvrditi dvadesetak nazočnih novinara i gostiju. Osim toga, konferencija je video i audio snimana, pa se lako može vidjeti da za vrijeme konferencije nije uopće bilo riječi o problematici o kojoj je novinar Selimović pisao u spornom članku.

Prema navodima iz priopćenja gosp. Vice Vukojevića, koje se nalazi u prilogu, on je s novinarom Selimovićem razgovarao nakon završetka konferencije, privatno i neobavezno. Nitko od dvadesetak nazočnih uopće nije čuo što i o čemu su oni razgovarali. Pored toga, gosp. Vukojević tvrdi da je novinar Selimović neistinito prenio njihov privatni razgovor.

Prema Statutu Počasnog bleiburškog voda, predmet našeg interesa su istraživanja i obilježavanja vezana za hrvatske žrtve nakon drugog svjetskog rata u događajima poznatima pod nazivom *Bleiburška tragedija* i *Hrvatski križni put*. Među njih spadaju i hrvatske žrtve u logoru Jasenovac nakon drugog svjetskog rata.

Žrtve iz drugog svjetskog rata, čak ni hrvatske, nisu predmet našeg istraživanja – već samo komemoriranja. To znači, među ostalim, da se mi ne bavimo istraživanjem broja žrtava i okolnostima njihovoga stradanja u logoru Jasenovac za vrijeme drugog svjetskog rata.

Stav Počasnog bleiburškog voda prema svim ratnim i poratnim žrtvama drugog svjetskog rata je poznat i potpuno jasan, a ja osobno sam ga izrekao 14. svibnja 2005. prilikom središnje komemoracije na Bleiburškom polju: „*Unatoč golemim stradanjima i patnjama, poruke i govor žrtava Bleiburške tragedije nisu govor mržnje, nego je to govor ljubavi i istine. Govor ljubavi u prvom redu prema svom narodu, ali i svim ljudima svijeta. A iz te neizmjerne ljubavi niknula je današnja hrvatska država. Ona nije niknula, niti je mogla niknuti iz sjemena mržnje kojeg su posijali počinitelji Bleiburškog zločina. Govor žrtava Bleiburške tragedije je i govor objektivne i sveobuhvatne istine - istine za sve: to znači ne samo za bleiburške žrtve, nego i za jasenovačke, i za srpske, i za židovske, i za bilo koje druge žrtve*“.

Svoj stav prema žrtvama jasenovačkog logora 1941.-1945. posvjedočili smo 19. ov. mj. postavljanjem vijenca i paljenjem svijeća uz spomenik podignut u spomen na njih.

Očigledno je da se naši stavovi i postupci ne uklapaju u određene stereotipe koji su bili i ostali u službi krivotvorenja povijesne istine i ozloglašavanja hrvatskog naroda, pa su nekima potrebne manipulacije činjenicama i podmetanja kako bi diskreditirali naš rad. Poručujemo im: *Nećemo pokleknuti pred lažnim svjedocima, krivokletnicima, krivotvoriteljima i ostalim manipulatorima!*

Uz srdačan pozdrav,

Bože Vukušić

Bože Vukušić,

tajnik – glasnogovornik PBV-a

i voditelj predstavništva PBV-a u RH

Na znanje: svim zainteresiranim medijima i institucijama

POČASNI BLEIBURŠKI VOD (PBV)

BLEIBURGER EHRENZUG ◊ HONORARY BLEIBURG GUARD
 Predstavništvo u RH: X Ferenčica 14 (sjedište), Savska 56 a (ured), 10000 Zagreb
 Tel.: 00385-1-5545 040 ◊ Tel/fax: 00385 - 1- 2371 467 ◊ Fax: 00385-1-5545047
 SBS: 3408800171504 ◊ E-mail: pbv@zg.t-com.hr
 Počasni bleiburški vod: Hrvatska poštanska banka, Jurišićeva 4, 10000 Zagreb
 Kunski žiro račun (nerezidentni): 2390001-1070000029 ◊ poziv na broj: 80970-00000523

Zagreb, 29. travnja 2009.

DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO REPUBLIKE HRVATSKE

N./r. Glavnog državnog odvjetnika

Gajeva 30a
 10000 Zagreb

PREDMET: *Nadopuna zahtjeva Ive Goldsteina*

Vrlo štovani gospodine Državni odvjetniče!

Na jučerašnjoj (28. travnja 2009.) tiskovnoj konferenciji Židovske vjerske zajednice Bet Israel, predsjednik te zajednice i poznati hrvatski bizantolog prof. dr. Ivo Goldstein proglasio je, prema priopćenju državne agencije HINA, odgovornima gosp. Vicu Vukojevića i Počasni bleiburški vod zbog „monstruoznih laži da su Židovi u Jasenovcu ubijali sami sebe“, navodno izrečenih na tiskovnoj konferenciji PBV-a 21. travnja o.g., o čemu je slijedećeg dana izvijestila „Slobodna Dalmacija“. Prof. Goldsten je zatražio žurnu akciju Državnog odvjetništva Republike Hrvatske. (Prilozi br. 1 i 2)

Počasni bleiburški vod podržava inicijativu prof. dr. Ive Goldsteina za redarstveno-pravosudnim istraživanjem svih oblika takvoga ili sličnoga širenja laži, kleveta, uznemiravanja javnosti i potpirivanja antisemitizma.

U tom smislu želimo upoznati Državno odvjetništvo Republike Hrvatske da je gosp. Vice Vukojević 27. travnja o.g. izdao priopćenje u kojem tvrdi da navedenu izjavu nikada nije dao, a Počasni bleiburški vod je također istoga dana u svome priopćenju naveo da nema nikakve veze s tim i sličnim tvrdnjama. (Prilozi br. 3 i 4)

U večernjim satima 27. travnja 2009. Počasni bleiburški vod je s tim priopćenjima istodobno upoznao Veleposlanstvo Izraela u Republici Hrvatskoj i Židovsku vjersku zajednicu Bet Israel. To, međutim, nije spriječilo prof. dr. Ivu Goldsteina da u osobno ime i u ime Židovske vjerske zajednice Bet Israel sutradan iznese gore spomenute neistine i klevete. (Prilozi br. 5 i 6)

U tom smislu bi Državno odvjetništvo Republike Hrvatske zaista trebalo provjeriti tko širi te laži, s njima uznemirava javnost i potpiruje antisemitizam. Na određen trag upućuje završni odlomak iz priopćenja gosp. Vukojevića: „Ovdje se može samo konstatirati da su novinari i urednici Slobodne Dalmacije spremni ići tako daleko – da sami izmišljaju i šire antisemitizam kako bi ga pripisali drugome, u ovome slučaju meni, koga žele na tako prljav način stigmatizirati“. Tome treba dodati i postupak prof. dr. Ive Goldsteina kojim je on, usprkos pravodobnom upoznavanju s istinom, nastavio uznemiravati hrvatsku javnost šireći izmišljene protusemitske neistine i klevete.

Uz srdačne pozdrave,

Bože Vukušić
 Bože Vukušić,
 tajnik – glasnogovornik PBV-a
 i voditelj predstavništva PBV-a u RH

NESUĐENA MINISTRICA

Malkica Dugeč, Stuttgart (prvi put objavljeno 2001.)

Premda je dobro znao da niti u novom poduzeću neće sve teći jednostavno, da će posao u knjigovodstvu barem u početku od njega iziskivati mnogo truda i strpljenja, jer se tim poslom nikada u životu nije bavio; da će i znanje njemačkog jezika trebati upotpunjavati, proširivati novom stručnom terminologijom koja se odnosi samo na područje novinstva te na područje životnih osiguranja novinara ili izdavačkih kuća - Božo se nije prestrašio.

Usprkos činjenici što je svoj posao obavljao savjesno, uredno i točno, ponekad se ipak događalo da su kolegice ili kolege uočile pogrješku, makar da se tu radilo o samo jednoj nepravilno izgovorenoj ili napisanoj njemačkoj riječi. Nisu mu predbacivali, nisu prigovarali, već bi ga obično tješili poznatom njemačkom uzrečicom: "Kein Meister ist von Himmel gefallen." ("Ni jedan majstor nije pao s neba.") a na što bi Božo sa smiješkom odgovarao: "Aber von der Dachdecke". ("Ali sa krova!")

Tako bi se svi zajedno slatko nasmiјjali njegovoj brznoj reakciji. Mogućnost da neki majstor prije padne sa krova, nego sa neba - bila je u svakom slučaju realnija.

Nakon probnoga rada od 3 mjeseca, Božo je primljen u stalni radni odnos.

Kako smo sada radili u istom poduzeću, svakoga dana već u rane jutarnje sate zajedno bismo odlazili na posao, birajući uvijek osvjetljene ulice i prolaze, jer klopka je mogla biti postavljena

na svakom mjestu. Iako smo u međuvremenu već bili dobili pravo političkog azila, stalnu radnu dozvolu i pravo na neograničeni boravak u Njemačkoj - životna opasnost za nas nije time bila uklonjena. (Od prijatelja smo bili doznali da je jedan umirovljeni milicajac - Srbin dobrovoljno došao u Njemačku kako bi nas likvidirao - a što smo, naravno, odmah saopćili njemačkim vlastima.)

U poduzeću smo oboje marljivo obavljali svoj posao, a kada bi tamo završilo naše radno vrijeme, započinjao bi novi, mnogo teži i odgovorniji posao kod kuće: pisanje članaka za hrvatske emigrantske novine, sastavljanje i tiskanje promidžbenih letaka, pripremanje prigodnih govora, emitiranje telefonskih vijesti, sastanci, dogovori i slično.

O ovome radu nije se smjelo doznati.

Događalo se da je Božo počesto jutrom dolazio na posao umorniji nego što je prethodnoga dana otišao.

Karin, draga, zgodna i dobra kolegica sa istančanim smislom za humor, ugledavši ga onako klonula, gotovo bezvoljna, samo bi zaklimala glavom i tobože usput primjetila: „Herr Dugeč war diese Nacht sehr aktiv.“ ("Gospodin Dugeč je ove noći bio vrlo aktivan.")

Oboje su znali na što aludira pa je zato i njegov dvosmislen odgovor glasio: "Da. Imate pravo.

A bio bih i još aktivniji da imam izdržljiviju partnericu."

Kako su Karin i Božo radili u istoj sobi, poslovno bili upućeni jedno na drugo - oboje su nastojali olakšati svoju svakodnevnicu pomažući si, savjetujući se uzajamno ili pak, kada bi dan bio suviše naporan, započinjali razgovor o nečemu što nije imalo ama baš nikakove veze sa njihovim poslom. Karin bi, primjerice, pričala o svome autu koji je toga dana morala ostaviti u susjednoj ulici, jer je zakazao motor. A Božo se raspitivao o detaljima te uočivši da Karin ne razlikuje violinski ključ od običnog ključa za auto, rekao: "Kada završimo posao, ja ću pogledati što je to sa Vašim autom."

Obećanje je izvršio i drugo jutro, čim su ušli u svoju sobu, oboje su se počeli smijati.

Nikome nisu htjeli odati razloge smijeha, a ja sam ipak, tek nakon nekoliko dana doznala za pravi razlog: u autu naše Karin nije bilo niti kapi benzina!

Eto, tako se učvrščivala kolegijalnost i rađalo se pravo prijateljstvo.

Karin je pri koncu svakoga tjed-

na ispunjavala lutrijske listiće. Život je bio skup, a plaće skromne. Ostajalo je mnogo neispunjenih želja. I nije čudo što je Karin uvijek snatrla o glavnom zgoditku na lotu.

Kada ju je Božo jednom zgodom upitao, što bi učinila da zaista dobije glavni zgoditak, odgovorila je: Znaite, ako stvarno budem imala 6 točnih pogodaka, otići ću direktoru i upitati ga: "Herr Direktor, koennen Sie rechnen?" ("Gospodine direktore, možete li računati?) Kako je očekivala pozitivan odgovor, ona bi mu spremno rekla: "Aber nicht mit mir." ("Ali ne sa mnom.")

Prolazili su dani, mjeseci, godine a Karin je još uvijek sanjala o dobitku na lutriji.

Božo, sve više noći provodeći u "pisanju domaćih zadaća", kako smo oboje nazivali svoj rad za slobodu Hrvatske, nastojeći da Karin ne opazi njegov već kronični umor, započinjao bi s njom razgovore o njenim loše našminkanim trepavicama ili bi se propitivao o tome, što je bila skuhala za večeru. Već je bio doznao da Karin ne voli i ne zna kuhati, da često umjesto šećera stavi sol u kolač, da ne razlikuje začine, da očišćenu ribu stavi u pećnicu i satima čeka da bude pečena. I iznenadi se kada ustanovi, da nije uključila struju.

Sve ga je to zabavljalo, skretalo pozornost sa ozbiljnih životnih problema. Zato je skoro svaki dan započinjao propitivanjem: "Što ste danas kuhali?"

"Jednom ću Vas pozvati na ručak pa ćete se uvjeriti da ja znam kuhati" - već pomalo iznervirano znala bi obećati. "Dobro. Doći ću - spremno je prihvaćao Božo, ali Vas molim da unaprijed naručite kola hitne pomoći, jer mojoj ženi

crnina dobro ne stoji."

Usprkos vedrini i šalama na njen račun, Karin je ipak počela shvaćati kako Božo duboko pati, kako mu je tuđina nesnosan teret a čežnja za povratkom prava mora. Od njega je tijekom godina mnogo naučila o razlikama između hrvatskoga i srpskoga jezika, o ropskom položaju Hrvatske u Jugoslaviji, o hrvatskoj povijesti, o basnoslovnim ljepotama Hrvatske.

Kroz njega je upoznala i dušu hrvatskog čovjeka, shvatila je kako je velika i neizreciva njegova čežnja za slobodom, za životom u svojoj vlastitoj državi. Obećavala je da će, bude li Hrvatska jednom slobodna, suverena država, i ona doći kako bi vidjela i uvjerala se u istinitost svega onoga, što joj je Božo napričao o svojoj Domovini.

Jednom sam i ja ušla u njihovu sobu upravo u času kada su njih dvoje, ne primjećujući nikoga, počeli voditi ovakav sanjarski razgovor.

Kako bi svaka njena rečenica započinjala riječju ZNATE, tako je i tada započela: "Znaite, gospodine Dugeč, kada Hrvatska bude slobodna, Vi ćete se sigurno vratiti i biti predsjednik države." "U tom slučaju, spremno je odgovorio, pozvat ću i Vas. Dočekat ću Vas na uzletištu. Vama u čast bit će prostrt crveni, ne.. to je komunistička boja, bit će prostrt modri sag. I odvest ću Vas u Hrvatski sabor gdje ću Vas imenovati ministricom gospodarstva."

Ne znajući još uvijek, da li se Božo samo šali ili misli ozbiljno, Karin reče: "To bi bila velika čast za mene, ali nikako ne razumijem zašto biste me postavili za ministricu gospodarstva, kada

dobro znate da ja o gospodarstvu nemam blage veze."

Božo je opet spremno uzvratilo: "To za Vas ne bi bilo teško. Dovoljno bi bilo da samo tri dana budete ministrica gospodarstva u Hrvatskoj." "Kako? Ne razumijem Vas", reče ona.

A Božo će: "Pa ja bih organizirao svečani ručak koji biste Vi morali skuhati."

"Pa ja ne znam kuhati" - još uzrujanije je dobacila Karin.

"To je meni dobro poznato, vragolanski se smiješeci nastavi Božo. Ja bih na taj ručak pozvao sve hrvatske neprijatelje i tako bih ih se odjednom riješio."

"Još uvijek ne razumijem", tiho će ona. A Božo će nato: "Pa Vi biste ih svojim ručkom sve potrovali!"

Već punih deset godina počiva Božo na tuđem groblju. Nije dočekao slobodu. Ni povratak.

Ni svoju nesuđenu ministricu gospodarstva. Već punih deset ljeta traje slobodna država Republika Hrvatska. Nije, doduše, onakva, kakovom ju je Božo sanjao i za koju je živio.

Ali tu je. Kakva je, da je - naša je!

Karin još uvijek radi u istom poduzeću, u istoj sobi koju je smijehom i brigama dijelila sa svojim Božom. Često se viđamo. Telefoniramo. Glavni zgoditak na lotu - još uvijek čeka.

Zdrava je. Zrači vedrinom. Npopravljivi je optimist. A ja, s gorčinom u duši prizivam sjećanje na njene i Božine razgovore. I molim Boga da prosvijetli pamet nekom Božinom istomišljeniku u hrvatskoj Vladi te da ju imenuje ministricom gospodarstva.

NEKA VRSTA DEMONOLOŠKOG BREVIJARA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Mladen Lojkić: U klopki demona (vlastita autorska naklada, Zagreb, veljača 2009)

Držeći se one Kristove: 'Tražite istinu, istinu ćete spoznati i istina će vas učiniti slobodnima', čitajući ovu novu knjigu Mladena Lojkića kršćanin bi taj Isusov naputak trebao stalno imati na umu.

Digresija: odmah po dospijeću u izgnanstvo, u drugoj polovici šezdesetih godina, htio sam se osloboditi strašne tjeskobe ateističkog totalitarizma, 'punim glasom' sažeti u istinske anegdote bez straha da ću dospjeti pod čekić onih što nam drže srp oko vrata, i tako sam napisao knjigu "Šta je - je, šta nije - nije" (koju je, 1998, dao objaviti u okviru izdanja livanjskog ogranka MH pok. fra Jozo Mihaljević). Radi se o zbirci anegdota u sudaru dvaju komunizama - našeg tradicionalnog zadrugarskog komunizma koji postoji u punoj svijesti o zajedništvu svega s čime raspolaže i zadruge, a i selo, te marksističkog komunizma koji ne priznaje nikakva prava na uzajamnost i smatra da sve mora pripadati Partiji. Prvi komunizam je prožet živom vjerom u Boga, a drugi je antiteistički - nijeće postojanje Boga, propovijeda da je Isus izmišljotina, da su svećenici lažovi i varalice i sve čini da u ljudima koji u duši nose svjetlo vjere to svjetlo ugase. U tom hrvanju između duha i zlobu, glavni junak Nine Piconja na svakom koraku vidi tragove Nečastivog i protiv njega se bori svojim niskim stasom ali punim glasom. Svi od njega bježe, a svi samo njemu vjeruju. Takva su bila 'ona vremena'.

Na tog mog Ninu podsjeća me gospodin Lojkić i skoro na svakoj stranici njegovog 'demonološkog brevijara' - 'U klopki demona', po neki zaključak se može usporediti s

onim što je propovijedao moj Nine (koji je, i to pod baš tim imenom!), odista postojao u mom rodnom selu, u Biloj.

Francuski dominikanac Christian Ducoq, poznati međunarodni stručnjak, između ostalog, i poteškoća oko ekumenizma, zastupao je, šezdesetih godina prošlog stoljeća, tezu da Sotona ne postoji kao neka posebna biološka vrsta u ukupnosti faune, i tumačio je da se radi o pojavnosti koja se javlja u ljudskom ponašanju zbog - inverzivne svijesti: sve je u simetriji suprotno onome što je svojstveno zdravu duhu u zdravu tijelu - sve je negacija savjesti, ljudska naopakost.

Na kraju Danteova 'Pakla' imamo viziju Jude tog slavnog talijanskog srednjovjekovnog pjesnika, koji, poput Lucifera imao oblik slijepog miša i umjesto da stoji na nogama uspravno, on naopačke visi s nogama pripojenima stropu na dnu pakla, a s glavom nadolje - i fizički, dakle, naopak čovjek.

Gospodin Lojkić je napravio neku vrstu povijesnog pregleda ljudskih opačina u shvaćanju, tumačenju i ponašanju naopakih ljudi, posebno onih koji su imali stvarnu vlast nad svojim suvremenima i koji su svoju hudu nauku ostavili nakon svog fizičkog nestanka utrunjenu u ljudsku zbilju i dan danas.

O Lojkićevoj prosudbi minuciozno i kronološki i interaktivno predanih

zloća, možemo naći dovoljno podataka da ustvrdimo slijedeću opću (pr)ocjenu: i o bogu i o sotoni postoje najrazličitiji pogledi i tumačenja, ali i jedne i druge različitosti dokazuju - poganski svjetonazor. Dovoljno je da pozorno isčitamo npr. Hesiodosovu 'Theogoniju' pa da vidimo kako se neznanje ili površno poznavanje sebe u svijetu stvari može shvatiti po efektu koji predodžbe dobrotvora i zlotvora izazivaju u ljudskoj svijesti - i kad se radi o radovanju i o strahu. Nisu bili rijetki i slučajevi da su žreci slabe ili nikakve vjere svoje 'vjemike' održavali na okupu stalno ih strašeći - sotonom koja vrebava svaki čas da ih uzme pod svoje. I u svijetlim i u tamnim prispodobama, Hesiodos je činio samo projekciju ljudskih vrlina i mana, jer do Sokrata je u grčkoj misaonosti savjest (daimon) bila puka nepoznanica.

Pa, budući da se gospodin Lojkić osvrće i na Mazdeizam (Zarathuštrinu vjeru), koji je nedvojbeno prva jednobožićka vjera koja je utjecala na stvaranje i razvitak svih drugih jednobožićkih vjeronauka, a prorokovala je i dolazak na svijet Spasitelja svijeta (Saošjant), tu dvojbu u ljudskoj duši najbolje je definirao baš Zarathuštra: po njemu od Stvoritelja dolazi svjetlost, a od svjetlosti je građeno sve što postoji u sideralnom prostoru pak prema tome sve što postoji u koherenciji Božije volje (Boga Svemogućeg, Svevišnjeg - boga vazraka ahura mazda) stvoreno je da bi čovjek upoznao istinu o svijetu u funkciji kojeg je Stvoritelj stvorio čovjeka da svoju sreću u toku cijelog života gradi slaveći Boga očitovanjem istine i izbjegavanjem laži i nepravde. Vladara koji ne poštuje zakone koji vrijede za svako ljudsko biće, priseban čovjek ne smije poštivati i mora mu pružati pasivni otpor. Nasuprot takvoj viziji svijeta i ljubavi prema istini i pravednosti, Zarathuštra je objasnio i tragičnu stranu ljudskog

neznanja, iz kojeg potječe sklonost k laganju, srdžba, ubojstva, zavaravanje drugih i osobito uzdizanje sebe iznad drugih ljudi, tj nepravdnost.

Zarathuštra je propagatore laži, poganske žrece nazvao "kavi" (oni koji prinose žrtve paljenice i prolijevaju krv bez potrebe da ljude nahrani, nego da ih prevare činom ubijanja žrtava da bi se tom nakaznom obredu klanjali oni koji prihvaćaju njegovu drskost da takvim postupcima vrijeđa Stvoritelja). Od tih "kava" još gori su "karapani" - vladari koji štite te krvoločne žrece. Kad jedan 'kavi' odbije savjet umnog čovjeka koji traži od njega da štuje Boga poštujući djela njegova, on dokazuje da je zao znajući šta radi, pak takve nazva riječju "dregvant" (drznik), a vladara koji čini zlo štiteći drznike nazva "Daeva" - od te riječi potječe i danas često upotrebljavana riječ "đavao".

No, ovdje ponovimo i onu našeg starog Bosanca Svetog Jerolima,

da je 'Ignorantio mater malorum omnium' jer nam to pomaže da shvatimo i veoma opasno suvremeno doba sa izuzetno sofisticiranim napravama za sračunato 'znanstveno' obezličjenje ljudi, ubijanje u ljudskom biću njegove Bogom dane savjesti i poticanjem jednih da mrze druge, kako bi vlast nevidljivih istinskog drznika i daeva mogla uzeti pod svoju moć cijeli ljudski rod, a da uopće nikad i nigdje nikome nije objasnila - u ime čega, zašto, s kakvim ciljem. Kao da žele vratiti ljudski rod u faunu i time uništiti Plan Stvoritelja, da ljudska povijest posluži razvoju ljudske potencijalnosti do punine procvata savjesti po kojoj ćemo spoznati istinu i na kraju povijesti naći se u punini duha koji nazivamo sloboda. A slobode nema izvan istine.

Otpor prema stvaram demonima koji truju našu svakodnevnicu na najrazličitije načine ima smisla samo i jedino - buđenjem, odgajanjem i obranom ljudske savjesti, odnosno propovijedanje istine kao

jedinog neuništivog oružja protiv mitomanije i kleptomanije, protiv suludih planera ljudskog raščovjčenja. Budući da je 'čovjek stvoren na sliku i priliku Božiju', ili, kako bi to rekli učenjaci u kojima nije zamoro zdrav razum - čovjek je jedino mjerilo svih stvari, suvremeni demoni mraka postupcima raščovjčenja misle ubiti Boga u čovjeku i našu nadu da ćemo s onu stranu patnje i njihova carstva laži i podlih smicalica odista u punini Svetog duha biti - 'svi jedno stado' u punini duha - slobodni.

Na sotonsku nasrtljivost obećanja da će nauka postići vječiti život tijela, kako bi nastavili s ubijanjem ljudske duše, treba uvijek imati na umu onu Isusovu: 'Duh je taj koji život daje, tijelo ne vrijedi ništa!.'

A na kraju ove sintetički osmišljene globalne procjene Lojkiceva djela, citirajmo i onu Pavlovu: "Sve je čisto za one koji su čisti!".

OTVORENI PARLAMENT - LETCI S GALERIJE

HRVATSKO DRUŠTVO POLITIČKIH ZATVORENIKA "GOLI OTOK"

Višića put 20
23452 Karin
hdpz.goli.otok@zd.t-com.hr
tel: 098/90-07-165

Deložacija Radomira Pejića od čijeg performansa "Otvoreni parlament - letci s galerije" 19.03.2009 u Hrvatskom Saboru, u Hrvatskoj više nikad ništa neće biti kao što je bilo.

Pejić je svojom lucidnom akcijom pokrenuo lavinu nezadovoljnika u Hrvatskoj koje vlastodršci još nisu izgleda svjesni.

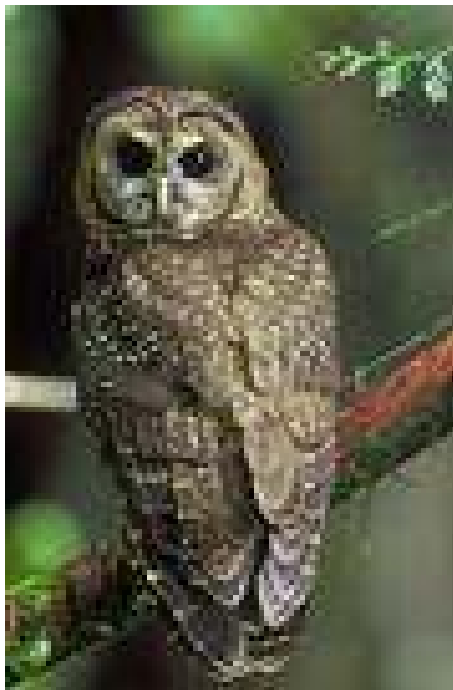
Je li ova protupravna deložacija osveta vlasti za neugodnog Pejića ili je trebala biti preventiva?

S obzirom da je većina društava bivših političkih zatvorenika premrežena suradnicima KOS-a i UD-BE, te njihovo djelovanje više ide u pravcu manipuliranja političkih zatvorenika u njihovim zahtjevima za slobodom i demokracijom i poštivanju ljudskih prava, aktualna hrvatska vlast želi po svaku cijenu ugasiti jedino, još uvijek (čisto) neovisno društvo, "Goli otok".

Deložacija je ponovno zakazana za ponedjeljak 27.04.2009 u 9 sati.

Bivši hrvatski politički zatvorenik Rado Pejić poručuje: "Iz ove prikolice srušit ću Ivu Sanadera!"

Pejić kaže: Pripremio sam im klopku. HDZ je i tako skup prizemnih glupana.

U ZLU "ZDRUŽENI NAPOR"

CROATIA LIBERTAS, Nevladina organizacija, Mostar

Ostali smo zgroženi i šokirani pojavom i zajedničkim slikanjem i fotografiranjem prvoosumnjčenog za ratne zločine i ministra obrane BiH Selme Cikotića i američkog veleposlanika Charlsa Englisha na najavljanju za vojnu vježbu NATO saveza, pod nazivom "Združeni napor" zakazanu za studeni ove godine na lokalitetu Banje Luke.

Selmo Cikotić je prvoosumnjičena osoba za ratne zločine nad 400 zarobljenih Hrvata u Operativnoj grupi Zapad koje je sadašnji ministar Cikotić deportirao u Zenicu, a za sudbinu mnogih od njih i danas se ništa

ne zna. O ovom događaju postoji pisana zapovijed Selme Cikotića upućenoj generalu Enveru Hadžihasanoviću u kojoj on traži uputstva što da radi sa zarobljenim vojnicima HVO-a i hrvatskim civilima. Postoje i drugi dokumenti koje smo mi i Međunarodni tribunal ICTY već ranije uputili Tužiteljstvu BiH koje još nije pokrenulo fazu istrage o ovom slu-

Selmo Cikotić

čaju protupravnog zatočivanja vojnika i civila i njihovo psihičko i fizičko zlostavljanje protivno Ženevskim konvencijama.

Veleposlanik Charles English je već ranije osramotio naše zapadne saveznike pružajući političku potporu bošnjačkom političkom krugu u BiH koja podupire Sile osovine zla, iranski nuklearni program, palestinsku militantnu samoupravu i islamističke teroriste. Ovim ponašanjem English je opet prekršio Zakon o patriotskom aktu koji ne dozvoljava podupiranje ratnih zločina i zločinaca u bivšoj Jugoslaviji i islamističku politiku bilo koje države u svijetu. O ovim događajima smo već izvijestili i State Department.

TRG MARŠALA TITA STOJI NA DESNOM I LIJEVOM RAMENU DVOJICE NAJUTJECAJNIJIH HRVATSKIH POLITIČARA

Vlatko Ljubičić, Virovitica

Njih dvojicu povezuje nešto zajedničko: na desnom ramenu „desnog“ predsjednika vlade i na lijevom ramenu „lijevog“ predsjednika države stoji tabla s imenom Trga maršala Josipa Broza Tita, komunističkog maršala propale Jugoslavije. Njemu su se njegovi drugovi zaklinjali da će on živjeti u njihovim srcima i nakon prirodne smrti.

Kad na ovaj trg u Zagrebu dođe sto tisuća ljudi prosvjedovati, tabla će sama pasti. Do tada Maršal je navodno mrtav iako u njima i po njima živi.

Na Trgu maršala Josipa Broza Tita se nalazi vremenska točka sukoba između prošlosti i budućnosti, križanje na kojem se razilaze hr-

vatska prošlost i budućnost. Hrvati su još uvijek zarobljenici nametnute prošlosti. Mrtvaci u kojima mrtvac živi traže da mi Hrvati svoju prošlost ostavimo njihovim povjesničarima; žele nam je trajno otuđiti kao da ona nije naše privatno vlasništvo.

Kao što je prošlost Titovih drugova nekoć vladala našom budućnošću tako sada naša budućnost teži ovladati svojom prošlošću podvrgavajući je sebi da bi mogla živjeti slobodno.

Tko tu borbu ne razumije ima pravo šutjeti. Hrvatska grobišta će ostati „prikrivena“ sve dok mrtvaci, u naše ime, na svojim ramenima nose Maršala kao našu zas-

tavu a mi se ne uspijevamo oduprijeti jer su nas oni zarazili svojom smrću u kojoj nema snage budućnosti.

Zombi ili živi mrtvac

Maršal je odgovoran za prikrivena grobišta o kojima će mrtvaci s tablom na ramenima šutjeti sve dok se hrvatska budućnost ne oslobodi zarobljeničtva nametnute prošlosti.

Zato se 6. svibnja 2009. treba pridružiti prosvjednicima na Kazališnom trgu u Zagrebu koji traže uklanjane table s natpisom „Trg maršala Josipa Broza Tita“.

JAVNO PRIOPĆENJE HRVATSKOG SVJETSKOG SABORA

Niko Šoljak, prof. ing. predsjednik

Izvršujemo stranke, udruge i pojedince, da se ranije predloženi rok za prijavu kandidata za predsjednika RH do 30. ožujka o.g. zbog lokalnih izbora produžuje do 31. kolovoza 2009. godine.

Ujedno se zahvaljujemo svim strankama (njih 57) koje su se pozivu odazvale. Zahvaljujemo se udrugama (njih 159) iz Hrvatske i svijeta te pojedincima koji su se stavili na uslugu, a posebno onima koji su se stavili na raspolaganje. Zahvaljujemo se i petorici kandidata koji su dostavili svoj program i istakli svoju kandidaturu za predsjednika RH 2010. godine. Očekujemo kandidaturu žena. ŽENE, kandidirajte se, možda baš jedna od Vas bude zajednički kandidat domovinske i iseljene Hrvatske.

Zahvaljujući Vama koji ste se pridružili i onima koji će se još pridružiti sigurni smo da će se program izbora Predsjednika RH 2010. uspješno realizirati, te da ćemo zajednički izabrati Predsjednika RH kakvog Hrvati stojećima žele imati.

U privitku Vam dostavljamo POZIV sa zamolbom da budete suorganizator programa za IZBOR PREDSEDNIKA REPUBLIKE HRVATSKE 2010. godine.

Ukoliko ste za zajedništvo hrvatskog naroda u Domovini i Iseljeništvu bit će nam čast s Vama surađivati i pronalaziti puteve izlaska iz svakidašnje moralne i ekonomske krize u kojoj se nalazi naša država.

Zajedničkim radom bit ćemo sposobni realizirati program PROMJENAMA DO PRAVEDNIJE HRVATSKE, do koje možemo doći demokratskim izborom najkvalitetnijih kadrova, a u prvom redu izborom novog Predsjednika Republike Hrvatske 2010. godine.

Ukoliko mislite da je stanje u Hrvatskoj zadovoljavajuće i da ne iziskuju pozitivne promjene, zaneimate našu ponudu i dobre namjere.

U očekivanju Vašeg pozitivnog odgovora, zahvaljujemo se i upućujemo prijateljske pozdrave.

POZIV HRVATSKOG SVJETSKOG SABORA

na zajedništvo hrvatskom narodu
u Domovini i Iseljeništvu
Ivo Jolic dip. ing. - Toronto
predsjednik HSSD za Kanadu

Svjedoci smo promjena u cijelom svijetu i tegoba koje su dovele narode u položaj da razmišljaju kako izići iz začaranog kruga koji je nastao kriminalnim radnjama velikih naroda i ekonomija. Hrvatska kao mala zemlja po površini i stanovništvu a bogata prirodnim izvorima sirovina koje su vitalne za život ljudskog društva i geografski smještena na najpovoljnijem mjestu u Evropi nije imala razloga i nije smjela pasti u istu kategoriju nedaća u kojima su se našli naši susjedi ili širi svijet.

Pogreške koje su nas dovele u ovaj položaj su nam poznate, no kontinuirano griješenje se ne smije nastaviti i zato svi zajedno moramo učiniti sve što bi dovelo do promjena.

Zato nam je potrebno zajedništvo kako bi doveli do pozitivnih promjena.

Hrvatski narod je poslije ostvarenja stoljetnih težnji za svojom SAMOSTALNOM SLOBODNOM I NEOVISNOM HRVATSKOM pristupio utemeljenju stranaka, organizacija i udruga, kako bi demokracija zaživjela i na našim prostorima. Vrijeme je pokazalo da su se ponovno pojavile ideološki obojene stranke koje su dovele do podjele društva, ustvari do uništavanja tekovina demokratske prakse.

Mnoge stranke, organizacije i udruge raznih veličina po broju članstva su usitnile našu političku pozornicu, da je došlo vrijeme da sve saberemo baš ove godine u JAKU ZAJEDNICU KOJA ĆE NAM OMOGUĆITI OSTVARENJE POZITIVNIH PROMJENA na korist svih građana Hrvatske bez obzira na izvjesne razlike u mišljenju.

Stranke na vlasti nemaju problema, jer usitnjenost političke pozornice im omogućava da uživaju u staroj latinskoj izreci DIVIDE ET IMPERA-razdijeli i vladaj, ili zavadi pa vladaj. Mi svi znamo da strukture koje se nalaze na vlasti od 1990. do danas, su generalno vodile političko-ekonomsku politiku osobnog i stranačkog egoizma. Narod nije u njihovim planovima. Lažnim stranačkim demagogijama i obećanjima su uveli državu u korupciju koja je uz ozakonjenu pljačku narodnih dobara nazvanu "pretvorba" dovela narod do podjele u klase i zatrle sve pozitivne tekovine međuljudskih odnosa u društvu kao što je poštenje, moral, odgovornost, red i rad. Dopuslili su radi svojih osobnih interesa da se naša plemenita mladež i

radni ljudi pretvore u nemoralne članove društva gdje se mirno gleda drogiranje i prostitucija na našim ulicama sela i gradova.

U ovih 18 godina provjerili smo u miru i strpljenju sve stranke i pojedince kojima smo dali povjerenje da upravljaju Narodom i Državom i sada sa žaljenjem konstatiramo da su pali na ispitu nacionalne, ekonomske i svake druge odgovornosti.

Pitamo se sami zašto smo to sve trpjeli tako dugo?

Samo zbog ratnih razaranja u petogodišnjem obrambenom Domovinskom ratu i poslije 45 godina komunističke diktature, bio nam je neophodan mir i razumijevanje, ali realno gledajući narodu je sve gore.

ZATO HRVATSKI SVJETSKI SABOR ZA DOMOVINU I ISELJENIŠTVO KAO NESTRANAČKA NARODNA UDRUGA koja je sav svoj rad posvetila ujedinjenju Domovinske i Iseljene Hrvatske upućuje ovaj P O Z I V svim strankama, organizacijama i udrugama, te državotvornim pojedincima, da nastupimo UJEDINJENI kao velika ZAJEDNICA na izborima za predsjednika REPUBLIKE HRVATSKE 2010. godine, s kandidatom kojeg ćemo zajednički odabrati i ako Bog da i izabrati.

Ovo bi bio jedan od prvih koraka ka POZITIVNIM PROMJENAMA. DO PRAVEDNIJE HRVATSKE.

Primjenom običajnih i pravnih normi hrvatski bi narod konačno mogao krenuti putem napretka, okončanjem svih podjela proisteklih iz hrvatske povijesti i osmisliti realne mogućnosti napretka i promjena koji su u interesu našeg Naroda i Države.

OVAJ POZIV UPUĆUJEMO SVIM STRANKAMA, UDRUGAMA I OR-

GANIZACIJAMA, BEZ OBZIRA NA BROJNU VELIČINU, KOJE SU OSNOVANE ZA DOBROBIT NARODA I DRŽAVE, da se odazovu i ujedinje, kako bi ujedinjeni za sigurno i pobijedili, ostvarujući naše ideale i narodne želje.

Ujedinjenim snagama Domovine i Iseljeništa stvorili bi ponovo most koji pojedine stranke i političari silom žele uništiti, jer im više odgovara balkansko zajedništvo nego DOMOVINA I ISELJENIŠTVO kao nepokoriva snaga i vitalnost hrvatskog naroda u ljubavi prema Lijepoj Našoj.

Otpisivati milijunsko Iseljeništa je zločin prema Narodu i Državi, zato moramo zajedništvom pokazati da nam nije stalo samo do osobnih ili stranačkih interesa nego do općih interesa Naroda osobito do budućnosti naše djece i dolazećih generacija, koje će trebati svoju nacionalnu Državu kao faktor koji se ne može zamijeniti s nikakvom GLOBALIZACIJOM.

Ovdje se ne želimo baviti uvjerenjima i prisiljavanjima, ali smatramo da se moramo sjetiti vremena kada je blaženi kardinal Alojzije Stepinac rekao svojim mučiteljima: "Ja bih bio ništarija, da nisam osjetio bilo svog naroda...", upravo parafrazirajući ovu misao želimo naglasiti, mi bi svi zajedno morali osjećati bilo hrvatskog naroda u Domovini i Iseljeništu, ili smo odlučili "baciti koplje u trnje" i pustiti svjetskim vihorima da nas nose po nepoznatom "pustinji".

Ovo je mnogima od nas životna prilika da pomognemo Narodu i sebi, da doživimo pravdu, gdje nam ne će strane sile ili financijske institucije diktirati tko će biti vođa hrvatskog naroda. Stranke i njihovi kadrovi su se o s r a m o t i l i. Sada znamo i za manipula-

cije koje su se događale u našoj povijesti sve od Pacte Convente do danas.

NA NAMA JE DANAS DA POBOLJŠAMO SUTRA, da izaberemo čovjeka koji je zaslužio po naciji, vjeri i životnom opredjeljenju, da je životom dokazao gdje i kome pripada. Vratimo dug našem napaćenom i vjekovima ponižavanom i manipuliranom narodu i osnažimo našu jedinu Hrvatsku, koja krvari stoljećima zbog svjetskih i domaćih manipulatora.

Izborom predsjednika koji voli Hrvatsku, koju nosi u srcu, koji je isplakao suze za svim sinovima i kćerima Hrvatske koji su stoljećima davali svoje živote NA OLTAR DOMOVINE.

Hrvatski narod očekuje predsjednika koji će služiti Narodu, koji će osjećati "bilo" svog Naroda, koji će biti sposoban zastupati državne i narodne interese i ne će nikada počinuti izdaju narodnih i državnih interesa.

Narod očekuje čovjeka koji ima respekta za vjerske osjećaje društva, tolerantnog, trpljivog i milostivog prema Božjem biću.

POZIVAMO SVE STRANKE, UDRUGE, ORGANIZACIJE I POJEDINCE DA SE STAVE U KONTAKT S IZVRŠNIM TIJELIMA HSSD U POREČU. Molimo sve gore navedene subjekte da se pismeno jave na adresu HSSD u Poreču s naznakom jeste li za ovo ZAJEDNIŠTVO ILI NE?

Iza prijema pismenih prijava, koje moraju stići najkasnije do 1. travnja 2009. bit će zakazan sastanak i raspravljeni svi planovi o izbornoj kampanji i pojedinačnim mogućnostima. Iskreni prijateljski pozdrav svim strankama, udrugama, organizacijama i pojedincima od HSSD iz domovine i Iseljeništa.

GRAĐANSKA INICIJATIVA: "STEGNITE VI SVOJ REMEN BANDO LOPOVSKA!"

Sanja Knežević Aisha, povjerenica građanske inicijative

ULTIMATUM VLADI REPUBLIKE HRVATSKE

<http://apps.facebook.com/causes/275294/41656553>

Građanska inicijativa: „Stegnite vi svoj remen bando lopovska!“ čije članstvo u ovom trenutku broji preko 58.000 građana daje:

PROGLAS ZA JAVNOST

U kojem obznanjuje javnosti da je zbog 18 godina krize koja pogađa našu državu, koja je rezultat sustavne pljačke hrvatskog naroda pod pokroviteljstvom svake Vlade do danas, građanska inicijativa, čije članstvo u ovom trenutku broji preko 58 000 građana daje ultimatum Vladi Republike Hrvatske.

Da do 23:00 sata u utorak, 28. travnja 2009, javnim priopćenjem u medijima objavi da će do kraja svog mandata ispuniti svih 13 zahtjeva koje je pred nju postavilo članstvo građanske inicijative.

Pozivamo sve građane Republike Hrvatske, poštene sindikate, udruge da se ujedine u borbi za bolje sutra. Da se odazovu ovom pozivu i pridruže apolitičnom nezavisnom prosvjedu radnika, studenata, umirovljenika, seljaka i mljekara, ribara, sindikata, udruga koji će stati u obranu ljudskog dostojanstva. Nalazimo se pod čizmom nesposobne bande lopovske kojoj je svjetska recesija došla kao bonus u kojoj traže mjesta i opravdanje za svu pljačku od osamostaljenja Republike Hrvatske.

U svijetu i u Europi poznato je da su kriminal i korupcija sastavni dijelovi hrvatske vlasti i da je čitav sustav temeljen na pljački svog naroda. Vrijeme je da narod zauzme poziciju oporbe. Ne samo vladajućim političarima, već svim političarima koji sjede u Hrvatskom Saboru, uživaju u velikoj plaći i svim beneficijama, a za nas narod se brinu samo kad je vrijeme izbora i kad im je važan naš glas.

Ne želimo njihov grah, ne tražimo milostinju, želimo pravnu državu. Kašnjenje u plaćama, korupcija, namješteni natječaji, izravne pogodbe, kriminalne javne nabave, netransparentna privatizacija, pljačka preostalih hrvatskih resursa, megalomanski projekti, nezakonitost, neodgovorno zaduživanje, bogaćenje elite, nepotizam, ovo nije pravna država, ovo je pljačka hrvatskog naroda. Starci kopaju po kontejnerima za

smeće, radnici štrajkuju i ostaju bez posla, studenti spavaju po fakultetima, seljaci i mljekari zatvaraju svoja domaćinstva, umirovljenici vegetiraju na rubu dostojanstva, petina kućanstava u Hrvatskoj ispod je praga siromaštva, jad i bijeda, obraz nesposobne, bezosjećajne Vlade.

Zahtjevi građana:

1. Smanjivanje stope PDV-a 11% na sve prehrambene proizvode.
2. Oslobođenje od participacije za lijekove i liječenje.
3. Izglasavanje Zakona o ne zastarjevanju kaznenih djela u privatizaciji i pretvorbi.
4. Osnivanje fonda za povrat opljačkane imovine.
5. Objava registra branitelja.
6. Ukidanje prava na mirovinu saborskoga zastupnika nakon samo 4 godine radnog staža.
7. Ukidanje zabrane prosvjedovanja na Markovom trgu.
8. Odustajanje od Pelješkog mosta i svih megalomanskih projekata.
9. Povećanje iznosa mirovina najmanje 5%.
10. Poništenje Zakona o golfu i hitna zaštita prava građana na privatno vlasništvo.
11. Ukidanje naplaćivanja visokoškolskog obrazovanja.
12. Ukidanja prava glasa dijaspori i lažnim biračima na nepostojećim adresama.
13. Uvođenje logične prakse isplaćivanja poticaja seljacima prije sjetve, ne godinu kasnije.

Ukoliko se Vlada pozitivno ne očituje po svim točkama zahtjeva, u petak, 1. svibnja 2009. u 17:00 h na Trgu Bana Josipa Jelačića u Zagrebu, građani Republike Hrvatske izaći će na masovni prosvjed i zatražiti neopozivu ostavku Vlade Republike Hrvatske.

Kontaktni podaci

E-mail adresa:

Web stranica: <http://www.bandolopovska.com>

Lokacija: Zagreb, Croatia

Molimo vas da podržite ultimatum Vladi RH!

KAMIONDŽIJA

vijestinajnovije@yahoo.com

Hajde Rončeviću, idemo zajedno po Mercedese u Stuttgart! To je 10. veljače 2004 godine s Pantovčaka Mesić poručio ministru Rončeviću

Zaboravlja li naš Predsjednik Mesić što je radio i govorio prije nekoliko godina? Može li se njegovim izjavama vjerovati i koliko je on stvarni Predsjednik svih građana Hrvatske, a koliko predstavnik interesnih skupina, pojedinaca i političkih opcija?

Dragutin Broz uz uništen kamion

Da, u pravu ste! Slažemo se da je postalo dosadno postavljati ta stara pitanja jer uvjerali smo se u puno slučajeva da Predsjednik pokazuje znakove senilnosti za razliku od njegova vjernog savjetnika Bude Lončara koji strašno pamti sve detalje iz antifašističke i udbaške prošlosti Jugoslavije. Znam, znam, opet prigovarate da Mesić nije toliko senilan koliko njeguje stil mjestimično promijenjivog političkog stava i ponašanja dok 85-godišnji Lončar uvijek stoji na svome. U Jugi i u Hrvatskoj!

Što ste nestrpljivi? Pitate zašto je potreban toliko uvod u priču? Potreban je jer se radi o zaboravljaju istine po tko zna koji put od našeg Predsjednika koji uporno tjednima i godinama ponavlja kako on nema ništa oko afere vojnih kamiona te je za sve kriva druga strana. Opa, i Vi ste zaključili da je

Mesiću uvijek netko drugo kriv jer on to nikada nije. Sveti čovjek!!

Ako nema povoda da proziva Tuđmana jer on viri iz svake Mesićeve pašete a ne Jaca i za sve je probleme kriv pa i za one privatne Mesićeve što ne spava dobro i skriva od Milke da pije rakijice da zaboravi, onda se Predsjednik brzo dosjeti novog žrtvenog jarca. Krene on, krene prkosno, prijeti pravosuđem, pritvorima, uskocima, policijom i međunarodnom zajednicom pa onda uvjerava građane kako baš on, za njih otkriva afere i brine se za Hrvatsku. I baš kad se sve zakuha i konačno pomislimo da će barem jednu aferu dovesti do kraja i da ima smisla što govoriti, dogodi se neko čudo i on na to zaboravi, potisne ili se pokrije pepelom po glavi kad se pojave točni podaci. Ili dokumenti!

Toliko je uporno ponavljao da on poštuje proceduru, pravnu državu, natječe se u rad Ministarstva obrane da su mnogi i povjerovali kako govori istinu. A njemu istina nije prioritet, ima on svoje verzije povijesti i pravih istina. Sjetite se kako je govorio da će opljačkani novac vratiti iz inozemstva u RH!? Gdje je taj novac deset godina nakon njegova ulaska na Pantovčak? Nema ga kao ni Tuđmanove arhive koju je poslao na BBC i u Haag.

I kako se onda u mucu od tolikih nebuloza ne smijati kad čovjek vidi dokument poslan 10. veljače 2004. godine ministru Rončeviću iz Ureda Predsjednika u kojem stoji: „Predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić boravit će u radnoj posjeti Saveznoj Republici Njemačkoj, 21 travnja ove godine, kojom prilikom je predviđena posjeta jednom od najvećih gospodarskih koncerna Daimler-Chrysleru u Stuttgartu. Na poticaj predsjednika Republike, ali i predstavnika

koncerna Daimler-Chrysler, slobodan sam zamoliti Vas da uzmete učešće u programu predsjednika Republike kao član hrvatskog izaslanstva. Vaše učešće doprinijelo bi uspostavi još bolje suradnje između Hrvatske i koncerna Daimler-Chrysler“.

Službeni dokument potpisao je Dubravko Radošević, savjetnik Predsjednika Mesića za gospodarstvo.

Voli i naš Predsjednik Mercedese, zar ne? A volio je i Rončevića!

Budimir Lončar i Stjepan Mesić

A mi volimo dokumentaciju koja dokazuje koliki je lažov Stjepan Mesić.

Ovo je udarna vijest koju će Mesićevi sateliti pokušati zakopati, a mi imamo još dokumenata koji će pokazati istinu o Mesiću i njegovom kabinetu na čelu s Budimirom Lončarom. Je li Manolić bio u pravu kada je rekao da sve zlo za budućnost RH dolazi s Pantovčaka. Budimir Lončar i Mesić ucjenjuju sindikate od kojih traže s ucjenama prosvjede te na drugoj stani manipuliraju sa studentima. A cilj im je destabilizirati Hrvatsku koju žele zadržati u okvirima zapadnog Balkana.

TREBA LI HRVATSKOJ EUROPSKA UNIJA?

Šime Tolić, Predsjednik HP-HPP-a Stuttgart

Nama Hrvatima su danas nažalost materijalna bogatstva najbitnija stvar u životu, a ne više vrijednosti kao Bog, Obitelj i Domovina. Pa možda i zato slijepo vjerujemo u Europsku Uniju od koje mnogi misle da u njoj teče med i mlijeko, ali lijepo nas je otac domovine Stjepan Radić upozorio da ne srjamo kao guske u maglu.

Mi hrvatski pravaši imamo težak put pun odricanja, borbe i muke, ali čak nas niti to ne sprječava kada se sjetimo našeg sna o nezavisnoj državi Hrvatskoj u kojoj će vladati samo "Bog i Hrvati", a ne Beč, Budimpešta, Beograd ili Brüssel.

Kapitalizam i neprirodna multikulturalnost već duže vrijeme uništavaju europske nacije, europski narodi gube ponos i čast. Emigranti iz azijskih i afričkih zemalja preplavljaju Europu, europski narodi postaju stranci u svojim državama. Sami vidimo što se događa u Njemačkoj, ovdje naprimjer azijski Turci koji nemaju veze s europskom civilizacijom i kulturom uživaju u svim pravima. Umjesto da se ti stranci uklope u njemačko društvo i da nauče jezik i kulturu zemlje u kojoj žive oni stvaraju svoje azijske kvartove gdje više uopće nije potrebno govoriti njemački i tako tjeraju domaći njemački narod na sela dok oni komad po komad osvajaju Njemačku i Europu a to sve EU dopušta i financira. EU čak i na koljenima moli azijsku Tursku da uđe u EU tako da nam još milijuni Turaka dodju u Europu i da nas napokon okupiraju samo da bi masonski vladari Europe uživali u jeftinoj radnoj snazi dok europski narodi moraju trpiti teror tih tuđinskih neeuropskih naroda.

Zar stvarno želimo takvu Hrvatsku za koju su naši očevi i djedovi žrtvovali toliko znoja i krvi?

Mnogi nam vele da je EU naša sudbina i da ju treba što bolje iskoristiti. Ali tako su nam i obje Jugoslavije bile sudbinom koje nam nikakvu korist nisu donijele pa se pametan covjek treba pitati što će nam nova superjugovina zvana EU?

Vodeći ljudi pravaša u Stuttgartu

Umjesto da narod shvati katastrofu koja nam prijete narodi vjeruju neodgovornim političarima koji nas zanose lažnim utjehama kako eurointegracije ne će ugroziti Hrvatsku naciju. Ali kako to kada EU ugrožava daleko veće, jače, povijesno ukorienjenije nacije kao Talijane, Francuze ili Niemce? Kako onda ne bi ugrozila jedan mali narod koji je dusevno propao, materijalno propao, moralno propao, bez volje za sobom i za slobodom?

EU je po nama napuhana juga, gora, tiranskija i totalnija nego što je ikada mogla biti ona velikosrpska Titovina u kojoj smo barem još sačuvali svoje ime i volju za slobodom. Cilj te današnje Europe je uništiti sve zemlje i narode bijelog nam kontinenta tako da postanemo svi samo mješavina bez ko-

rijena, robovi koji će misliti samo na materijalna bogatstva a nikako na duhovna i domoljbnja. Europa je se odrekla svojih kršćanskih korijena a crkva i vjera se blate na svim mjestima a istovremeno nam EU pruža sve više gay parada, pornografije i općenito nemorala svih vrsta. Ako danas nešto istinito kažete protiv emigranata ili homoseksualaca odmah vas zovu nacisti ili fašista a iza te nepravde stoje masoni koji vladaju Europom i Svijetom, oni koji žele ubiti sve nacionalno i moralno kod europskih naroda i zato uvode sve više prava za manjine koje onda vrše zločine nad većinom. Sjetimo se samo što je bilo u Parizu, Nizozemskoj ili nedavno u Ateni gdje su azijskoafrički emigranti s domaćim komunistima stvorili anarhiju na ulicama protiv koje je čak i grčka policija bila nemoćna. To je današnja Europa koja nam želi izbrisati vjeru i naciju i to su velikim dijelom i uspjeli, za neke nacije u Europi možda više nema spasa, ali ne dajmo da naša Domovina Hrvatska uđe u tu anacionalnu, perverznu i anti-kršćansku tvorevinu, dok Europska unija Hrvatskoj diktira i dok ju vladajuće hrvatske stranke mole da nas okupira mi hrvatski pravaši kažemo da Hrvatskom smiju vladati samo Bog i Hrvati a nikad više tuđinci. Dr. Ante Starčević je jednom rekao: "Narod koji uvijek traži zaštitnika, nije vrijedan slobode. Tko nije svoj taj je svačiji, jer o njemu ne ovisi čiji će biti. Dok bude domaćih izdajica, imat ćemo tuđina za gospodara. Zovite me imenom kojim hoćete, samo ne onim izdajice." Riječi Oca Domovine su svetinja za nas prave pravaše.

Nacionalistička Internacionala je jedina nada koja može Europu pretvoriti ponovo u časni, slobodni i razlikama bogati kontinent svih svojih nacija i regija.

HRVATSKI ULJUBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
Pete poljanice 7
ZAGREB

Dodjeljuje

Orden

VELERED HUDE JAME
Drugog stupnja

Gospodinu

IVANU KURETU

iz Splita

gradonačelniku Splita, Zvonimiru Puljiću (bivšem gradonačelniku Splita)
i Jozi Baliću (zamjeniku gradonačelnika Splita)
za uporno nepodizanje spomenika na groblju Lovrinac u Splitu
Hrvatima koje su 2. i 15. studenog 1944. strijeljali Titovi komunisti.

Orden će se predati nositeljima odličja putem listonoše i preko hrvatske javnosti

U Zagrebu, dne 7. ožujka 2009. godine

Broj: 09-2009-NGUH

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

RELATIVAN POJAM SLOBODE

Filip Barišić, Zagreb

Sloboda kao opće prihvaćen pojam označava mogućnost samostalnog i neovisnog djelovanja te samoodređenja čovjeka. Da bismo uopće mogli govoriti o samom pojmu slobode, moramo spoznati sami sebe i biti svjesni svog značenja u sustavima koji direktno ili indirektno utječu na našu osobnu slobodu. Razlikujemo tri osnovne vrste slobode, tjelesnu, mentalnu i duhovnu od kojih ona duhovna ima dakako najveće značenje za nas same. Poimanje slobode u današnjem svijetu vrlo je iskrivljeno i izmanipulirano.

Kada prosječnog čovjeka upitamo: „Jeste li slobodni?“, očekivani odgovor bit će jesni, kakav će on najvjerojatnije zapravo i biti. Ukoliko ga upitamo zašto tako misli, njegov će odgovor vrlo vjerojatno biti vezan uz tjelesnu slobodu. Upravo na temelju toga vidimo da je pogled prosječnog čovjeka na svijet onaj fizički s velikim manjkom duha koji sačinjava najveći stupanj razuma uopće. Jednom takvom osobom lako je manipulirati jer je ona postala ovisna o određenom instrumentu, najčešće javne manipulacije. Našu tjelesnu slobodu najviše određuje sloboda kretanja i fizički odnos nečeg ili nekog prema nama, na nju izravno utječe mentalna sloboda, a neizravno duhovna. Mentalna sloboda posrednik je između duhovne i tjelesne i obrnuto, na nju izravno utječu i duhovna i tjelesna sloboda. Obično je ona odraz našeg psihičkog stanja. Duhovna sloboda najvažnija je sloboda, na njenim osnovama izgrađuju se sve ostale slobode i presudan je čimbenik u cijelom sustavu sloboda. Na nju izravno djeluje mentalna, a neizravno tjelesna sloboda. Ako je ona čvrsta, čvrst je i onaj tko je ima i teško mu ju se može oduzeti!

„PRIČAM TI PRIČU“ U NAS I OKOLO

„...svi ljudi moraju posjedovati osnovna ljudska prava, svaki čov-

jek ima pravo na slobodu izbora, ravnopravnost, osobno opredjeljenje, pravo na vlastito mišljenje i stav bez obzira na boju kože, naciju, vjeru...”

Ovakve izjave vrlo se često mogu čuti u medijima od naših, svima nam dragih političara i mnogih drugih koji se nađu pametovati kada su u pitanju ljudska prava. Razumno je zaključiti da ni u kojem slučaju ne mogu svi imati pravo na slobodu izbora, osobno opredjeljenje... Zla ćud koja je obuzela čovječanstvo jednostavno neće dozvoliti da se ni približno išta od toga zbilja ostvari. Sve što ćemo čuti bit će reprezentativno i priređeno s (konačno i lako ostvarenim) ciljem manipulacije masom. Gledajući realno, pravo na slobodu izbora, osobno opredjeljenje, vlastito mišljenje i stav u ovom društvu imaju samo oni koji upravo to isto oduzimaju većini, dakle oni jedini posjeduju tjelesnu slobodu. Svi ostali tjelesnu slobodu **NEMAJU**, zapravo prividno je i imaju sve dok ne postanu smetnja. Dokle god su oni robovi ovog sustava, neće im nitko stati na put jer će ih taj, koji bi to u protivnom napravio, usmjeriti kojim putem treba ići i rob će njime krenuti. Opće gledano, malo je tko potpuno slobodan. Onaj koji (danas) posjeduje potpunu tjelesnu slobodu, rob je svog uma te nije duhovno slobodan. Onaj tko je slobodan mentalno i duhovno (onaj tko je osvješten), neprijatelj je ovog sustava i prema tome mu ima biti oduzeta tjelesna sloboda ili ima biti likvidiran pa mu je bolje šutjeti i ne buniti se. Najčešći slučaj u našem sustavu (tzv. demokraciji) u državi je onaj prividne fizičke, nepotpune mentalne i pretežno nikakve duhovne slobode. Jedini pravi okvir iz kojeg možemo promatrati ovaj svijet je relativizam jerbo ćemo samo tako donekle moći raspoznati sveopće stanje oko nas. Ono što nam je danas najpotrebnije je svijest i razum s moralom i ljubavlju!

SAMOSTALNOST I NEOVISNOST?

Tko je danas samostalan, a tko neovisan, jeste li samostalni, jeste li neovisni? Odnosno ovisite li o sustavu državnog i društvenog uređenja u kojem se trenutačno nalazimo? Samim time što se nalazimo u određenom društvenom sustavu nismo samostalni jer nas on tjera ka ovisnosti o njemu. Samostalan i neovisan čovjek bio bi onaj na kojeg ne utječu nikakvi vanjski faktori koje nameće društvo i okolina, onaj koji je sam sebe sposoban uzdržavati bez ičije pomoći i potpore. Dakle, kao pojedinac, malo je tko samostalan i neovisan, gotovo nitko. Ono o čemu danas možemo govoriti jest stupanj toga koliko odudaramo od samostalnosti pri čemu nitko nije samostalan i neovisan.

DRUŠTVENI OTROVI DANAŠNICE U HRVATSKOJ

Hrvatsko društvo danas sve više pada pod utjecaj globalnih manipulatora. Sa Zapada dolazi liberalizam, dok s Balkana primitivizam. Spoj tih dvaju elemenata daje izvrsnu podlogu za sveopću manipulaciju i ubijanje duha jednog naroda. Posljedice se ponajviše vide na hrvatskoj mladeži koja naivno pada na gotovo sve oblike manipulacija te ih pritom niti malo ne primjećuje. Manipulator stvara ubrzani način života, globalizaciju, probleme kada su oni potrebni da bi za njih po potrebi ponudio rješenje i tako stekao još veći utjecaj. „Subkulture“ koje danas postoje su također njihov proizvod. Njihov cilj je oduzeti ljudima svijest i duhovnu snagu. Danas to vrlo lako postižu tako što uzrokovanjem loše financijske situacije skreću pažnju sa sebe i ljudima oduzimaju volju za intelektualno i razumno razmišljanje o problemima društva i njihovim uzrocima.

OD FRANKA DO PAVELIĆA (2)

Dragutin Šafarić, Velenje, Slovenija

Dragutin Šafarić (u sredini)

Ante PAVELIĆ
(1889. – 1959.)

Teško je u ovako kratko vrijeme i na ovome mjestu govoriti o ulogi i osobi Ante Pavelića. Jer Ante Pavelić pripada prošlosti, a prisutan je ne samo u duši hrvatskog čovjeka, nego još više u bolestnim, u krvi hrvatskog čovjeka ogrezlim mozgovima, koji svoju izdajničku ulogu u najnovijoj dobi poviesti hrvatskog naroda žele opravdati i savjest, okaljano zločinstvima nad hrvatskim čovjekom, smiriti, pa im – sudeći po njihovoj reakciji – ne uspjeva, jer se krv hrvatskog Abele, što je prolievahu hrvatski Kaini zvani partizani, komunisti, antifasisti puši do Nebesa.

Prisutan je Ante Pavelić, jer je njegov ustaški pokret ostvario vjekovni san hrvatskog naroda, naime oživotvorenje hrvatske državne

nezavisnosti na celom poviestnom i etničkom području u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Desetotrvanjska revolucija bez krvoprolića je djelo Ante Pavelića. S pravom jačega nad mladom državom u nastanku je s Rimskim ugovorima bilo okrnjeno hrvatsko državno područje (dio Dalmacije i neki otoci), no 1943. je hrvatska vlada pripojila otete krajeve, a Ante Pavelić daje zapovied hrvatskim oružanim snagama, da zaposjednu i brane domovini vraćene krajeve. S tim činom je hrvatska država imala sve hrvatske krajeve u svojim granicama, po površini nije nikada u svojoj poviesti bila tako velika.

Antu Pavelića i Ustaški pokret nije vodila nikakva ideologija: ni nacionalsocijalistička, ni fašistička, ni komunistička, nego jedino hrvatska, što se nesumljivo ogledava u prvoj i najglavnijoj točki Ustava, koja je ujedno i program pokreta, a glasi:

Glavna zadaća Ustaškog pokreta je "da oružanim ustankom oslobodi izpod tuđinskog jarma Hrvatsku, da ona postane podpuno samostalna i nezavisna država na celom svome narodnom i povjesnom području." Eto, to je bio i ostao početak i svršetak, jedini smisao i cilj Ustaškog pokreta Ante Pavelića. U tome je i njihov jedini "grieh"!

Bio je dalekovidan s gradnjom

džamije u Zagrebu i osnutkom Hrvatske pravoslavne crkve. S tim dvama činovima je naumio ostvariti u potpunosti misao Ante Starčevića o Hrvatima triju vjera: islamske, pravoslavne i katoličke, s time je htio reći, da vjera ne čini Hrvatom, da na hrvatstvo ima podjednako pravo pripadnik sviju vjera.

Pravo to bude u oči današnje hrvatske političke lažce, duhovne šeprtlje, koji Hrvatima islamske i pravoslavne vjere poriču hrvatstvo i koji se odriču vjekovnog hrvatskog državnog područja, primjerice Herceg-Bosne, gradeći kule na krvničkoj avnojsko-zavnohovskoj tradiciji, koja je Hrvate stajala više žrtava nego li ih je Hrvat dao od svog postanka.

ISTRA U HRVATSKOJ

POGLAVNIKOV PROGLAS HRVATSKOM NARODU
„Hrvatski krugoval“, Zagreb, 3. listopada 1943. – str.

Poglavnik je **9. rujna** u jedan sat posle pola noći preko zagrebačkog krugovala osobno uputio hrvatskom narodu ovaj poviestni proglas:

„Hrvatski narode: Himbeni saveznik bio je nametnuo hrvatskom narodu u času uzkršnuća Nezavisne Države Hrvatske ugovore i granice, kojima je velik dio hrvatske jadranske obale bio otrgnut od tiela Hrvatske. ... Današnjim danom sama je talijanska vlada svojim postupkom riešila hrvatski narod obveze, proiz-

tekle iz nametnutih ugovora. ... Hrvatskim oružanim snagama izdao sam zapovied, da izvrše svoju hrvatsku i vojničku dužnost. ... Od današnjeg dana sloboda i nezavisnost Hrvatske nije više ničim ograničena!“

DRUGO ZASEDANJE ZAVNOH-a

Vladimir Dedijer, DNEVNIK, DRUGI DEO (OD 28. NOVEMBRA 1942. DO 10. NOVEMBRA 1943.), Državni izdavački zavod Jugoslavije, Beograd, 1946. – str. 524. i 525.

“Digao se posle Milivoj Jambrišek, bivši član Jugoslovenskog odbora u Londonu tokom prošlog svetskog rata, govorio je i istarski javni radnik Antun Mandić, o velikim danima koje je doživio narod Istre, govorili su oba starca toplo, sa suzama u očima. ZAVNOH je još **20. septembra** doneo odluku o priključenju Istre, Rijeke, Zadra, i ostalih okupiranih krajeva Hrvatske. Ta istoriska odluka glasi:

Narod Istre, Hrvatskog Primorja, Dalmacije i svih jadranskih otoka u zajednici s junačkom Narodno-oslobodilačkom vojskom Hrvatske oslobodio je svoje krajeve ispod jarma italijanskih tlačitelja. Vlast u tim krajevima prešla je u ruke narodno-oslobodilačkih odbora – jedinih organa demokratske narodne vlasti koju naš narod priznaje.

Na osnovu tih činjenica, kao i na osnovu načela o samoodređenju naroda, što su ga proklamirali naši naši veliki saveznici, Sovjetski Savez, Velika Britanija i Sjedinjene Američke Države, Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Hrvatske donijelo je slijedeće zaključke:

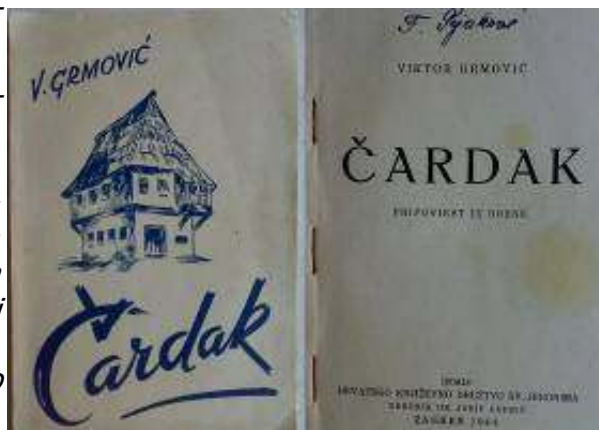
1. *Proglašuju se neštetnim svi ugovori, paktovi i konvencije, koje su razne veliko-srpske vlade sklopile s Italijom, s kojima su hrvatski krajevi Istra, Rijeka, Zadar, Lošinj, Cres, Lastovo*

i ostali kvarnerski otoci predani Italiji.

2. *Proglašuju se neštetnim svi ugovori, paktovi i konvencije, sklopljene između izdajnika hrvatskog naroda Pavelića i italijanske vlade, kojima su dijelilo Gorskog Kotara, Hrvatskog Primorja, Dalmacije i dalmatinski otoci predani Italiji.*
3. *Svi pomenuti krajevi, to jest Istra, Rijeka, Zadar, anektirani dijelovi Hrvatskog primorja, Gorskog Kotara, Dalmacije i svi jadranski otoci (uključivši ovamo i Lastovo, Cres, Lošinj i druge) priključuju se matici zemlji – Hrvatskoj, a preko nje **novoj demokratskoj, bratskoj zajednici naroda Jugoslavije**, za koju se naši narodi bore.*
4. *Talijanskoj nacionalnoj manjini, koja obitava u ovim krajevima zajamčuje se autonomija.*
5. *O gornjoj odluci obavještavaju se vlade savezničkih zemalja: Saveza Sovjetskih Socijalističkih Republika, Velike Britanije, Sjedinjenih Američkih Država, kao i čitava svjetska javnost.”*

ZASJEDANJA ZAVNOH-a

SABOR U TOPUSKOM, Državno nakladno poduzeće Hrvatske, Zagreb, 1945. - str. 3., 8. i 12.

Prvo zasjedanje ZAVNOH-a

“Tako je na vijećanju pravih predstavnika Hrvatske u malom ličkom seocu Ponoru, početkom mjeseca ožujka 1943., najprije osnovan Inicijativni odbor Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja, a potom, na vijećanju u Plitvicama 13. i 14. lipnja 1943., Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Hrvatske, ZAVNOH.”

Drugo zasjedanje ZAVNOH-a

“Još na drugom zasjedanju ZAVNOH-a (Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske) u Plaškom, 14–16. listopada 1943., predstavnici Hrvatske izrazili su jednodušno nepokolebivu volju Hrvata, Srba i nacionalnih manjina u Hrvatskoj, da se nova Jugoslavija izgradi na načelu federacije i da Hrvatska uđe u nju kao ravnopravna savezna zemlja.”

Treće zasjedanje ZAVNOH-a

“Treće zasjedanje Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske održano je u noći između 8. i 9. svibnja godine 1944. u mjestu Topuskom.”

TKO JE DONIO ODLUKU O PRIPOJENJU ISTRE HRVATSKOJ?

1. Istru su prepustile Italiji “veliko-srpske vlade”, **nikako dr. Ante Pavelić.**
2. Istra je priključena Hrvatskoj 9. rujna 1943. godine, te je novo – partizansko – “pripojenju” s dne 20. rujna 1941. godine bilo besmisleno i bespredmetno,
3. ZAVNOH uopće nije zasjedao 20. rujna 1943. godine, pa nije niti mogao donijeti nikakvu odluku o pripojenju Istre Hrvatskoj.

U VJEČNI SPOMEN (5)

na hrvatske vojnike, svećenike, franjevce i sve hrvatske mučenike pobijene u svibnju i lipnju 1945. godine na prostorima Maceljske šume kod Krapine i logorima u Mirkovcu kraj Sv. Križa Začretje i Oroslavlju

Fran Živičnjak, Zagreb-Đurmanec, 1997.

Toga dana oko 22 sata naredili su da se u Krapini utnu sva električna svjetla. Izveli su svećenike i franjevce s II. kata OZN-e, a pratio ih je oficir OZN-e Branko Low. Vidio sam to zajedno s ostalim zatvorenicima kroz prozor podruma, jer je bila tiha ljetna noć pa smo čuli tupe korake kada su se spuštali strmim drvenim stubama u dvorište ispred OZN-e. Nisu bili vezani.

Čuo se rad motora kamiona koji je stigao u dvorište do kamenih stepenica.

Tu su ih ukrcali zajedno s pratiocima među kojima je bio Mladen Šafranko.

Imao je zadatak da ih tijekom vožnje pojedinačno veže žicom koju je, po njegovu kazivanju, imao u kamionu već izrezanu i pripremljenu.

Na moj upit zašto ih je vezao pojedinačno odgovorio je da ih je na taj način kod jame lakše ubijati pojedinačno. Kada su ih ukrcali, krenuli su put Macelja u Lepu Bukvu, gdje je već bila iskopana i pripremljena velika jama.

Po pričanju Šafranka u kamionu su franjevcima skinuli habite, a kasnije su partizanska djeca iz Đurmanca nosila od njih sašivene kaputiće. Osim toga kamiona još je jedan kamion sa 60 utovarenih hrvatskih časnika istodobno krenuo put Lepe Bukve. Isto-

varili su ih kod stare lugarske kuće Freudreich u Lepoj Bukvi a tamo ih je čekao komandant Vojne OZN-e Stjepan Hršak.

Njega je tamo dovezao na motoru Zindapp vojni isljednik u Krapini Ivan Đurkin, koji se je također priključio koloni. Prema izjavi Mladena Šafranka, kako je bila ljetna noć, svećenici i franjevci su shvatili da ne idu na sud u Varaždin, te da ih je u Krapini Fizir zavarao i krenuli su pješice oko 200 metara do pripremljene jame. Osim Đurkina i Šafranka u

inače bio ravnatelj i vjeroučitelj gimnazije u Slavonskom Brodu, star 50 godina, vrlo cijenjen od pučanstva i učenika kao uzoran svećenik i ravnatelj.

Nakon njega ubijao je po redu ostale pucajući im također u glavu.

Putem prema jami ti mučenici odbacivali su krunice, medaljice i komadiće kordi da bi na taj način označili svoj posljednji put prije smaknuća. Drugi dan su te uspomene pokupila mala školska djeca i odnijeli ih u Franjevački sa-

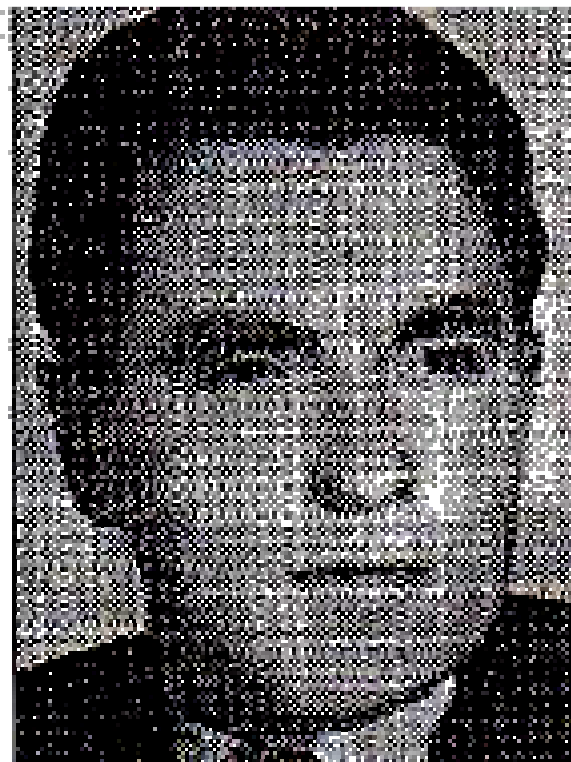
mostan u Krapinu, gdje se i danas čuvaju kao relikvije pobijene braće.

Krvoločni komandant Stjepan Hršak danas bezbrižno živi s visokom mirovinom i naoružan tim i s t i m "trofejnim pištoljem Walter 7,65 mm" kojim je poubijao 20 svećenika i franjevača, u vili u elitnom dijelu

Tuškanca u Zagrebu koju je dobio kao nagradu za "zasluge za narod".

Hrvatske časnike koji su po dvojica bili vezani ubijali su pratioci šumarskim sjekiricama udarcima po sljepoočnicama tako da su odmah mrtvi padali u jamu.

Članak objavljen u časopisu "Hrvatski glasnik" broj 56, svibnja 2009. godine. Autor: Fran Živičnjak.

pratnji je bio i sam komandant Hršak, a pratio ih je veliki broj naoružanih partizana - dobrovoljaca.

Kad su p u t e m svećenici i franjevci vidjeli da ne idu u Varaždin plačući su molili za milost, jer ništa nisu krivi, nisu bili vojnici nego svećenici, na što im je Hršak opsovao ustašku majku i rekao "da će ih on sada pomilovati". Kada su došli do jame, prvo je ubio najstarijega među njima dr. Josipa Gunčevića, koji je

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (10)

Eugen of Savoia

Dragi prijatelji,

Patricku Jenssensu bi bilo bolje da ode šegrtovati kod svojih socijalističkih prijatelja iz nizozemske PvdA (Radnička Partija). U nedavnom osvrtu na integraciju stranaca nizozemski socijalisti su priznali svoju krivnju. Citiram:

"U Nizozemskoj tolerancija je usporila integraciju, zato se sada odlučujemo na sučeljavanje. Pogreška koju nikada ne bi smjeli ponoviti jest gutanje kritiziranja kulture ili religije, a pod izlikom tolerancije. Integracija je dugo bila ideal tolerancije i činilo se kako će sve završiti dobro. U praksi ova tolerancija je značila ignoriranje stvarnih problema. Razdoblje izbjegavanja je sada gotovo. Politika je predugo zanemarivala osjećanje gubitka i neprijateljstva koje su nizozemski domorodci doživljavali sa ovim paralelnim društvom useljenika."

U Nizozemskoj, Theo van Gogh i Pim Fortuyn su morali umrijeti kao mučenici prije nego što su socijalisti shvatili o čemu se radi. Koliko daleko je potrebno ići dok antwerpenska i flandrijska ljevica također shvati o čemu se ovdje radi? Ako Janssens u ime tolerancije u Antwerpenu tolerira "Židovi van," mi imamo samo jedan odgovor: "Janssens van!"

Dragi prijatelji,

Janssens žanje ono što je posijao. AEL je zatražio dozvolu za novi prosvjed u ovu Subotu. Više se ne radi o sudbini Palestinaca u pojasu Gaze, niti o vojnoj akciji protiv Hamasa! Radikalne orga-

nizacije poput AEL-a su shvatile koliko edaleko mogu ići; kakva je reakcija vlasti, ili bih trebao reći; kakva nije reakcija vlasti. Glave su pobrojene, ravnoteža moći se stavlja na probu. Što se mene tiče AEL može prosvjedovati u Rode Weelwegu blizu Hooge Maeya (odlagalište smeća za Antwerpen i druge susjedne gradove) gdje i pripadaju, 15 kilometara odavdje usred ničega! Ali nema više demonstracija u Antwerpenu, ni u Borderhoutu, niti u Astridpleinu, ni u Turnhoutsebaanu! Držite AEL izvan Antwerpena.

Dragi prijatelji, otkucava pet minuta do dvanaest! Više nemamo vremena za traćenje! Polovična rješenja su odavno prestala davati ikakve rezultate! Onaj koji sad zabije glavu u pijesak je suradnik u islamizaciji našeg grada! Moramo se usuditi poslati snažnu poruku!

Ovo znači da se moramo usuditi ući u otpor, jer naš grad je u nevolji. U nevolji, stanovnici Antwerpena znaju tko su im prijatelji, a to smo mi - Flamanski Interes!

HRVATSKA DAJE DIVIZIJU ZA NAPAD NA IRAN

11U moralnom pogledu nakazno je izjednačavati zapadne saveznike s komunističkim koljačima i slaviti pobjedu Titovih partizana, koji su genocidnim vladanjem i totalitarnim barbarstvom obilato nadmašili i same nacističke kvilinge diljem Balkana. Štoviše, ako g. Mesić doista misli ono što govori, a ne pokušavajući opravdati svoju višedesetjetnu kolaboraciju s najvećim sustavom

masovnog ubijanja u povijesti, on bi se zasigurno usredotočio na najveću bitku našeg doba: rat protiv islamskog fašizma.

Nedavni bombaški teroristički napadi u Londonu pokrenuli su u Hrvatskoj raspravu o njezinoj vanjskoj politici. Navlastito, kakvu bi - i bi li ikakvu - ulogu ona trebala imati u općem ratu protiv terorizma? Naime, i antiratna ljevica i antiratna desnica traže da Hrvatska povuče svoje vojne iz Afganistana. Ova antiratna družina nada se kako će to odgovoriti islamske ekstremiste od sličnih napada na hrvatskom tlu.

Linč Židova

Naravno da neće. Zapravo, takav će potez samo ohrabriti Al Quaidu i njezine saveznike da nastave svoju kampanju masovnih ubojstava. Ako nas je 20. stoljeće trebalo ičemu naučiti, onda je to da nema koristi od popuštanja - ni Hitleru, ni Staljinu, ni Miloševiću, pa neće ni Osami bin Ladenu.

Pa ipak, čini se da to znatan dio zagrebačke političke elite ne shvaća. Ustvari, najupadljivija je značajka hrvatske vanjske politike nakon terorističkog napada na New York (11. rujna 2001. godine) to koliko se malo promijenila kako bi se suprotstavila sve ve-

ćoj islamističkoj prijatnji zapadnoj civilizaciji.

Predsjednik Stipe Mesić nedavno je proslavio 'Dan antifašističke borbe' podsjećajući kako "današnji svijet počiva na činjenici da su tek pobjedom nad fašizmom i nacizmom otvorena vrata demokraciji" i da je "samo zahvaljujući antifašističkim borcima - među kojima su članovi tadašnje Komunističke partije igrali važnu ulogu - Hrvatska dočekala kraj 2. svjetskog rata na strani pobjedničkih savezničkih snaga". U moralnom pogledu nakazno je izjednačavati zapadne saveznike s komunističkim koljačima i slaviti pobjedu Titovih partizana, koji su genocidnim vladanjem i totalitarnim barbarstvom obilato nadmašili i same nacističke kvislinge diljem Balkana. Štoviše, ako g. Mesić doista misli ono što govori, ne pokušavajući opravdati svoju višedesetljetnu kolaboraciju s najvećim sustavom masovnog ubijanja u povijesti, on bi se zasigurno usredotočio na najveću bitku našeg doba: rat protiv islamskog fašizma.

Ciljevi islamskog fašizma

Bin Laden i njegova vojska islamskih fašista hoće stvoriti muslimanski kalifat, utemeljen na teokratskom fundamentalizmu, rasizmu, spolnom aparthejdu, krajnjoj ksenofobiji i mržnji prema zapadnim vrijednostima. Bin Laden izričito je ustvrdio da je Al' Quaidina strategija dvoznačna. Prvi je cilj protjerati zapadne sile, osobito Sjedinjene Države, s Bliskog istoka. To će joj omogućiti uspostavu talibanskih režima diljem ove regije. I, još važnije: islamski fašisti žele istjerati Ameriku kako bi vladali s više od polovine svjetskih priču-

va nafte. To će im omogućiti kupnju golemog arsenala nuklear-

Linč Židova

nog i kemijskog oružja kojim će napadati i ucjenjivati Zapad.

Ali, njih ne zanima samo osvajanje Bliskog istoka. Drugi Al' Quaidin cilj je uspostava muslimanskih uporišta širom Europe, Azije i Sjeverne Amerike, koja će biti izvan dohvata lokalnih vlada. I, još važnije, u ovim uporištima vladat će šerijatsko pravo. Bin Laden tvrdi da se veliki dijelovi Europe - Španjolske, Francuske, Italije, zatim Vatikan i čitava Bosna i Hercegovina - trebaju 'vratiti' pod muslimansku teokratsku vlast. On nije klasični terorist, kao oni iz Irske republikanske vojske ili baskijske separatističke ETA-e, koji imaju ograničene ciljeve. Ne, on je radikalni natražnjak, čiji je krajnji cilj obnova islamskog kalifata, koji je tijekom srednjeg vijeka vladao velikim dijelom svijeta. Bin Laden i njegovi ideološki sudrugovi ne žele ništa manje od pobjede nad zapadnom civilizacijom i njezina uništenja; oni još ratuju u svetom ratu, s nadom da će "pokvarenim bezbošcima" i "dekristijaniziranom Zapadu" za-

dati smrtni udarac. Nedvojbeno da će mnogi antiamerički mirosljupci, u Hrvatskoj i u svijetu, pokušati okriviti Georgea Busha i Tonyja Blaira za londonske zločine. Pokušat će dokazati: da nije bilo 'protuterorističkog rata', London bi bio pošteđen strahota.

Taj je argument dobro poslužio prošle godine u Španjolskoj nakon miniranja vlaka u Madridu. Ali, vrlo brzo nakon toga politika popuštanja pokazala se potpuno neuspjehom.

U madridskom napadu 11. ožujka 2004. godine ubijeno je 192 ljudi, a ranjeno 1.500. Posljedica je, nakon nekoliko dana, bila dramatična promjena vlade. Socijalisti su porazili proratnu vladu Jose Maria Aznara, obećavajući povlačenje španjolskih vojnika iz Iraka. Ali Quaidin odgovor bilo je postavljanje bombe od više od osam kilograma eksploziva na željezničku prugu između Madrida i Seville. Srećom, 2. travnja 2004. godine bomba je otkrivena pa su Španjolci bili pošteđeni novog zločina. Ovaj incident pokazao je da se Al' Quaidu ne može udobrovoljiti.

Osobito je među ljevičarima ukorijenjena zabluda da rat u Iraku na ovaj ili onaj način dolijeva ulje na vatru terorizma, što je netočno. Osama bin Laden objavio je rat Americi gotovo deset godina prije invazije Iraka.

Tijekom devedesetih, dakle, godinama prije iračkog rata, njegovi teroristički štićenici napadali su američke ciljeve u Saudijskoj Arabiji, Keniji, Tanzaniji i Jemenu. Zločin 11. rujna 2001. dogodio se znatno prije invazije na Irak. Islamski džihad je, dakle, bio u punom zamahu i prije Sadamova rušenja.

MEMORANDUM OF THE CROATIAN NATIONAL COUNCIL OF NORTH AMERICA (1933) - (8)

Priredio *dr. sc. Ante Čuvalo*, Chicago

Corruption and incompetence of officials

MALADMINISTRATION. In accordance with their idea that Yugoslavia was only an enlarged Serbia, the Serbs retained the same administrative apparatus, which had been designed to administer a nation of a little more than 4,000,000 people, to administer a country with a population of more than 12,000,000. This apparatus was, moreover, filled with personnel—appointed for political reasons, as previously mentioned—so incompetent and so corrupt, that in a short time a terrific chaos became supreme in all the branches of public life.

Croatia, whose administrative machinery before the union was excellent, felt the change to the new system of inefficiency, incompetence, and plunder-by-bribery most strongly, for it was to Croatia that the worst element of the Balkanic Serbian officialdom was sent, THIS TYPE BEING THE MOST SKILFUL IN THE ART OF PERSECUTING AND TERRORIZING A PEACEFUL AND CIVILIZED PEOPLE.

Barbarian methods and oriental cruelty

OPPRESSION AND TERRORISM. From the time, when the first Serbian troops came into Croatia, and up to the present day, Croats were subjected to a reign of terror and oppression, which has few equals in the whole history of Europe. It began with the flogging of the Croatian pea-

sants in the winter of 1918-1919 and reached its height in the killing of the Croatian national leaders in June 1928. During the era of dictatorship, consequent upon that killing, it was developed into a complete system of governing by terror and persecutions.

Culmination Under dictatorship

The installation of the dictatorship was followed by the suspension of the rights of assembly and free speech. Then the press was muzzled, and the whole country was put under a rigid censorship so that no cry for help may escape across the frontiers. When these preliminaries had been attended to, thieves and other common criminals were released from the jails and penitentiaries—to make room for the "political offenders". In a short time all these jails and penitentiaries were filled to overflowing with the patriotic Croats, whose only "crime" was, that they wanted to remain true to their nation and their race. These prisoners were then generally subjected to the most inhuman cruelties imaginable, the purpose of which was to extract from them incriminating "confessions" by which others could be arrested and convicted.

Flogging, bastinado, murder

The favorite forms of torture were flogging and bastinado, but frequently methods were used which probably had not been employed since the times of the barbaric invasions. Only two of the many KNOWN instances: A merchant, Javor by name, was hanged by one arm, while burning candles were applied to his naked body. To M. Starchevich, a young college graduate, heavy weights were hanged on the most vital part of the male human body, and removed only, when the terrible pain caused him to lose consciousness. Later they were put on again, and the operation was repeated several times. It happened at times that one of the victims could not endure such or similar treatment, and he died either during the torture, or shortly afterwards. The unfortunate's body was then generally thrown from an upper-story window down on the pavement below, to make it appear as though he had committed suicide. In this particular manner, and in less than two years, eight Croatian patriots lost their lives in the Zagreb penitentiary alone.

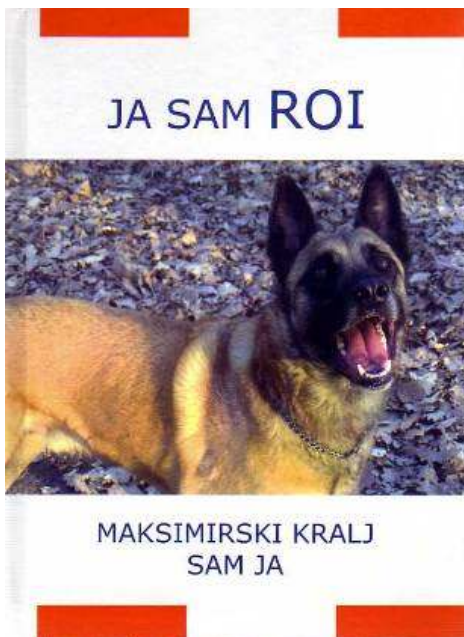
Again, dozens of prisoners were killed by the police while being taken from one jail to another. The pretext was always that the victims had "tried to flee", or that they were "resisting the officers of the law".

ZA DOM U NESLOBODNOJ SLOBODI

Razgovor Paula Calowaya s ROI-em, visokim savjetnikom za iskrenost i poštenje s Pantovčaka

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Novinar Times-a Paul Caloway posla-

o nam je tekst intervjua s hrvatskim političarom ROI-em, te je zamolio, da isti objavimo u Glasniku, što vrlo rado činimo.

Paul: Čitao sam Vašu knjigu JA ROI. Vrlo duhovito pisano. Molim Vas, predstavite se našim čitateljima.

ROI: Vrlo rado. Ja sam belgijski ovčar flamanskog porijekla, koji kao i svi moji Hrvati podrijetlo vučem iz dalekog Irana. Hrvatska domovina mi je na prvom mjestu što se iz moje novo objavljene knjige jasno može vidjeti.

NAV-UČENI PAS

Paul: Iz knjige sam razabrao, da ste Vi vrlo učen pas sa znanjem više stranih jezika i da se u budućnosti želite aktivno baviti novinarstvom. Jeste li u pregovorima o angažmanu u nekim novinama u Hrvatskoj.

ROI: Nažalost to je za sada nemoguće. Dok se ova vlast ne promijeni

slobodoumni novinar ne može javno nastupati. Nijedne naše novine, pa ni one s pridjevom "hrvatski" ne žele objavljivati tekstove koje vladajuća struktura ne odobri.

Paul: Oprostite, ali u Vašim zakonima u Hrvatskoj velikim je slovima naglašena sloboda misli i govora, te pravo na iznošenje svojeg mišljenja.

ROI: Točno. Nažalost, radi se o mrtvom slovu na papiru. Možete Vi dođue govoriti i pisati što god želite. Ali to Vam nitko ne će tiskati.

ROĐENDANSKA PROSLAVA U BUKSI

Ostaje Vam jedino izdavati svoje vlastite novine, pa sam već i o tom počeo razmišljati. No i tu može biti problema. Moj poznanik odsjedio je jedan dan u zatvoru samo za to što je u "slobodnoj" i "nezavisnoj" svojoj Hrvatskoj za koju se borio na prvim linijama izgovorio riječ "SPREMNI" i to za - DOM. Kakvog li grijeha. Ipak, imao je bar sreću što je naišao na korektnog suca koji ga nije proglasio krivim. "Satisfakcija" mu je pravo na 200,00 kuna odštete. Svaka čast.

A sa druge strane pogledajte samo ovu "farsu" oko Trga tzv. "Maršala". I to Maršala neprijateljske vojske koja je u Hrvatskom obrambeno-oslobodilačkom ratu razarala naše gradove i sela, ubijala djecu, silovala žene i palila kuće. Najljepši trg u našem Zagrebu, sjedište Hrvatskog kazališta, okružen zgradama Pravnog

fakulteta, Muzeja za umjetnost i obrt, Škole likovnog obrazovanja, tu u sredini Europe nosi ime jednog od najvećih zločinaca u povijesti čovječanstva, osobu koja je duboko ogrezla u krvi hrvatskih mučenika i pobacala njihove kosti ne samo po Hrvatskoj već i po okolnim zemljama.

SRAMOTA!

Sramota nažalost za sve nas živuće Hrvate.

Paul: Dobro sve ovo o čemu pričate samo je trenutno stanje, pa sada su lokalni izbori. Valjda će se sve to promijeniti.

ROI: Očito niste dovoljno upućeni. Ovaj narod još uvijek nema prilike. Kod nas vlada "partijska disciplina" iz najcrnijih komunističkih vremena. Kad se opravdavaju zašto ne mijenjaju bar ime trga, njihov je izgovor - "Mi ploče s imenom Tita nismo postavili, ne moramo ih ni mijenjati".

TOMICA, TOMICA, TOMICA! NAPRIJED TOMICA!

Paul: Nečuveno. Ali ja sam na Trgu bana Jelačića vidio velike postere koji vape za promjenom. Zar to nije dovoljno?

ROI: Nažalost ne, to je vapaj naroda. A demokracija još nije na našem jeolovniku. Ovo štoste vidjeli predstavile su osobe s nezavisne liste Tomislava Jelića koju svesrdno i ja podupirem, ali koja za sada u žrvnju protuhrvatskih stranaka nema izgleda za neki

veći uspjeh. Ocjenjujući današnje stanje i svoja skromna sredstva za predstavljanje odustali su od kandidature za gradonačelnika i trenutno im je samo cilj imati svojeg predstavnika u Gradskoj skupštini, kako bi se čuo njegov glas i kako bi bar donekle pokušali smanjiti današnju besprizornu pljačku društvene imovine koja je gotovo svakodnevna pojava.

RADO NJUŠIM MOGA PRIJATELJA ŠUKIJA - I ON MENE

Paul: Pa to je stvarno zastrašujuće, o tome se u Evropi vrlo malo zna. Po Vama je sadašnjost jako crno obojena. Vidite li Vi bar tračak svjetlosti?

Tomislav Jelić i stožerni brigadir u mirovini Željko Prpić

ROI: Vjerujem u svoj narod. Moram vjerovati. Domovina, vjera i obitelj tri su svetinje svakog poštenog Hrvata. Bez vjere u bilo koju od njih - nema života.

Paul: U "Jutarnjem listu" od 29. travnja 2009. postavljeno je pitanje – Srbi su uhitili svog najvećeg kriminalca – Kada će se Hrvati odvažiti na taj potez. Kako biste Vi odgovorili?

ROI: Ne bojte se. Sve u svoje vrijeme. Čim mu završi mandat.

Paul: Ja sam iz Vaše knjige razabrao, da ste vrsni pravnik i da se na tom području nije dobro šaliti s Vama. Čuo sam, da ste kolegu novinara tužili zato što Vam je rekao, da ste pas. U čemu je "caka", zar Vi niste pas?

ROI: Točno. Ja jesam pas, ali mi to nitko drugi ne smije reći. I crnci su crni, ali je za njih uvreda ako im kažete da su crnci. Isto vrijedi za Židove, kao i za Cigane. Samo se oni međusobno imaju pravo tako nazivati.

Paul: I na kraju dva aktualno pitanja.

ROI: Može.

Paul: Jeste li čuli nove vijesti o pojavi svinjske gripe? Kako ćete se Vi zaštititi?

ROI: Pa to Vam bar u gradu Zagrebu i nije neki problem. Važno je samo u širokom luku zaobilaziti naše vodeće

političare.

Paul: Govori se na sve strane. Napisali dtr lijepu pjesmicu o hrvatskom junaku Juri Francetiću. Nije li kažnjivo već i spominjanje njegovog imena?

ROI: Točno. Ali ja sam zato kao protutežu napisao i lijepu pjesmicu o "najvećem sinu" navodno "naših" naroda i narodnosti Maršalu "slavne" (JN)Armije. spremam i novu knjigu o osam "čuvenih" ofanziva, ako prije ne završim u šinteraju.

Paul: Hvala Lijepa. Doviđenja.

ROI: Samo Vi naiđite opet. Bit će mi drago.

"PSEĆI GOVOR" IMA NOVO ZNAČENJE U ISTRAŽIVANJU O JEZIKU

Za one koji ne vjeruju u sposobnosti ROIa

Hina, 11. lipnja 2004.

Pametni škotski ovčar koji može donijeti najmanje 200 predmeta nakon što ih netko imenuje možda je živući dokaz da psi stvarno razumiju ljudski govor, objavili su u četvrtak njemački znanstvenici.

Pas Rico može donijeti nove predmete kada ga se to traži, čak i ako nikada prije nije čuo ime predmeta, tvrde znanstvenici.

Otkriće objavljeno u časopisu "Science" možda ne iznenadi vlasnike pasa, ali svakako može obnoviti rasprave o tome što je jezik i je li on je-

dinstven samo ljudima.

"Pitamo se što sprječava životinje da govore. Ograničenje zasigurno nije njihova sposobnost da čuju i razumiju", kaže Julia Fischer iz Instituta za evolucijsku antropologiju Max Planck u Leipzigu.

Ricova sposobnost odgovara procesu koji se naziva "brzo ocrtavanje" karakteristično za malu djecu koja uče govoriti i razumijevati jezik. Brzo ocrtavanje omogućuje djeci da brzo stvaraju "grube" hipoteze o značenju novih riječi kada ih prvi put čuju.

Desetogodišnji pas koji je pobijedio ljudske natjecatelje u popularnom njemačkom televizijskom talent showu

živi sa svojim vlasnicima u Dortmundu.

Vlasnica psa je kazala da je Rico razvio ove vještine kada je gotovo cijelu godinu ležao nakon operacije ramena, a ona je pokušavala baviti se njime dok se oporavljao.

"Otkrila sam ovaj talent i rekla suprugu koji je mislio da sam luda. Na početku su to bila četiri predmeta ali je broj narastao na 200 ili 250", kazala je vlasnica Susanne Baus.

Julia Fischer kaže da je sa svojim kolegama izvodila eksperimente na psu. "Ricov rječnik je usporediv s rječnikom treniranih majmuna, delfina, morskih lavova i papiga", kazala je Fischer

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, DR. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (2)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Tako i državištvo u Hrvata biva ostavljeno nerazvijenim i nedjelotvornim, ali istovremeno se time ne razvija i sve ono loše što se događa sa državištvom upravljanim iz sustava tajnih društava. Uz gubitak svjetovnog dobra kakva je nacionalna država dolazi nam dobitak izražen kroz nepostojanje duhovnog zla duboko povezanog sa nacionalnom idejom i pripadajućom državom ostvarenom kroz rad loža i ostalih podzemnih radionica.

Prema tome, gledano kroz ovakvu optiku, možemo biti sretni da nam je nacionalna ideja ostala nekidnapiranom od strane antirckve makar je zbog toga kod Hrvata trpjela državnička misao i organizacija.

Kaže se da je svako zlo za neko dobro, pa je i Ivan-Pavao II. o tome rekao kako:

“U konačnici dolazi se do toga da se pod poticajem zla ostvaruje još veće dobro.” (Sjećanje i identitet, str. 24).

Tako i ovo zlo nepostojanja državištva kod Hrvata od Zvonimira do Tuđmana ima svoj smisao u nekom većem dobru koje će se na neki način producirati.

Ono što je ovdje od važnosti je

prepoznati pravi smisao takvog povijesnog tijeka. Dakako da je u tumačenju riječ o subjektivnom dojmju, ali sve je ljudsko ionako subjektivno i svako tumačenje je određeni odraz viđenja samoga tumača. Ovdje se uzima u obzir i činjenica Božjeg zahvaćanja u povijest i kroz tu prizmu se također sagledavaju događaji u vremenu. Odnosno, jedino se tako može najpotpunije shvatiti smisao povijesti u najdubljem ili u najvišem smislu. Tako gledano, ovo hrvatsko nedržavištvo dobiva jedan viši smisao ispunjenja volje Božje i više od ovoga se ne može bitno određenije deducirati povijest da nije jednog novog momenta, jedne nove varijable koja više nije nepoznanica: uskrsnuće hrvatske države ostvareno po Franji Tuđmanu.

Zašto se sada, u ovom povijesnom trenutku, to dešava? Koji je onaj najdublji ili najviši povijesni smisao takvog događanja? Odgovor na ova pitanja se može dobiti samo usredotočenjem na onoga tko je središte i smisao povijesti ljudskog roda – Isusa Krista raspetoga na križu zbog nas ljudi, radi našega spasenja. Drugim riječima, križ je ono sredstvo kojim se razbija povijesna šifra.

Križ je ujedno i identitet hrvatske nacije i nošenje svoga križa je ova nacija prihvatila pokrštenjem te se time križ duboko utisnuo u svijest hrvatskog čovjeka. Taj križ, koliko god kroz povijest bilo teško biti sa njim i imati ga na sebi, je ono što je Hrvate sačuvalo kao narod i izgradilo kao naciju te je samo sa daljnjim pristajanjem na i uz križ Hrvatima moguć daljnji opstanak u ovim

vremenima koja su pogubnija nego sva ona prijašnja zajedno. U tom kontekstu ja osobno i tumačim stvaranje hrvatske države nakon višestoljetne čežnje za bivanjem “svojim na svome” i žudnje za jednom prije doživljenom državnom suverenosti. Vremena koja dolaze su toliko nesklona za sve sljedbenike križa da je Hrvatima baš u ovom vremenu dana država, i to usprkos svim protivljenjima svjetskih i domaćih gazitelja križa, upravo zato da križ možemo djelotvornije sačuvati i proslaviti ga u tome istome nesklonomu mu svijetu.

Dakle, dubinski smisao uspostave hrvatske države nakon stoljeća državničkog bespuća je isključivo u tome da se po njoj proslavi križ, a proslavom križa osigurava se i svako ostalo ljudsko dobro za koje je država namjenjena. I to poslanje države prema križu nije ograničeno unutar same Hrvatske nego ponajprije tamo gdje je državištvo bilo “uspješno”, ali gdje je taj “uspjeh” pretpostavljao odbacivanje križa. Zato to i nije uspjeh nego “uspjeh”, jer:

“Što koristi čovjeku steći sav svijet, a životu svojemu nauditi?” (Mk 8, 36).

Ili, parafrazirano: “Što koristi narodu steći državu, a opstanku svojemu nauditi?”

VAŠI OČEVI, KOMUNJARE, NAUČILI SU VAS GOVORITI U IME GRAĐANA, U IME NARODA

Lasa Šukilo, Zagreb – izvorni poticaj: *Ernest Peleić, NAPADI U SPLITU*, www.javno.com, 30. travnja 2009.

Dakako, znalo se to od početka, ali je dobro kad se to i javno potvrdi. Čitajmo zato zajedno:

„Nezavisnoj studentskoj inicijativi Filozofskog fakulteta u Splitu jučer (30.4.2009.) je u više stotina primjeraka upućeno prijeteće i uvredljivo pismo u čijem potpisu stoje: Slobodni građani grada Zagreba i Hrvatske! Prema sadržaju vrlo lako je razaznati tko su ti „slobodni građani“.

Potpisnici prijetećeg pisma navode da su ti profesori nikli na pravnim i filozofskim fakultetima gdje glavnu riječ vode okorjeli kreatori udbaško-jugokomunističke diktature koji su diplome kupili tatinim markama. Potpisnici pisma tvrde kako znaju čiji susinovi i unuci studenti-prosvjednici.“

Evo i pisma, vrijedi ga sačuvati:

"A) Znamo tko su vam profesori: Žarko Puhovski, udbaš, klevetnik u Haagu, Vesna Pusić, orjunaš, unuka srpskog generala koji je ubijao Hrvate 1918., Lino Veljak, komunistički kadar FF, Ivo Goldstein, židovski ateist, utemeljitelj Židovske općine, Neven Budak, izdajnik, komunistički udbaš, Dražen Lalić, sociolog anarhist, Aleksandar Stulhofer, poznati anarhist, profesor seks na

eks, Ozren Žunec, KOS obavještajac, profesor anarhist, Svetozar Livada, profesor velikosrba i mrzitelj ovoga naroda, Milorad Pupovac koji pupa velikosrpskim otrovom i na dva stolca sjedi i profitira i još neki huškači anarhisti kao što su mediji: Nacional, Globus, Jutarnji list, Slobodna Dalmacija, Novi list, Jelena Lovrić, eksfratar Pisel i sl. i t. d.

B) Sinovi i unuci onih ubojica iz OZNE koja je ubijala zarobljenike poslije 1945., sinovi i unuci oficira JNA koji su ubijali hrvatski narod 1991.-1995., sinovi i unuci KOS obavještajaca, sinovi i unuci partizana i boraca, komunjara

ta, sinovi ubojica i anarhista, a imena???

PRIJEDLOG I.: I vaši očevi, komunjare, naučili su vas da govorite u ime građana, u ime naroda. Prestanite govoriti u ime naroda: za socijalnu jednakost. Komunjare su 50 godina tlačile ovaj narod tom parolom... Okanite se takvog govora.

PRIJEDLOG II.: Pođite se pokloniti žrtvama na Kočevski rog, u Laško na Barbarin rov (jasno, s putovnicom u džepu), u dvorište Učiteljskog fakulteta u Zagrebu, zatim u selo Ključ kod Zaprešića i na ostalih 850 stratišta u Hrvatskoj i 540 u Sloveniji... Fuj, fuj,

sramote golobrade, idite sa svojim očevima i djedovima ubojicama, bagrom komunističkom u ropotarnicu povijesti. Tamo vam je mjesto s navedenim profesorima, komunjarama i ostalim crvenim štakorima, fuj, fuj, smrdite od ANARHIJE, HEDONIZMA, PEDERASTIJE i MATERIJALIZMA, fuj, fuj, fuj!!! Vi ste reciklirane komunjare, fuj!

KAKAV NASLOV: Nezavisna studentska inicijativa: contradictio in adjecto... nezavisna inicijativa... promislite od koga ste zavisni!!! A javno lažete da nisfuj, fuj, fuj! Podignite pobunu da se izvede lustracija i uklone ostaci komunizma.

Slobodni građani grada Zagreba i Hrvatske".

Svaka čast! Bilo je i vrijeme sauti im u brk.

Staljinov!

koji su stvarali sabirne logore i ubijali zarobljenike 1945. pa sve do pada komunizma 1989.

C) Znamo i čiju opciju zastupate, zastupate opciju onih komunjara, izdajnika Račana (kad se proglašavala samostalna Hrvatska izašao je iz Sabora, predao oružje JNA) i onog Zokija, koji je prošle godine, ja sam primjer!!!, zajedno s vama pjevao pjesme 'Od Vardara do Triglava' i 'Po šumama i gorama'... jugonostalgičari... jugobolesnici... hahahaha!!! Hahahaha, ne smijete reći imena svojih vođa, anonimusi, skrivate se jer su vaša prezimena pozna-

MOHAWK INDIJANCI - GRAĐEVINSKI RADNICI „ČELIČNIH ŽIVACA“

Jagoda Bush 12/04/2009

Možda ste ih vidjeli nekad, na onim crno-bijelim fotografijama, s početka prošlog stoljeća, na izgradnji nekog od brojnih njujorških nebodera... muškarce, kako, u pauzi za ručak, lunchbox tik uz njih, sjede na željeznim gredama, njihovu nogama visoko iznad njujorških ulica. Ili hodaju, kroz zrak, trideset, pedeset katova iznad zemlje, po gredi širokoj samo 15 -ak centimetara, ležerno, kao da je uska greda obična šumska staza. Već sam pogled na te fotografije vrtoglavicu izaziva. Većina tih hrabrih i odvažnih zakovičara bili su Mohawk Indijanci, jer "oni se nisu bojali visina." Ti radnici "čeličnih živaca" postat će poznati pod imenom "Skywalkers," Oni koji hodaju nebom, oblacima.

Boje se, priznaju Mohawk Indijanci, i oni visina, jednako kao i svi drugi, samo se s tim strahom bolje nose od svih drugih. "Neki autsajderi mišljenja su da je odsutnost straha u svakog Mohawk Indijanca prirodna, da su predisponirani za visine, ali puno je vjerojatnije da je ta osobina naučena," pisali su, u antropološkoj studiji, pod naslovom "This Land Is Theirs," Wendell Oswalt i Charlotte Neely (1995). Sociolog Morris Freilich pisao je još 1958. godine, u knjizi "The Mohawk

Iroquois," da su "Mohawk skywalkers potiskivali i obuzdali svoj strah da bi dokazali svoju hrabrost, ponašali se kao ratnici."

Empire State Building, Chrysler Building, George Washington Bridge, Verrazano Bridge, Triborough Bridge, Henry Hudson Parkway, Waldorf Astoria, RCA Building, Chase Manhattan Bank, Columbia Center, Woolworth Building, Madison Square Garden, World Trade Center... tijekom više od 120 godina, šest je generacija Mohawk Indijanaca, na glasu po njihovoj, naizgled nadljudskoj, sposobnosti da rade na velikim visinama, i po njihovoj vještini zakivanja, oblikovalo obrise New Yorka, ali i mnogih drugih, američkih i kanadskih gradova, pa i dalje, izvan Sjevernoameričkog kontinenta.

Pripadnici Mohawk Nation (dio konfederacije Irokeza, Iroquois Confederacy, i "Čuvari Istočnih vrata konfederacije," Keepers of the Eastern Door of the Iroquois Confederacy), koji su nekad pod svojom kontrolom imali cijelu dolinu rijeke Hudson, uključujući

Manhattan i dobar dio Long Islanda, a danas žive dijelom na rezervatima u Kanadi, dijelom na području savezne države New York, ionako ne vjeruju u granice među državama; kupola neba je, kažu, njihov krov, Zemlja njihova Majka, kamo god idu, uvijek su kod kuće, Zemlja pripada njima, čak i kada vlade povlače granice, dižu zidove među zemljama. Za njih je granica strani koncept, kažu oni, jer "kosti naših predaka pod našim su nogama."

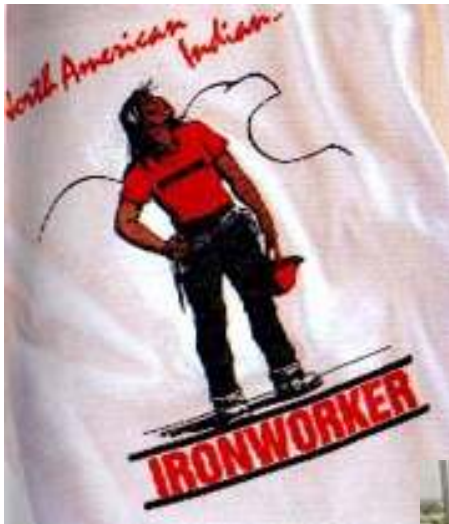
Tradicija Mohawk "hodanja po željeznim gredama" počela je u drugoj polovici 19. stoljeća. Naime, kad je 1886. godine počela gradnja mosta preko rijeke St. Lawrence, za Grand Trunk Railway, važno željezničko poduzeće u sklopu Canadian Pacific Railroad, dio mosta išao je preko rezervata dva klana - Kahnawake i Akwesasne Mohawk Indijanaca.

Oni su, od kompanije koja je most gradila (Dominion Bridge Company), zauzvrat tražili poslove na izgradnji mosta. Ne bilo kakve poslove, već teške i opasne poslove zakovičara. Usijane zakovice dobacivali bi im, s udaljenosti od deset, trinaest metara, oni ih u zraku hvatali i

zakivali, čekićem ili pištoljem za zakivanje, u konstrukciju mosta, kasnije u čelični skelet nebodera, sve to balansirajući, gipko i skladno, na visini od 150 i više metara.

Stekavši reputaciju spretnih i dobrih radnika, Mohawk su ubrzo i

postali traženi na drugim projek-tima, daleko od svojih zajednica. Iako je veliki broj iskusnih Mohawk Kahnawake zakovičara poginuo potkraj kolboza 1907. godine, u nesreći rušenja Quebec mosta, mlađi će nastaviti s tom tradicijom s još više odlučnosti i ponosa.

S početkom 20. stoljeća već su se raširili do New Yorka, onda i do Chicaga, gradova koji su posegnuli za zvijezdama. Neko vrijeme, više stotina njih putovalo je svakog tjedna sa svojih rezervata u Ontariju, Montrealu, Quebecu i na sjeveru države New York do New York Cityja, nedjeljom navečer na posao, petkom navečer natrag k svojim, a početkom 30-ih godina, kad je zbog Velike ekonomske krize uveden bio Rooseveltov program Javnih radova, oko sedam stotina Mohawk Kahnawake obitelji (Caughnawaga, u angliciziranoj verziji) osnovale su i svoju stalnu zajednicu usred gradske vreve i buke, u dijelu Brooklyna. Za njih, velika razlika od dotadašnjeg tihog i mirnog života.

Idućih 80 godina radit će, zajedno s mnogim doseljenicima iz Evrope, na svim dobro poznatim neboderima i mostovima New Yorka, ali u tom svom "širenju" s

rezervata stigli su i do San Francisca, radili na izgradnji njegovog Golden Gate Bridgea. Kad je New York City, šezdesetih godina, najavio planove za izgradnju Svjetskog trgovinskog centra, mnogi su Mohawk spremno prihvatili izazov za izgradnju dviju tada najviših zgrada svijeta. Kad su tornjevi centra bili srušeni, jedanaestog rujna 2001., Mohawk su se, među prvima, vratili na to mjesto, da bi, kako su rekli, "rasklopili" ono što su, nekoliko desetljeća ranije, "sklopili" njihovi stariji i time obogatili obrise New Yorka. Mohawk su bili i među prvima u procesu zacjeljenja. "Ovo je naša domovina. Naše Starješine o zemlji govore kao o Majci Zemlji, kad joj netko zlo nanese, bilo

uništavanjem okoliša, prirode, bilo oduzimanjem ljudskih života, to boli sve nas, to je za sve nas nepravda."

U New Yorku, Mohawk zakovičari su legendarni – uđete li u bilo koji od njegovih slavni nebodera ili vozite bilo kojim od njegovih slavni mostova, na željeznim ste konstrukcijama koje su Mohawk Indijanci položili na tim mjestima. Nisu oni bili tek obični građevinski radnici, jer poseban je morao biti čovjek koji je bio u stanju hodati po us-

koj gredi, ponekad na vjetru, ledu ili kiši, ili se uz visoki stup penjati, a da pri tome život ne izgubi. Mnogi, ipak, jesu i na njihovim grobovima križevi su napravljeni od željeznih greda.

Sa strahom su se znali nositi bolje nego bilo tko drugi, ali manje uspješno s promjenama u građevinskoj industriji. No, iako se način gradnje u međuvremenu promijenio, a posao zakovičara samo što nije nestao, Mohawk Indijanci, od malena nevjerovatno spretni i okretni, i danas imaju svoje mjesto u visokogradnji, uvijek će biti u potražnji. Jer, kako je to rekao jedan od nadglednika na izgradnji onog prvog mosta preko St. Lawrencea: "Muškarci koji taj posao žele obavljati rijetki su, muškarci koji ga mogu obavljati, još u rjeđi." Mohawk Indijanci kažu: "Imamo iskustva naših old-tajmera koja moramo slijediti i imamo odgovornost prema našim mlađima, koje moramo voditi i učiti. Ima puno ponosa i gordosti u 'hodaњу po željeznoj gredi'".

"Raditi sa željezom" postala je bit Mohawk identiteta, izvor velikog ponosa.

Song for Sharon, Joni Mitchell:

"Little Indian kids on a bridge up in Canada,

They can balance and they can climb,

Like their fathers before them,

They'll walk the girders of the Manhattan skyline."

U RUMUNJSKOJ PRONAĐENA MASOVNA GROBNICA BORACA PROTIV KOMUNIZMA

SETimes.com - 28/04/2009

BUKUREŠT, Rumunjska -- Masovna grobnica u kojoj se nalaze tijela trojice članova rumunjske protukomunističke skupine Bijela garda pronađena je u ponedjeljak

(27. travnja) u blizini sela Nepos u sjevernoj Rumunjskoj, izvijestili su mediji. U grobnici su se nalazili kosti i čizma koji će biti podvrgnuti forenzičnoj analizi, kazali su stručnjaci iz Rumunjskog instituta za istraživanje ko-

munističkih zločina. Vlasti su privremeno identificirale žrtve kao Ioana Leonida Bodi, Ioana Burdeta i Toadera Dumitrua. Tajna policija iz doba komunizma Securitatea pogubila ih je i pokopala 1949. godine.

BIVŠI PREMIJER FBIH OPTUŽEN ZA PRONEVJERU

SETimes.com - 26/04/2009

SARAJEVO, Bosna i Hercegovina (BiH) -- Državni sud u Sarajevu podignuo je u petak (24. travnja) optužnicu protiv bivšeg premijera Federacije BiH (FBiH) Edhema Bičakčića i bivšeg ministra financija Dragana Čovića za pronevjeru skoro 4 milijuna eura. Istražitelji kažu kako su između 1999. i 2000. godine, kada su bili na dužnosti, ukrali državna sredstva kako bi kupili privatne nekretnine bez odobrenja vlade.

Bičakčić i Čović nalaze se među 50 dužnosnika osumnjičenih za ilegalnu kupovinu nepokretne imovine. Na popisu je također sadašnji premijer FBiH Nedžad Branković, optužen za korištenje vladinih sredstava za kupovinu stana dok je bio šef javnog poduzeća. Brankovićeva Stranka demokratske akcije kaže kako će tražiti njegovu ostavku ukoliko optužbe budu dokazane.

U međuvremenu u petak, visoki predstavnik Valentin Inzko izjavio je kako Ured visokog predstavnika pokušava završiti operacije u BiH u protekle tri godine, ali lokalni političari nisu uspjeli osigurati potrebnu stabilnost. To je izjavio na tiskovnoj konferenciji, nakon sastanka s austrijskim ministrom europskih i međunarodnih poslova Michaelom Spindeleggerom. Inzko je reagirao na tvrdnje premijera Republike Srpske Milbrada Dodika koji je ustvrdio kako međunarodna zajednica postupa kao "okupator".

EUROPSKI SUD PRAVDE ZAKLJUČIO KAKO CIPARSKI GRČI IMAJU PRAVO TRAŽITI POVRAT IMOVINE NA SJEVERNOM CIPRU

SETimes.com - 29/04/2009

LUKSEMBURG, Luksemburg -- Europski sud pravde (ESP) podupro je u utorak (28. travnja) pravo ciparskih Grka da traže povrat imovine na sjevernom Cipru koju su napustili tijekom turske vojne intervencije 1974. godine. Napuštenu nepokretnu imovinu kasnije su kupili stranci. Sud je donio odluku u korist ciparskog Grka koji je tužio jedan britanski par zbog izgradnje vikendice na njegovu nekadašnjem zemljištu. Tom odlukom potvrđena je ranija odluka suda

u Nicosiji koji je naložio tom paru rušenje svoje vile i plaćanje naknade bivšem vlasniku zemlje. Oko 170.000 ciparskih Grka pobjeglo je sa svoje zemlje nakon turske vojne intervencije na sjeveru.

Vlada ciparskih Grka pozdravila je odluku ESP-a. Predsjednik Demetris Christofias izjavio je kako se njome štite građani EU, kao i stajališta ciparskih Grka vezana za nekretnine u tekućim razgovorima o ponovnom ujedinjenju s ciparskim Turcima.

ŠEFICA EP-A PACK KAŽE KAKO JE STANJE U BIH LOŠIJE NEGO IKADA

SETimes.com -29/04/2009

SARAJEVO, Bosna i Hercegovina (BiH) -- Šefica izaslanstva Europske komisije za jugoistočnu Europu Doris Pack izjavila je u utorak (28. travnja) kako je stanje u BiH ozbiljnije nego što je mislila. Tijekom posjeta Pack je kazala: "Pratim Bosnu dugo vremena i sada je lošije nego ranije. Ne vidim želju da se krene naprijed". S obzirom na to, kazala je kako zemlja nikada nije bila "tako frustrirana". Istaknula je kako Ured visokog predstavnika (OHR) ne može raditi posao

lokalnih političara te se BiH ne može pridružiti EU kao protektorat. Pack je okrivila Republiku Srpsku za velik dio tog problema.

Visoki predstavnik Valentin Inzko u ponedjeljak je, međutim, izjavio listu Večernje novosti kako bi međunarodna zajednica mogla u lipnju odlučiti da BiH više nije potreban međunarodni posrednik. Navijestio je kako bi se OHR mogao zatvoriti u idućih 12 mjeseci. Prvotno je trebao završiti svoju misiju u srpnju 2007. godine.

SRBIJA ĆE ZATVORITI KONZULAT U RIJECI

SETimes.com - 29/04/2009

BEOGRAD, Srbija -- Ministar vanjskih poslova Vuk Jeremić priopćio je u utorak (28. travnja) kako će Srbija otvoriti tri nova konzulata u Crnoj Gori, što je prvi korak u normalizaciji odnosa između dviju zemalja od kada je Podgorica priznala Kosovo. Jeremić je izjavio RTS-u kako će novi konzulati biti otvoreni u Nikšiću, Herceg Novom i Bijelom Polju. Također je kazao kako Srbija planira otvoriti još jednu konzularnu službu u hrvatskom gradu Kninu, bivšem "glavnom gradu" samoproglašene Republike Srpske Krajine. Zemlja će zatvoriti konzulat u luci Rijeka.

U međuvremenu, sud je u ponedjeljak izrekao optuženom Damiru Mandiću zatvorsku kaznu u trajanju od 30 godina zbog sudjelovanja u ubojstvu popularnog urednika oporbenog lista. Duško Jovanović iz lista Dan ubijen je iz vatrenog oružja u svibnju 2004. godine. Mandić, profesionalni karatist, oslobođen je na ranijem suđenju. Ova presuda izrečena je na ponovljenom suđenju.

tim dodao je kako neće biti smanjenja sadašnjeg iznosa plaća i mirovina.

Parlament će glasovati o paketu sredinom svibnja. Prema riječima bivšeg ministra financija Dževdeta Hajredinija, svako odgađanje moglo bi biti vrlo štetno za gospodarstvo. Rebalans proračuna "potreban je i vlada ga je već najavila ... za sljedeći mjesec", kazao je Hajredini.

Značajan čimbenik koji stoji iza gospodarskog pogoršanja u zemlji pad je prihoda od poreza -- 9,5 posto manje od poreza na prihod i akciznih taksu i 11 posto manje od PDV-a nego prije godinu dana. Budući da porezni obveznici nisu u stanju financirati vladu, njezin proračunski manjak sada iznosi 28 milijuna eura.

Uz to, najviše kamatne stope u regiji -- do 18 posto -- guše pozajmljivanje, ključno za svako proširenje poslovanja. Praktično sve komercijalne banke u Makedoniji podignule su kamate i ostvarile rekordnu dobit u 2008. godini, ali su Makedonci u velikoj mjeri prestali tražiti kredite ne želeći plaćati tolike kamate.

Poslovna zajednica također se oglasila, tražeći novu formulu proračunske potrošnje. Ona predlaže novi vla-

PREDLOŽENE MJERE STEZANJA REMENA U MAKEDONIJI ĆEKAJU ODOBRENJE PARLAMENTA

Marina Stojanovska i Goran Trajkov, Skopje, SETimes.com - 28/04/2009

Makedonska vlada predložila je paket oštrih mjera štednje.

Zapošljavanje u javnom sektoru i povećanje plaća u vladinu sektoru bit će odgođeni ako parlament odobri prijedlog za sučeljavanje s globalnom gospodarskom krizom. U cilju smanjenja proračuna za 9 posto ili 173 milijuna eura, vlada je prošlog tjedna predložila paket u pokušaju da uputi poruku fiskalne odgovornosti.

Makedonci će osjetiti nedaće u mnogim dijelovima javnog života. Vlada će zamrznuti zapošljavanje u javnom sektoru i odgoditi na godinu dana ranije najavljeno povećanje plaća vladinu sektoru. Također će smanjiti opće troškove, kako velike tako i male -- uključujući zabranu kupovine novog uredskog namještaja, smanjenje broja službenih vozila i smanjenje izgradnje sportskih objekata, kazališta, muzeja i veleposlanstava. Uz to vlada kani smanjiti troškove obrane.

"Bit će restrikcija u svim kategorijama ... gdje god je moguće", izjavio je potpredsjednik vlade Zoran Stavrevski. Među-

Premijer Nikola Gruevski (u sredini) i njegova vlada priopćili su svoje fiskalne prijedloge

din sporazum s MMF-om, sličan onima koji su dogovoreni sa Srbijom i Turskom.

Stavrevski i ministar financija Trajko Slaveski, koji su tijekom vikenda boravili u Washingtonu na proljetnom sastanku

MMF-a i Svjetske banke, nisu odbacili mogućnost novog kredita od MMF-a. Međutim, dužnosnici se suzdržavaju od okretanja ka Fondu osim ako se gospodarsko stanje u zemlji na pogorša.

Dužnosnici Svjetske banke, unatoč tmurnoj slici, kažu kako se globalna kriza može pretvoriti u prigodu za Makedoniju. Ekonomist Banke Simeon Džankov izvjestio je o "velikom zanimanju za Makedoniju među ulagačima".

Predstavnik Svjetske banke u Makedoniji Markus Repnik također je ponudio pomoć Banke u krpljenju proračunskog manjka u suradnji s drugim međunarodnim partnerima.

DOĐITE NA KOSOVO, POZIVA TURISTIČKI SAJAM

Besa Beqiri, Priština, **SETimes.com** - 27/04/2009

Prvi događaj takve vrste u Prištini imao je za cilj istaknuti turistički potencijal nove države u Europi.

Znatan potencijal Kosova kao turističkog odredišta ostaje u velikoj mjeri neiskorišten, ali lokalne institucije i poduzetnici pokušavaju promijeniti to. Prošlog tjedna prvi ikada organiziran Kosovski turistički sajam održan je u Prištini, navješćujući izgled zemlje kao odredišta za odmor.

Posjetitelji su našli na široku ponudu -- od vikenda u utvrdi, tradicionalnoj kamenoj tvrđavi, do obilaska crkava i samostana. Odmarališta, organizirana planinska vožnja biciklom, obilazak vinarija i tradicionalna kuhinja također su u ponudi.

Sajam pod nazivom "Ostanite za vikend, iskusite Kosovo" pothvat je Kosovske turističke udruge (KOTAS) koji je dobio potporu USAID-a.

Premijer Hashim Thaci pozdravio je goste govorom u kojem je istaknuo značaj turizma za kosovsko gospodarstvo koje se razvija. Vlasti "će biti usredotočene na povećanje zanimanja za turističke proizvode kao načina za rast konkurentnosti kosovskih tvrtki, te kao prigodu za otvaranje novih radnih mjesta", kazao je.

Brojne tvrtke sudjelovale su na sajmu, uključujući hotele, restorane, udruge i putničke agencije. Tvrtke su predstavile zimska odmarališta kao što je ono u Rugovinoj klisuri, u blizini Prizrena, na južnom Kosovu. Takvi objekti su mali, ali topli i udobni.

Brojne ostale tvrtke specijaliziraju se za povijesni turizam, vodeći posjetitelje na lokacije kao što su De-

čani, gdje se nalaze najstarije i najzanimljivije utvrde.

Nalik malom dvorcu, utvrda je karakterističan element u arhitekturi Kosova. Nakon obnove, brojne utvrde sada služe kao objekti za ljetne kampove, kulturna ili poslovna središta i restorani. Neke od njih, kao što je utvrda iz 18. stoljeća u selu Dranoc, nude smještaj s doručkom.

Uz informacije o odredištima i sadržajima, posjetitelji sajma imali su prigodu vidjeti lokalne ručne radove. Ženska udruga Indira izložila je šalove, kape, rukavice i pokrivače, dok je njihova sestrinska udruga Jeta predstavila tradicionalne albanske nošnje i kućne dekoracije. Oni koji se zanimaju za potencijalne trgovinske mogućnosti imali su na raspolaganju kataloge.

Srpsko kulturno i povijesno nasljeđe također se našlo u materijalima na sajmu. Među istaknutim lokacijama bili su Patrijaršija Srpske pravoslavne crkve u Peći izgrađena u 12. stoljeću i njezin značajan samostan Dečani.

"Patrijaršija je jedan od najistaknutijih spomenika kasnog razdoblja u Europi. Četiri zdanja na toj lokaciji

Premijer Hashim Thaci (lijevo) i ravnateljica USAID-a na Kosovu Patricia Rader otvorili su u srijedu (22. travnja) Sajam putovanja na Kosovu

ALKALAJ KAŽE KAKO BI SE BIH MOGLA PRIDRUŽITI EU 2015. GODINE

SETimes.com - 26/04/2009

SARAJEVO, Bosna i Hercegovina (BiH) -- Ministar vanjskih poslova Sven Alkalaj prognozirao je u petak (24. travnja) kako bi BiH mogla završiti svoje razgovore o pridruživanju EU 2015. godine, unatoč različitim problemima u BiH i EU. "BiH će biti potrebno najmanje četiri godine da postane članica", kazao je. Nekoliko zemalja članica EU, uključujući Francusku i Njemačku, upozoravaju kako bi Unija mogla zamrznuti bilo kakvo daljnje proširenje dok članice ne ratificiraju Lisabonski sporazum. Alkalaj je također ukazao kako bi pridruživanje BiH NATO-u moglo postati realnost 2011. godine.

odraz su vrhunca bizantsko-romanske duhovne kulture koja se razvila na Balkanu između 13. i 17. stoljeća", objavila je udruga Rugovino iskustvo.

Uz privlačenje turista sajam je također pružio način lokalnoj turističkoj privredi da sazna više o tome što bi mogli posjetitelji mogli očekivati. Oni koji su nazočili sajmu imali su mogućnost ispuniti upitnik i odgovoriti koje od predstavljenih ponuda su ih najviše zainteresirale.

DIVIČANI SE IZBORILI ZA SVOJE PRAVO: SRUŠENA ČETNIČKA CRKVA NA DIVIČU

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Sjećate li se drame "Hranjenik"? Radnja se odvija u jednom nacističkom kampu. Nacisti su u svakoj baraci u radnim logorima određivali jednog od logoraša, kapoa, kao "predstavnik" logoraša pred nacistima. Preko kapoa nacisti su "komunicirali" sa logorašima, tj. izdavali im surova naređenja.

Divič ...

I kao što to obično biva, vlast kvari ljude, te je kapo bio gori ostalim logorašima od samih nacisti.

I logoraši se organizuju da se osvete kapou. I zaista, oni uspijevaju da nadmudre i nacisti i samoga kapoa i da mu se osvete, tako što kapo biva smjenjen i vraćen među obične logoraše.

Normalno logoraši slave tu svoju pobjedu, BEZ OBZIRA ŠTO SU ONI I DALJE ROBLJE. Oni nisu imali nikakvu šansu, niti su pomišljali da se mogu potpuno osloboditi od nacisti. Međutim, u zadanim okvirima igre, logoraši su postigli pobjedu, najvišu koju su mogli postići. Čovjek bi zaista morao biti maliciozan pa kazati: "Ma kakva pobjeda! Velika slika je ostala nepromjenjena, i dalje

su ostali porobljeni, tj. logoraši itd."

Prethodni uvod sam ispričao da bismo mogli ispravno ocijeniti pobjedu upornih mještana Diviča, koji su poslije desetogodišnje borbe postigli svoj cilj, a to je da se sruši četnička crkva u Diviču, da bi se na tom mjestu mogla ponovo izgraditi džamija, koju su četnici srušili 1992 godine, kada su istjerali Divičane, promijenili naziv mjesta u "Sveti Stefan" i izgradili crkvu na mjestu džamije. Ta crkva je bila četnički "simbol pobjede" i svojim prisustvom je svakodnevno ponižavala okolne Bošnjake, a vidjela se sa širokog područja budući da se Divič nalazi na poluostrvu u izvornikom vjestačkom jezeru. Sjetimo se, četnici su na sve načine

... nekad ...

pokušali da izbjegnu rušenje te crkve. Nudili su da se izgradi džamija na drugom mjestu u Diviču, ali su Divičani odlučno izdržali u zahtjevu da se sruši crkva i izgradi džamija baš na tom mjestu. Time što su se borili 10 godina za pravdu dokazali su da su dostojanstveni ljudi. Veoma je važno, zbog samopoštovanja našeg naroda, da su ovim dokazali da smo mi Bošnjaci drukčiji od "naših" lidera, da nismo "ciganija", da nam nije sve u pa-

rama, da za nas postoje neke svetinje, neki principi, kojih se ne odričemo i za koje ćemo se boriti.

Nažalost, četnici su uz pomoć svojih jataka u Islamskoj zajednici uspjeli da malo zamaskiraju svoj poraz. Oni su dobili 387.000 KM od Islamske zajednice za "izmještanje crkve". U normalnoj državi gdje žive slobodni ljudi i koje predstavljaju istinski predstavnici naroda, četnici bi bili prinuđeni da plate štetu Islamskoj zajednici za džamiju srušenu 1992 godine, umjesto što njima Islamska zajednica plaća za "izmještanje" crkve.

Ovo nam najbolje govori da smo mi totalno porobljen narod od strane četnika i "naših" predstavnika koji radije idu na nagodbe sa četnicima, tako da oni četnicima plaćaju, umjesto da se sude sa četnicima i sudski zahtijevaju restauraciju prethodnog stanja. Međutim, mi živimo u ropstvu odavno, otkako nam je UDBA infiltrirala Aliju Izetbegovića na čelo države i Reisa Mustafu Čerića na čelo Islamske zajednice. Mi

... do nedavno

građani R BiH, uključujući i Divičane, baš kao i logoraši iz drame "Hranjenik" smo porobljeni ljudi. Divičani nisu u situaciji niti su pokušali da riješe tu veliku nep-

ravdu, da oslobode Bosnu i Hercegovinu od ropstva i vrate normalnu državu u kojoj četnici po zakonu plaćaju za srušene džamije. Međutim, oni su, baš kao i logoraši iz drame Hranjenik" postigli pobjedu u njihovoj borbi, u zadanim okvirima ropstva u kojim žive Bošnjaci u daytonskoj BiH.

Osim toga, po principu "što gore to bolje" ovo je čak i pobjeda širih patriotskih snaga jer je ovom dovedena do apsurdna kolaboracija lidera Islamske zajednice sa četnicima, koji idu na dogovore sa četnicima, da bi im plaćali "odštete" i u situacijama kada bi četnici trebali biti oni koji plaćaju za srušene džamije.

Zato je i prirodno što i četnici i kontrolisani "bošnjački" mediji umanjuju značaj ovog događaja kod naroda. Oni time sakrivaju

da ima ponosnih Bošnjaka koji su u stanju dugoročno izdržati borbu za svoja prava. Oni bi voljeli da smo mi svi "ciganija" i fukare, koji sve mjerimo parama. Da je IZ obezbijedila tih 387.000 KM u nekoj drugoj prilici, Reis bi se slikao i sve TV kuće bi došle da to pokažu.

Zatim, ovo rušenje crkve se ne tačno naziva "izmještanjem". Ovdje u Americi se često izmještaju pojedine zgrade pa često na TV možemo vidjeti kako se to radi, te sa sigurnošću možemo kazati da se ne radi ni o kakvom "izmještanju" crkve, nego o rušenju. Upotreba riječi "izmještanje" je pokušaj ublažavanja istine da su četnici morali srušiti ovu genocidnu crkvu. A vidjećemo da li će ikakvu crkvu sagraditi. Ne samo što im 387.000 KM nije ni približno do-

voljno za "izmještanje", nego u tom kraju "Republike Srpske" nema nikoga ko bi išao u tu crkvu. (Čak i na srbijanskoj strani jezera, u selu Sakar, žive muslimani.) Jedina svrha postojeće crkve je bila da prkosi povratnicima, a podizanje na bilo kojem drugom mjestu će simbolizirati samo "izmještanje četničke crkve", a ne "pobedu srpstva nad islamom". Dakle, problem izgradnje nove crkve su Divičani riješili za Republiku Srpsku jer su se u velikim procentima vratili i time "Sveti Stefan" ponovo pretvorili u Divić, pa nema nikoga više ko bi išao u tu crkvu. Ova pobjeda povratnika je još jedan podstrek povratku u sva okolna mjesta. I ne samo to. Ovo je podstrek i ostalim koji se još uvijek bore u RS za pravdu da izdrže.

REIS CERIC BOŠNJIACIMA PRAVI „GAZU“

Sven Rustempasic, dipl. ing.,
Sarajevo

Reis Mustafa ef. Cerić, 15. april 2009, kako prenosi novinar A. Malagic („Dnevni Avaz“ 16. april 2009.), reče:

„Prvo je vjersko, ali se IZ pojavljuje i kao surogat onoga što su naši preci trebali uraditi, a to je nacionalna država Bošnjaka. To je ono što zamjeram bošnjačkoj inteligenciji, da nisu dovoljno uložili truda da razvijaju nacionalnu komponentu kod Bošnjaka koja bi proizvela potrebu za nacionalno državom. I jedno od najkrupnijih pitanja na koje Bošnjaci nisu dali odgovor još od raspada Osmanskog carstva - šta su njihovi ciljevi na Balkanu, da li

samo vjerski opstanak ili da imaju državu na Balkanu koja će ih štiti od genocida kakav se desio u proteklom ratu“.

Mustafa Cerić

Reis Mustafa Cerić je ovom izjavom skoro definirao svoje 15 godina konzistentno djelovanje protiv države Bosne i Hercegovine! Pokazao se, po ko zna koji put, kao autokefalni **svetosavac**

(država kao teritorijalizirana duhovnost), a ne musliman (država kao konglomerat naroda i vjera). Svrstao se reis Cerić pod opću definiciju nacizma: „jedna vjera, jedna teritorija, jedan narod, jedna država“, na kojoj se zasniva i četnički program.

On velikosrpskom i velikohrvatskom projektu „velikodušno“ ustupa 3/4 teritorije BiH, a od ras-trganog ostatka traži, implicate, geto za Bošnjake - poput palestinske Gaze. Neodrživi geto - lagan plijen velikosrpskom projektu. Reis uništava državu BiH, koristeći podvalu o „nacionalnoj državi Bošnjaka“ .. „koja će ih štiti od genocida“, otvoreno se svrstavajući kao suradnik „moguće velike Srbije“ i grobar države Bosne i Hercegovine.

Neko bi se prevario da reis traži „islamsku državu“. Prema poimanju islama i historiji država koje su pravili muslimani, to ne bi bila islamska država. Muslimani su za proteklih 1.400 godina pravili države u kojima je bilo mnogo etničkih i vjerskih grupa. Nekoliko primjera:

U državi Muhameda a.s., bilo je raznih vjera, kultova, etničkih grupa, naroda - niti nalik na Cerićevu „nacionalnu državu Bošnjaka“.

Osmansko carstvo, kojeg neki pogrešno nazivaju „Kalifatom“, vladalo je u Aziji, Africi i Evropi,

nad skupinama kršćana raznih profila, jevreja, sekti, etničkih grupa, naroda - niti nalik na Cerićevu „nacionalnu državu Bošnjaka“.

Muslimani dinastije Mogula, vladali su Indijom nekoliko stotina godina kao vjerska manjina (!) u tom svojem carstvu stotina vjera, sekti, etničkih grupa, naroda - niti nalik na Cerićevu „nacionalnu državu Bošnjaka“.

Reisovo nametanje je suprotno i ustroju modernih građanskih država u kojima žive uglavnom muslimani, npr. Turska, Egipat, Alžir, Tunis, itd. Suprotno je potpuno i

ustroju država u kojima živi značajan broj muslimana, npr. SAD (gdje je i on živio), Kanada, Australija, Njemačka. Zašto Bošnjaci iz Sjeverne Amerike i Zapadne Evrope, uopće podržavaju reisa Cerića? Zašto su toliko licemjerni prema preostalim u domovini?!

Interesantno: niti srpska matična država, Republika Srbija, nije takva država, jer i u Srbiji ima preko 500 hiljada Roma/Cigana, preko 500 hiljada Crnogoraca, više stotina hiljada Bošnjaka, preko 100 hiljada Mađara. Pa i više vjera.

Cerić samo uništava državu Bosnu i Hercegovinu.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (13)

Predrag Matvejević „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

TENDENCIOZNA HISTORIOGRAFIJA

Vratimo se na levicu.

Inzistirao sam u prethodnom djelu na nizu podataka koji se tiču socijaldemokracije da pokažem, s jedne strane, sličnosti između lijevog i, recimo, sredšnjeg stava prema jugoslavenstvu, te ujedno da istaknem osnove na kojima počiva stanovita tradicija naše

ljevice. Odmah iza I svjetskog rata i Vukovarskog kongresa, federalizam ipak nije stavljen među prioritetne zadatke novoosnovane KPJ.

Tekstovi Sime Markovića, jednog od prvih sekretara partije („Nacionalno pitanje u svjetlu marksizma“), nisu u biti neka nova unitaristička devijacija, nego, mnogo više, nastavak prethodnih socijaldemokratskih i drugih stavova. Postepeno se iza „Obznane“ i „Vidovdanskog ustava“ javila u partijskim redovima opozicija unitarizmu, osobito na-

kon III plenuma Kominterne (1923), gdje je Zinovjev kritički govorio i o odnosu KPJ prema nacionalnom pitanju.

Đuro Cvijić je, kao najistaknutiji oponent idejama Sime Markovića u KPJ, isticao načelb federativnosti („federativne radničko-seljačke republike“), ali je i on još uvijek pretpostavljao „objektivne uslove za proces fomiranja jedne nacije iz triju srodnih nacija“.¹⁴

¹⁴ – Istorijski arhiv KP Jugoslavije, sv. II, str. 68 i 72, Beograd, 1948.

BOSANSKI JEZIK (7)

Historijske činjenice, gramatika, razlike Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **ing. Salih Čavkić**
Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

Rastavljeno se pišu:

- rječica "ne" u odričnim oblicima glagola, na primjer: ne znam, ne vjeruju, ne dolazimo, ne pitaj, ne

može; izuzetak su odrični glagoli: neću, nemam, nemoj, nisam;

- odrične zamjenice: niko, ništa, nikoji, ničiji, nikakav, kad se upotrebljavaju s prijedlogom, na primjer: ni za koga, ni sa kim, ni u čijem, ni pred kakvim, ni za kojim;

- rječica "li" uz glagole u upitnim rečenicama, npr. Hoćeš li doći?

Vjeruješ li mi? Znaš li to? i u upitnim rečenicama sa "da", na primjer: Da li bi mi pomogla? Da li imaš novca?

- rječica "je" uz glagole u upitnim rečenicama, npr. Je li on iz našeg kraja?

Ne piše se „jeli“ pošto može značiti da su neki ljudi pojeli nešto.

HRVATSKI KNJIŽEVNICI MUSLIMANI (9)

Četiri stoljeća od Mehmedove „Hrvatske pjesme“ do Selimovićeve „Derviša i smrti“ *Ferid Karihman*, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

Hrvatsko narodno muslimansko pjesništvo

Ali ni spomenuti pisci hrvatskog aljamiada, ni hrvatski islamisti ne daju nam potpunu sliku doprinosa muslimana hrvatskoj književnosti prije zaposjednuća Bosne. Opstojnost bogate usmene narodne književnosti među muslimanima ostavila nam je u nasljeđe krcatu riznicu tog narodnog blaga, u prvom redu narodnog pjesništva.

Muslimanske narodne epske pjesme su nastale dobrim dijelom na području Turske Hrvatske (Bosanske Krajine), a pjevaju najviše o ženidbama i svatovima, otkupljivanju zarobljenih junaka, dvobojima istaknutih junaka, o borbama s kršćanskim junacima i sl. Velika pažnja se poklanja opisu oružja, nošnje, konja i konjske opreme, a u nekim pjesmama nailazimo čak i na opise krajobraza. Najpoznatiji junaci tih

pjesama su Đerzelez Alija, Mustajbeg Lički s Udbine, braća Mujo i Alil Hrnjica iz Kladuše, Bojčić Alija i posebno zanimljiva ličnost Budalina Tale, koji se ističe uz hrabrost i s posebnim asketskim shvaćanjima.

Karakteristično je za te pjesme, da po „etičkoj dubini i formalnoj ljepoti spadaju u najvrjednije plodove epskog pjesništva“ (Stadtmüller), da se u njima „spominje mnogo manje surovosti, okrutnosti i zverstava, nego u pjesmama drugih zbirki“ (Maretić), te da te pjesme isto tako „ističu pravednost i vrijednost kršćanskih junaka“ (Čubelić). I mnogi drugi proučavatelji hrvatske muslimanske epske pjesme ističu njihove etičke vrijednosti (Jagić, Čorović, Krauss, Nametak, Schmaus, Balić, Delorko, Frndić).

Uz epsko narodno pjesništvo, muslimani njeguju i lirsko, žensko pjesništvo, balade i romance, kojih Hrvati (muslimani i katolici) imaju mnogo više nego Srbi, a kojim je među muslimanima pogodovala haremska i dvorska sredina. Prva i glasovita muslimanska balada Hasanaginica dospjeva 1744. preko Fortisova „Viaggio in Dal-

maziā“ u zapadnoevropsku javnost, te je preko nje i probuđen interes za naše narodno pjesništvo.

Hasanaginica je ušla u Herderovu „Stimmen der Völker in Liedern“, a, prema Baliću, prepjevali su je ili se njome zanimali Goethe, Merimee, Walter Scott, Byron, Puškin, Ljermonov, Gerber, Jakov Grimm, Lamartine, Mickiewicz i Kopitar. S druge strane, utjecaj orijentalne osjećajnosti i čuvstvenosti među hrvatskim muslimanima našao je svoj najpotpuniji umjetnički izraz i sadržaj u sevdalinki, tom izvanrednom bošnjačkom ljubavnom pjesništvu, koje je uz folklorne elemente puno lirske istančanosti i orijentalnog kolorita. Sevdalinke su najbolji dokaz intenzivne emocionalnosti b-h muslimana.

Na koncu još treba spomenuti narodne pripovijetke, poslovice i zagonetke, među kojima se ističu brojne novele i anegdote o simpatičnoj ličnosti Nasrudinodže. Iako je taj lik orijentalnog podrijetla, kroz njega nam govori ustvari narodni pripovijedač o mnogim realnostima života pod zaštitom Nasrudinove šale.

„KUR'AN ČASNI“ NA HRVATSKOM JEZIKU (9)

Izdanje: „Stvarnost“, Zagreb, 1969., prijevod **M. Pandža i Dž. Čaušević**, tumačenje Dž. Čaušević, nova redakcija **Omer Mušić i Alija Nametak**

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

Tako se na 895. strani piše u naslovu sedžda a malo niže u tekstu sedđa. Iako se u Indexu pod riječi hađd tumače poteškoće kod udvostručenje arapskog konsonanta džim, udvostručenje slova u udomaćenim riječima arapskog podrijetla, koje su tako reći stekle hrvatsko jezično pravo, čini nam se čudno. Nemamo naročitu sklonost u tom pogledu, no dobro bi bilo ipak znati da li se treba pisati hadž ili hadždž ili hađd. Muhamed ili Muhammed, Džemaludin ili Džemaludin itd.

Još par riječi kritike.

Za ovakovo, rekli bismo monumentalno, izdanje Kur'ana, Tumač arabizama i kratice čini nam se prekratak, a isto tako

i Index na kraju knjige. Mnoge od arapskih riječi upotrebljenih u latiničkom tekstu se ne mogu pronaći u Tumaču. Isto tako, ako se htjelo već zadržati naslove poglavlja na arapskome, onda bi bilo dobro za nepoznavaoa tog jezika naznačiti njihovo značenje na hrvatskom u Tumaču ili u bilješki ispod teksta.

Toliko u pogledu prijevoda i redakcije.

U pogledu opće estetske kritike i suda o Kur'anu ne želimo ulaziti u dublje raščišćavanje, tek želimo spomenuti, da postoje dva osnovna stava. Među većim dijelom muslimana jedan stav je poznat kao dogma o neoponašljivosti Kur'ana (idžaz al-Kur'an), a temelji se na zaključku da je objavljena riječ Božja na arapskom par excellence najveće djelo univerzalne književnosti, na kojem filozofi trebaju temeljiti svoja pravila. Na taj način su Kur'an i preislamsko pjesništvo postali normativni tekstovi arapske gramatike.

Drugi stav, suprotan prvome, koji ne prihvaća dogmu neoponašljivosti

Kur'ana slijedi jedna grupa Arapomuslimana, kao što su Ibn al-Rawandi, al Mutanabbi, al Haladž i al Maharri i većina zapadnjačkih orijentalista. No bez obzira na te suprotne stavove, za nikoga ne može biti sumnje da je „Kur'an otvori nove puteve arapskoj književnosti, adaptirajući hedžazi govor na koine koju su upotrebljavali pjesnici, no odbivši već u prvim časovima propovijedanja artificije koje su ovi upotrebljavali“. S Kur'anom „se stvara jedna nova književna vrsta, jedna posebna rimovana proza krcata idejama, i od svojih početaka vrhunsko djelo arapske i univerzalne književnosti“.²¹

Svi Hrvati, bez obzira na vjersku pripadnost, možemo biti ponosni da imamo jedan izvrsni prijevod i izdanje Kur'ana, na kojem nam mogu biti zavidni mnogo veći narodi. Posebno na taj uspjeh mogu biti ponosni svi Muslimani i hrvatskog koljena i jezika iz Herceg-Bosne i Sandžaka.

²¹ – Vernet, Juan, Literatura Arabe, Editorial Labor, Barcelona, 1968.

RAJKA DOBRONIĆ-MAZZONI: HARFA LJUDI DOGAĐAJI

Strune sjećanja

prof. Jasenka Polić Biliško,
Zagreb

U srijedu 15. travnja 2009. u foajeu Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu, održano je predstavljanje vrlo vrijedne i izuzetne knjige - priče o životu isprepletenom umjetnošću u burnom 20. stoljeću kod nas i u svijetu – HARFA LJUDI DOGAĐAJI od Rajke Dobronić Mazzoni.

Knjigu su u nazočnosti autorice predstavili **Branko Mihanović,** ravnatelj opere HNK, **prof. Antun Petrušić i Mirjana Paić Jurić,** urednica.

Po želji autorice knjige, strune harfe su nas uvele u ovaj prekrasan događaj. Poznata zagrebačka harfistica Branka Janjanin, prva učenica gđe Rajke Dobronić, izvela je *Jutro*, Marcela Tourniera, i *Ples vatre*, Davida Watkinsa (Magdalenić), a zatim su o knjizi, autorici i njenoj obitelji s ljubavlju i toplinom, vrlo nadahnuti, govorili prof. Petrušić i ostali predstavljači.

Knjiga je, osobito kad je riječ o glazbenicima, rijetkog žanra – memoarskog. Gospođa Rajka Dobronić Mazzoni, zaljubljenica u božanski zvuk harfe, ispričala nam je priču o životu svoje obitelji vrlo neposredno, duhovito i stručno, otkrivajući nam pritom još jednu stranu bogatstva talentata kojim je obdarena.

„U našoj obitelji bilo je igrom sudbine ili slučaja, tko bi to znao, više posebnih ljudi“ – kaže autorica i nastavlja „...našlo se pisaca, pjesnika, književnika, glazbenika,

svi puni ideja ne samo za sebe i svoju obitelj već i za svoju domovinu, daroviti, predani radu, izvanredno marljivi. Premda su se nerijetko znali naći u teškim materijalnim prilikama, svi ti intelektualci i umjetnici nisu posustajali. Svoj javni rad smatrali su svojom obavezom, kakvim sam ga uvijek i sama doživljavala.“

Čitava knjiga gđe Rajke Dobronić zrači njenim strasnim javnim radom i životom.

U sedam poglavlja knjige, autorica nas svojim sjećanjima vodi opisujući događanja u obiteljima svojih predaka, od 19. stoljeća do današnjih dana.

Djetinjstvo i mladost gđe Rajke Dobronić vezani su za život u starom, bijelom Zagrebu i za jedan od najljepših jadranskih otoka - Hvar, gradić Jelsa. I danas postoje Selemovi dvori po očevoj baki - Barbari Selem, i Dobronićeva kuća, spominjana još u 16. stoljeću, rodna kuća njenog oca Antuna, devetog, najmlađeg djeteta u obitelji Dobronić. Antun Dobronić školovao se u Arbanasima, današnjem dijelu Zadra, u Učiteljskoj školi tada zvanom rasadnikom intelektualaca, a diplomirao je na Praškom konzervatoriju i postao jedan od najvećih hrvatskih skladatelja XX stoljeća.

Na drugoj, majčinoj strani, pradjed po majci Bartol Sakač, plemenitaš, jedan je od sudaca Banskog stola sedmorice, septemvir, a djed, prof. Petar Marković je pjesnik i prevoditelj klasične literature. Majka Jerka, rođena zagrebačanka je profesorica glasovira.

Skladna glazbena obitelj u kojoj je rođeno troje djece, Leđa, Rajka i Draško, živjela je Visokoj ulici u

Gornjem gradu.

U kući obitelji Dobronić se uvijek svirao glasovir: otac je skladao, a majka je davala satove glasovira. Možda je i to razlog da Rajka nije voljela glasovir i udaranje batića po žicama glasovira. No jedna osobita večer za zagrebački glazbeni život, solistički koncert na harfi jedine harfistice u Zagrebu, Čehinje Lujze Holibove, zacrtao je Rajkin život. „Taj raskošni zvuk harfe, to bogatstvo raskošnih boja, ljepota i elegancija harfinih linija, bila sam očarana i začarana“, kaže autorica.

Tako je započela ljubav i život s harfom.

Obitelj Dobronić je, upravo radi zanimanja i interesa roditelja i šire obitelji – tete Zdenke Marković, hrvatske književnice, živjela vrlo aktivnim društvenim životom. Sve što se događalo u tadašnjem Zagrebu i svijetu bilo je tema u razgovorima i druženjima obitelji s prijateljima, a to je bila gotova sva tadašnja hrvatska intelektualna elita – književnici, diplomati, glazbenici. Zato nije čudo da je mala Rajka jahala na koljenima budućeg nobelovca, Ive Andrića, da je upoznala Jagodu Truhelku, Mariju Jurić- Zagorku, Ksavera Gjalskog, Ivu Maleca, Rudolfa Matza, slikara Ljubu Babića, književnika Vladimira Nazora, pjevačicu Maju de Strozzi...

Upravo u to vrijeme otvorena je u Zagrebu mogućnost klasičnog obrazovanja i za djevojčice, pa su tako i Leđa Dobronić, starija Rajkina sestra i Rajka upisane u Klasičnu gimnaziju u Križanićevoj ulici. Paralelno s Klasičnom gimnazijom, Rajka je studirala harfu koju je diplomirala u Ljubljani kod prof. Elene Portograndi, ali je završila, diplomirala i magistrirala i Farmaciju s kojom se radi harfe

nije nikada bavila.

Ljubav prema tom čudesnom instrumentu, poznatom u nekim oblicima već gotovo 4.000 godina prije Krista, rezultirala je izvanrednim uspjesima na profesionalnom planu gdje Rajke Dobronić.

Brak s umjetnikom, muzičarem, flautistom **Ninom Mazzonijem**, njegova bezrezervna podrška i njihova uspješna suradnja, usprkos njegovoj dugogodišnjoj teškoj bolesti, bio je prirodna sredina za njezin daljnji stručni razvoj: gđa Rajka je ostvarila jednu izvanrednu karijeru harfistice u HNK gdje je provela cijeli svoj radni vijek, imala je vrlo uspješnu solističku karijeru u zemlji i svijetu, objavila je 5 stručnih knjiga o harfi koje su prevedene i poznate u svijetu, sudjelovala je na 5 svjetskih kongresa, bila je članica žirija na mnogim svjetskim natjecanjima, sudjelovala na simpoziju o povijesti harfe, objavljivala članke u domaćim i stranim časopisima, i bavila se, naravno, pedagoškim radom... Čitav njezin profesionalan život vezan je uz profesionalni život njenog supruga Nina, njezine sestre, povjesničarke umjetnosti Lelje, a naročito njenim ocem Antunom Dobronićem. Nastojanja da Antun Dobronić, hrvatski skladatelj dobije mjesto koje mu uistinu pripada u povijes-

ti hrvatske glazbene baštine, traju i danas...

Jer iako se nikada nije bavio politikom, nakon Drugog svjetskog rata, ulaskom Balkana u bijeli Zagreb, kada je osnovna instrukcija za preživljavanje bila – nemoj pokazivati svoje osjećaje, a još manje išta govoriti – jedan je nečasni Sud časti tadašnjeg Društva kompozitora Hrvatske donio „stručno mišljenje“ i donio osudu: dvije godine isključenja iz javnog života Antunu Dobroniću. Neslužbeno se ta zabrana produžila sve do njegove smrti, a izgleda da i danas u nekim krugovima živi...

Ipak na poticaj Matice hrvatske – Jelsa, u vrijeme Domovinskog rata, 1992. utemeljene su Večeri Antuna Dobronića, koje se održavaju ljeti u Jelsi, a 1997. god, podignut mu je i spomenik u novom djelu perivoja u rodnoj Jelsi. 2007. godine utemeljena je i Uduga Antun Dobronić, zbog promicanja uspomene i djela velikog hrvatskog skladatelja prve polovice XX stoljeća.

Između HNK i Muzeja za umjetnost i obrt u Zagrebu, nalazi se skulptura sv. Jurja u borbi sa zmajem, djelo Antuna Dominika Fernkorna. U šetnjama Zagrebom, još u najranijoj mladosti, taj je spomenik posebno uzbudi-

vao maštu djevojčice Rajke predosjećajući svu dramatičnost borbe protiv zla tijekom ljudskog života. Sklopljeno je jedno izvanredno prijateljstvo. Sv. Juraj je zauzeo osobito mjesto u njenom životu: povjeravajući mu svoje misli, dileme, molitve, otvara nam najdublje strune svoje duše...

Upoznavajući tako gđu Rajku, ne čudi da je njezin najpotresniji nastup, kako sama kaže, bio onaj 8. studenog 1990. u Centru za osposobljavanje invalidne djece i omladine u zagrebačkoj Dubravi:

„kad sam završila svoj program prilagođen njihovoj dobi, dječacić od 4-5 godina, sav kriv i hrom, vukao se preko čitave dvorane da dođe do mene i dade mi pusu. Kad sam ih vidjela kako su svi veseli, kako pjevaju i skakuću, oni koji su mogli, kako plješću kao da su najzdraviji, bila sam duboko dirnuta snagom njihova duha...”

„O moj sv. Jurju“ – obraća se u svojim molitvama gđa Rajka svom prijatelju, svecu. Nastavljam s radošću molitvom i meni dragom svecu: pomози sv. Jurju, da gđa Rajka, još dugo uzmogne javno djelovati na načelima koja živi za naše zajedničko Dobro, te da jednom bude uistinu i dostojno nagrađena od Onog kojemu sve teži....

NIKADA NE ZABORAVITI (1)

Ivica Luetić, Split

Iako je Gradsko vijeće na svojoj sjednici održanoj 8. studenog 2004. godine, donijelo je Odluku da se 38 strijeljanih domoljuba nakon oslobođenja Splita u listopadu 1944. godine (24 strijeljana 2. studenog 1944. i 14 strijeljanih 15. studenog 1944.) od strane Titove vojske, i presudom Vojnog suda Oblasti VIII. korpu-

sa NOVJ br. 154/1044. izrečene kasno u noć i bez prava na saslušanje i obranu ubijeni i pod okriljem noći te bačeni u jamugrobnicu na Lovrincu, dostojno obilježi podizanjem spomenika stradalima od nositelja moći .... – s imenima – **nije se do danas stiglo dalje od papirologije!**

Na žalost, prošlo je već pet godine a da Zaključak Gradskog vijeća nije ispoštovan. Ne znamo

razlog i ako je u više navrata od strane još tadašnjeg gradonačelnika Zvonimira Puljića (danas zastupnik u Saboru) bilo obećano da će se nevinim žrtvama komunističkog zločina ispoštovati zaključak i postaviti spomenik, jer njihovu mučeničku smrt ne smijemo zaboraviti. To osobito, jer se pouzdano znaju imena i prezimena koja su uz drvored čem-presa, jame danas ograđene od strane rodbine i prijatelja, strije-

ljani i bačeni u jamu na istočnoj strani groblja Lovrinac, **samo zato što su bili Hrvati i vjernici.**

Recimo i to, da su komunisti tajno likvidirali na stotine bivših domobrana koje su mobilizirali i tobože poslali na bojišnicu a stvarno su završili u razbacanim jamama Lovrinca. Tijekom 50. godina ta jama - grobnica bila je zabranjena tema. Obilježja i cvijeće, koje je rodbina ubijenih stavljala nad jame po danu, trgali su i bacali organi vlasti za vrijeme noći, te neke i zatvarali. Sve su to radili u ime Komunističke Partije Jugoslavije. Istina, danas neke obitelji strijeljanih donosi cvijeće i podiže improvizirane križeve, ali to nije dovoljno - dostojno da se na takvom znamenju i za vrijeme kad imamo neovisnu državu Hrvatsku, u kojoj smo rekli ZBOGOM komunizmu, na takav način radi. Oni su zaslužili veće dostojanstvo.

Tu jamu-grobnicu je 31. listopada 1992. blagoslovio dr. fra Petar Bezina, uz sudjelovanje fra Celestina Belamarića i fra Ivona Mandušića. Podijelivši opće održavanje dušama pokojnika. Sutradan je na jamu-grobnicu položio vijenac i tadašnji splitski gradonačelnik prof. dr. Petar Slapničar.

Osim toga do danas više se ništa nije učinilo da se oda dužna počast hrvatskim mučenicima. **Odluka je donijeta, ali od gradonačelnika Buličića, Puljića i još uvijek aktualnog Kureta nije ispoštovana.**

Istine radi, jedino župan Ante Sanader se u par navrata istinski obratio pitanjem gradonačelniku Kureti - mislili i kada Odluku

sprovesti u djelo. Odgovor je bio potvrđan, ali bez rezultata. Župan je čak i vašem novinaru obe-

ćao ne samo podršku nego i pomoć u realizaciji dostojanstvenog obilježja žrtava komunističkog terora. I na tome mu jedno veliko hvala, jer je na žalost jedini koji od splitske vlasti ima razumijevanje na žrtve komunističkog terora i koji je i na djelu pravi Hrvat. Međutim, Grad Split koji je dužan Odluku realizirati to nije uradio. Žele da prođe vrijeme i da se zaborave žrtve komunističkog zločina, Jer kako drugačije to protumačiti, ako se zna da su se gradonačelnici Grada smjenjivali a niti jedan od njih nije želio da se dostojanstveno obilježi grobnica ubijenih rodoljuba. Najbolji primjer je splitskog dogradonačelnika Joze Balića, visoko pozicioniranog člana HDZ-a i „velikog Hrvata“ kad vašem novinaru u razgovoru na tu temu kaže: **„Odluku ne možemo sprovesti, jer što bi onda kazala oporba (SDP)“!** Nakon tih riječi, s pravom se pitamo do kada ćemo se plašiti komunista i jugonostalgijara? Primjer je Jozo Balić, istaknuti HDZ-ovac koji omalovažava žrtve i koji svojim stavom kao dogradonačelnika i očitom podrškom svog nabogodavca tome želi pridobiti glasove ljevičara.

Uz to, gradonačelnik Ivan Kuret,

nije se udostojio i ako je bio dužan odgovoriti na dopis Udruge ratnih veterana „Hrvatski domobran“ od 29. studenoga 2007. u kojem ga podsjećaju na nerealiziranu časnu Odluku Vijeća, i zahtjev da se odmah pristupi hitnim mjerama u realizaciji podizanja spomenika sa ispisanim imenima ubijenih splitskih domoljuba.

S ovim otvorenim pismom, želimo javnosti predočiti istinu o pojedinim „velikim Hrvatima i HDZ-ovcima“ koji su odgovorni za Grad Split, kako provode zaključenu Odluku Gradskog vijeća - da se svojim mučenicima postavi dostojanstveno obilježje na njihovu mučeničku smrt kako je ne bi predali zaboravu.

Ovo iznosimo i, jer smo razočarani stavom Grada Splita, posebno kad je riječ o žrtvama komunističkog zločina počinjenog nad nedužnim Hrvatima u gradu podno Marjana. Smatramo da žrtve, posebno kad se znaju imena i prezimena ubijenih zaslužuju dostojno obilježje posljednjeg počivališta. S ovim treba biti upoznata šira javnost, kao upozorenje kako naše Splitsko poglavarstvo sprovodi donesene Odluke. I upravo glede toga, gradonačelnik Puljić, Kuret i njegov zamjenik Balić zaslužuju Orden: Velered Hude Jame Drugog stupnja za održavanje komunističke prošlosti kao odlučujućeg uvjeta za osvajanje političkih položaja u nelustriranoj Republici Hrvatskoj

Uz prilog, dostavljamo Odluku sa 30. Sjednice Gradskog vijeća i pismo „Hrvatskog domobrana“ gradonačelniku Ivanu Kuretu, te fotografiju grobnice gdje su streljani i bačeni u jamu na groblju Lovrinac, a trebalo bi se podignuti spomen obilježje..

U NOVE BAČVE - NOVO VINO

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Podsjetimo se: Turgenjev je u svom romanu 'Očevi i djeca' (1862) pokrenuo pitanje smisla svega što ima neke veze s čovjekovom zbiljom, a u vezi s time i u svijetu kao takvom i došao do zaključka da na kraju traženja smisla dođemo do "njišćevo čeloveka" - iz čega je nastao pojam nihilizma.

Ta ideološka praznina nakon iscrpljenja mučne borbe između teizma i ateizma stvorila je uvjete za traženje alternative besmislu. Iz tog 'prelijevanja šupljeg u prazno' nastale su ateističke ideologije i crvene i crne masti. Po usjanim mozgovima do propasti.

Kad se u nekoj barabi zavrigne prezir prema sebi onakvom kakav on jeste - s umišljajem da je, izvan njegova znanja, sve varka i besmisao - najprije osjeti u sredini u kojoj se je zavrkao da ljudi ne podnose napasnike, ni svoje ni tuđe, pak se uputi u svijet i prepusti stihiji da ga nosi dok se on samim sobom ponosi dok ga njegova okolica jedna podnosi. Kad se, na primjer, odlijevne vode nađu i pod samim izvorom Vrela Bosne, vode ga ponese niz Bosnu, niz Savu, niz Dunav i odnesu sasvim razvodnjena u - Crno more. To je paradigma svakog besmisla koji nastane u uobrazilji i nestane u zaboravu. Sav besmisao Bosne dospije do Beograda, tu posluži za hibret dunjaluku, a onda mu se izgubi svaki trag. A povratka iz ništavila nema jer, ako i ima 'njišćih' ljudi, ništavilo ne postoji.

Na naslovnici jednog hrvatskog glasila čitali smo početkom travnja da 'predsjednik države mora biti bisnismen'. Možda je nekad bilo i takvih 'predsjednika', ali je ipak najpametnije ono što je Wagner rekao Nietzsche-u, zaljubljenome u njegovu družicu Cosimu, kad mu je propovjednik filozofije strasti počeo davati lekcije iz glazbe: 'Najbolje je

da svatko radi svoj posao, pak će i krave imati dobre čobane'. Daleko veći broj je 'businessman-a' koji su upropastili države u kojima su na ikoji način postali tutori (kao Dr Kalodera na Pantovčaku), nego li onih koji su sami sobom i svojim umijećem riješili probleme koje ni čitava kasta vrhovnih stručnjaka iz gospodarstva i novčarstva nije u stanju ni sprječiti a kamo li liječiti, osobito nakon pojave onog suludog američkog milijardera Madoffa. Da je po nesreći bio na kormilu američke države, danas bismo se svi gadno proveli. Roosevelt nije bio novčarski mešetar, ali je znao odlično objasniti ono što su njemu prethodno objasnili pametniji od njega. Moderni šef države zapravo mora biti odličan glumac, a ne šarlatan koji priča viceve i samome sebi se smije.

Jerbo, nakon te budade o predsjedniku menadžeru, javi se za riječ i - Kiro Gligorov - nekadašnji Predsjednik Savezne narodne skupštine - s još goropadnijom besmislicom u istom glasilu i opet na naslovnici - Tito je bio za kapitalizam.

Otkrio Kiro Ameriku i tako isplivao sa dna žabokrečine kao onaj Nazorov 'žabac tužnopojac'. Pa razumije se da je Tito volio kapitalizam! Jer da tako nije ne bi pod kraj života bio bogatiji i od Age Kana - sve je bilo njegovo i država i nekretnine, i ljudi, pak je sve činio da se bez njegova znanja i odobrenja ne smije ni misliti svojom glavom. Prauzorak tajkuna: sve prevario i oteo od 'radnog naroda'. Neka nam itko navede ikojeg od Titovih partijskih komesara, koji je to 'naučni radnik' u Titovo vrijeme smio javno reći da Tito nije bio ni u čemu u pravu? I mrtvome mu laskaju, jer im se u

koštanjoj srži još nije otopio led, što i ga je Deku Tiki polarizirao.

No, u pametnom svijetu se sve mjeri temeljnim postavkama pragmatičke logike: Šta nije logično, to nije moguće. U tom smislu, naš narod kaže: Svakoga na nekom mjestu može ujesti zmija. Ako istog čovjeka na istom mjestu ponovno ujede zmija, onda tu nije nešto u redu. No, ako istu osobu na istom mjestu ujede zmija i po treći put, onda je - zmija pametnija od njega.

To toliko što se tiče zmija koje su nas klale dok se je 'Deka Tiki' bogatio i svako malo ponavljao svoju ateističku poštapalicu 'boga ti'. No, na našu veliku nesreću svi njegove partijski komesari (o kojima je Đureković napisao svoj roman 'Crveni menadžeri') zaduženi da vode samoupravne OURE i SOURE, preko noći, nakon slobodnih izbora i referendum za nezavisnost - ostadoše zalijepjeni za svoje partijske sjedalice. Ni dan danas ih ne možemo odlijepiti, pak će ih zajedno sa stolicama trebati predati zaboravu dajući riječ onima koji nas od njih mognu spasiti.

Iste zmija u samoupravljanju, iste zmije u tranziciji pa evo - iste zmije i sad u recesiji. Tri stepenice u hodu natraške. A nevini pitaju naivne - kako iz čorsokaka?...

Vrlo jednostavno? Svaka država danas - s nejednakim problemima, pada proizvodnje, porasta nezaposlenosti, gomilanja dugova i socijale kao kriznog izraza solidarnosti - ima svoje stručnjake profesionalce koji analiziraju specifičnost svojih problema u kontekstu svjetskih zbivanja, a onda stvaraju PLAN za ograničenje krize, izlazak iz krize i porast trenda u poboljšanju standarda da se nadvlada recesija i

klizanje nominalne vrijednosti - novčanice - niz brdo. A u zemlji čudila nije bilo nikad govora o nekom planu - umjesto toga stalno smo mogli čuti: Nema problema. I - lako ćemo.

U takvoj situaciji našoj naciji su potrebni ne samo odgovorniji i sposobniji profesionalci, nego i posve nova lica na pozicijama vlasti, jer

je potrebno da novi nepotrošeni i nekompromitirani ljudi dospiju za kormilo države, počam od neporočnog, dobro školovanog, iskusnog i svijetu poznatog sljedećeg šefa države Hrvatske. Da na samom početku svog mandata svoje znanje i umijeće objavi naciji u sažetku Plana globalne restrukturacije privrede.

Kako bi se to novo vino u novim posudama našlo na stolovima naših obitelji i gostiju koje svake godine očekujemo raširenih ruku da im damo ono najbolje što imamo, da nam donesu ono što nama treba. Kroz časnu razmjenu, a ne prosjačenjem dosadnih i olinjalih mešetara koji se sa svima rugaju i kad se smiju sami sebi.

PARDON, ISTINA IMA PREDNOST!

Mile Prpa, Zagreb

Klanjamo se Izvoru života, a pijetet iskazujemo onima čiji je život nasilno prekinut, od strane onih koji se ne klanjaju Izvoru života! Taj pijetet je još i dublji ukoliko se radi o nevinoj žrtvi, ili žrtvi koja je pala za ideale vjere, ideale slobode, ideale pravednosti, ideale poštenja, dobrote i ideale Istine! U povijesti ljudske civilizacije bilo je bezbroj humanista, svetaca, mislilaca, pravednika koji su dobro znali da svi ovi navedeni ideali su moguću samo ako njihovi temelji počivaju na Istini. Istina će nas osloboditi! Ili Ja sam Put, Istina i Život! Kazao je Krist kojeg do sada još nitko nije pobijedio. Njegova Istina pokazala se jačom i od svih mogućih političkih režima i od svih mogućih državnih vlasti i njihovih vlastodržaca zajedno.

Tamo gdje nema Istine, Put je kratak, i vodi do stratišta, do Smrti!

Nije istina ono što deklariraju pobjednici u nekome ratu. Nije istina ni ono što potihom šapću poraženi u tom istom ratu. Istina je ono što kaže - Vremenski sudac pravde koji pravedno sudi! Jer Istina uvijek ima zadnju riječ pa makar ponekad kasnila i stotinama godina.

A u povijesti svijeta još se nije rodio tko bi za trajno zaustavio Istinu. Istina je uvijek zadnji i trijumfalni pobjednik! Kao što mi, današnji suvremeni ljudi, nemamo ni

najmanjeg razloga da ne bismo na pr. za cjelokupno razdoblje trajanja Rimskog Carstva utvrdili sve istinite o tome Carstvu. Doista nemamo ni najmanje razloga da čak i najmanju sitnicu prikazemo drugačije od onoga kako se je stvarno zbilo. Ako bi to netko napravio, od strane stručnjaka pozna-

vatelja tog vremena, bio bi izložen kritici kao neznalica ili neistinoljubiv povijesni istraživač.

A biti neistinoljubiv, znači ne uvažavati tekovine mukotrpnog truda kroz povijest - povijest religija, filozofija, pa i brojnih zakonodavstava da pouče ljude da više ne čine zločine! Taj trud je zaista kroz povijest ljudske civilizacije impresivan, a rezultat je još daleko ispod svake razine zadovoljavajućeg.

Kako je već prošlo više od šezdeset godina od uspostave komunističkih poredaka na tlu Europe odmah iza Drugog svjetskog rata, a evo prošlo je i osamnaest godina od pada tih režima, htjeli mi to ili ne dolazi vrijeme da se objektivno

opredijelimo prema tim događajima, da ih temeljito, sada u slobodi, izanaliziramo i da na svjetlost dana iznesemo sve njihove i lijepe i ružne strane, i to baš sve do njihove i najmanje sitnice.

Kako je dosada svaka istina izišla na vidjelo, tako će bez i najmanje sumnje izići na svjetlost dana i istina iz toga tragičnog vremena. Ne postoji čovjek na kugli zemaljskoj, pa makar bio ne znam koliko puta predsjednik neke pa i najjače države, koji to može spriječiti. Oceanska klima se ne može zaustaviti. Takva povika, kakvu smo čuli prije par dana od našeg Predsjednika RH za govornicom u Jasenovcu - Zaustavite istinu! podsjeća nas na doba komunističke Jugoslavije, kad je jedna nezgodna vijest neoprezno predana Reutersu, pa se čuo uzvik - Zaustavite Reuters!

Ali Istina se ne da zaustaviti. Zaustaviti istinu značilo bi začepiti usta milijunskim pripadnicima naroda, a danas to uz masovna sredstva priopćavanja koja su i privatno narodu na raspolaganju, ni uvođenjem najstrože diktature više nije moguće.

I zato nije na djelu „osma neprijateljska ofenziva“ već ofenziva Istine, one Kristove Istine koja je - Put i Život. Takvoj istini nije moguće zalupiti vrata, kao što nije moguće uhapsiti buru ili zavezati valove mora.

Gotovo pet decenija u Europi, a u bivšem SSSR-u skoro tridesetak godina i ranije - vladala je propisana, dirigirana istina. Dirigirana od strane ideologije, dirigirana od strane vlasti i to istina o njima samima, koja je zamotavana u višeslojni celofan – ponajčešće antifašizma, socijalizma, komunizma, besklasnog društva i sl.

Dakle, u celofan nečeg što „nije zločinačko u ideologiji“. A od tog nečeg što „nije zločinačko u ideologiji“ diljem komunističkog pohađa u cijelom svijetu palo je oko sto milijuna ljudskih žrtava. A o onima u stotinama milijuna zatvaranima i mučenima koji to nekako preživješe da i ne govorimo. Dok je u isto, ali znatno kraće vrijeme, na strani onih „što je zločinačko u samoj ideologiji“, misli se na fašizam - palo po prilici četiri puta manje žrtava.

Fašist nije samo onaj tko se borio na strani Hitlerove fašističke ideologije, već je fašist i onaj koji, duboko u doba mira, podržava i pravda veliko zlo bez obzira tko ga je ili s koje je strane napravljeno. Jednako tako i onaj koji ne dopušta da se to zlo razotkrije i njegovi sudionici dovedu pred moralni sud javnosti, ako ne i pred lice pravde.

Ako ta, sto milijunska masa žrtava, počinjena od strane onih koji su se usputno borili i protiv fašizma, nije zločin, tada momentalno treba svuda u svijetu pustiti iz zatvora sve one ubojice koje su ubili samo jednog ili par ljudi, jer u tom slučaju oni ne samo da nisu zločinci, već predstavljaju pravog anđela dobrote.

Ali istina je neumoljiva, ona pada sa neba kao kiša, pada kao jesenje lisje sa stabla, niče iz zemlje poput proljetne trave, sama izlazi iz masovnih grobišta i razara savjesti, jer istina koja nije otkrivena nema spokoja, ona je kao utvara što u ime mrtvih progoni još žive ubojice, sjeda poput more na nji-

hove savjesti i ne da im umrijeti, ali ni živjeti.

Čula se sa jasenovačke govornice i vika da se neće dozvoliti nikakvo pisanje revizije povijesti. Za taku reviziju i ne treba nikakva dozvola, jer je neće pisati nikakvi ni stari ni novi povjesničari ili bilo kakvi revizionisti.

Tu novu i drugačiju povijest pisat će činjenice koje nažalost za njih

Luka Sorkočević (1734 - 1789)

još nisu istrunule, (bezbrojne sačuvane kosti gdje se god zakopa) a ne nova politička volja, a ne novi politički trendovi, a najmanje potreba i želja za nekom revizijom naci-fašizma. To u Hrvatskoj nikome normalnom ne pada ni na kraj pameti.

Da, pisat će je činjenice koje nažalost za njih još nisu istrunule. I nitko se još nije prošvercao, niti se može prošvercati kroz povijest. I danas, nakon toliko godina od tih strašnih događaja, hladne glave treba razmotriti i izanalizirati sve činjenice upravo onako kako su se dogodile i nikako drugačije. I to naglašavam treba ih izanalizirati bez obzira na kojoj su se strani dogodile, jednako one dvostruke jasenovačke, tako i one bleiburške, ali i svugdje drugdje po neka-

dašnjem svjetskom crvenom ataru. Istina je svetinja, Istina je budućnost, i naše mlade svjetske naraštaje trebamo pripremiti za – Istinu, i odgajat ih na Istini!

Istina mora biti ispred i iznad bilo kakvih pojedinačnih ili skupnih političkih interesa. Istina je univerzalna – ili je ima ili je nema! Ulazimo u vrijeme kad ćemo trebati u svakoj prilici kazati – Pardon, Istina ima prednost!

Jer laž je bila desetljećima - prestrašna! Navodim samo početni primjer:

Punih četrdeset i pet godina „slavili“ smo Dan ustanka protiv fašizma naroda i narodnosti SR Hrvatske, koji se dogodio 27. srpnja 1941. g. u Srbu. A nikada nitko nije kazao da su tog dana u Srbu ti „ustanici“, ti „antifašisti“ sa crvenom zvijezdom na kapi zaustavili vlak sa katoličkim hodočasnici- cima koji su se vraćali sa Sv. mise i mučenički ubili 350 hodočasnika, a svećenika živa ispekli.

U tolikoj količini zla koje se je dogodilo u tom tragičnom vremenu, a posebno u Poraću kad je svaki šesti pripadnik našeg naroda izgubio život mučeničkom smrću, a da se rijetko za kojeg znalo i kako se zove, a kamoli što je eventualno napravio, ne može ostati nevin ni pasivni promatrač, a kamoli onaj tko je to naredio, organizirao i provodio!

A sa jasenovačke govornice je grmjelo kako taj naredbodavac i organizator (JBT) nije zločinac!

Od postanka svijeta do danas najteže je bilo utvrditi razdjelnicu između dobrih i zlih ljudi, iako je ta razdjelnica na svakom koraku prepoznatljiva, u svakom njihovom činu i u svakoj njihovoj riječi.

Na europskom tlu u to vrijeme sudarila su se dva zla, dvije protuljudske ideologije - fašizam i komunizam. Papa Ivan-Pavao II. (Wojtila) i sam neposredni svje-

dok tih zbivanja uvijek je govorio – Ništa se ne postigne ako jedno zlo pobijedi drugo zlo samo pod drugim imenom – tako sloboda ne može doći. Sloboda može doći samo onda ako Ljubav zavlada i pobijedi zlo!

A mi živimo u vremenu kad se svi svim sredstvima trebamo truditi da Ljubav pobijedi svako zlo. A Ljubav može pobijediti samo onda ako pobijedi Istina.

Zato svi oni koji danas pokušavaju zaustaviti Istinu, a poglavito ako obnašaju visoke državne dužnosti, pokazuju samo da u sebi nemaju usađene duhovne vrijednosti istinoljubivosti i čovječnosti, nemaju razvijen osjećaj za univerzalnu pravdu, da nisu u svoj život ugradili duhovnu baštinu humanizma, jer jedno zlo osuđuju, pa i preveličavaju, a drugo i znatno veće, umanjuju i zataškavaju. Ne priliče

biti vođe naroda, jer nemaju unutarnju duhovnu dimenziju, pa ga dijele i čine nesložnim.

"Ako je u sebi nesložno, svako će kraljevstvo propasti. Ni jedan grad ili dom, ako je u sebi nesložan, neće opstati!" (Matej 12,25)

Mudrost svijeta je starija od čovjeka, ali glupost i jednog čovjeka može biti veća i od cijelog svijeta!

NAŠE. I SAMO NAŠE!

Đivo Bašić, Dubrovnik

Tijekom rasprave na jednom američkom sveučilištu, brazilskog ministra prosvjete Cristovama Buarquea studenti su pitali što misli o internacionalizaciji Amazonije.

Evo što je odgovorio g. Cristovam Buarque:

„Naravno, kao Brazilac se jednostavno protivim internacionalizaciji Amazonije. Kolika god bila nebriga naših vlada za to bogatstvo, ono je naše. Kao humanist, svjestan sam opasnosti koja prijete degradiranju okoliša u Amazoniji, mogao bih zamisliti da Amazonija bude internacionalizirana, kao uostalom i sve drugo važno za čovječanstvo.

Ako bismo, u ime humanističke etike, trebali internacionalizirati Amazoniju, onda bismo trebali internacionalizirati i naftne zalihe cijeloga svijeta. Nafta je isto toliko važna za budućnost čovječanstva koliko i Amazonija. Ali usprkos tome, gospodari zaliha nafte smatraju da imaju pravo povećati ili sniziti njenu cijenu ili proizvodnju.

Isto tako bi trebalo internacionalizirati financijski kapital bogatih zemalja. Ako je Amazonija zaliha sirovina za cijelo čovječanstvo, nju se ne smije spaljivati voljom jednog vlasnika ili jedne zemlje. Spaljivanje Amazonije je isto tako

opasno kao i nezaposlenost koju su izazvali špekulanti globalne ekonomije. Ne smijemo pustiti da samovolja špekulanata upropasti financijske zalihe mnogih zemalja.

Prije internacionalizacije Amazonije želio bih biti svjedokom internacionalizacije svih muzeja svijeta. Louvre ne treba pripadati samo Francuskoj. Svaki muzej na svijetu je čuvar najljepših djela ljudskog genija. Ne smijemo dopustiti da tim kulturnim bogatstvom, jednako kao i s prirodnim bogatstvom Amazonije, manipulira ili ga uništi jedan vlasnik ili jedna zemlja. Prije izvjesnog je vremena jedan japanski milijunaš odlučio da se uz njega sahrani slika velikog majstora. Prije nego se to dogodi, trebalo bi internacionalizirati tu sliku.

Dok traje naš susret, Ujedinjeni narodi organiziraju Forum Milenija, ali neki predsjednici država su imali poteškoća pri dolasku na Forum, zbog problema na granici Sjedinjenih Država. Mislim, dakle, da bi i New York, sjedište Ujedinjenih naroda, trebalo internacionalizirati.

Barem bi Manhattan trebao pripadati cijelom čovječanstvu. Kao uostalom i Pariz, Venecija, Rim, London, Rio de Janeiro, Brazilija, svaki grad sa svojom posebnom ljepotom i svojom poviješću trebao bi pripadati cijelome svijetu.

Ako Sjedinjene države hoće internacionalizirati Amazoniju zbog toga što je opasno ostaviti ju u rukama Brazilaca. Hajde da onda internacionaliziramo i nuklearni arsenal Sjedinjenih država, jer bi SAD mogle njegovom zlorabom izazvati razaranja daleko teža od požara u Amazoniji koji su za žaljenje.

Tijekom međusobnih rasprava američki predsjednički kandidati su zastupali internacionalizaciju šumskih bogatstava svijeta, a da se za uzvrat izbrisu dugovi siromašnih zemalja.

Počnimo dakle tako da upotrijebimo iznos tog duga da osiguramo svoj djeci svijeta da se hrane i da idu u školu. Internacionalizirajmo djecu, i postupajmo prema njima, gdje god se rodila, kao prema bogatstvu koje zaslužuje pažnju cijelog svijeta. Daleko više od Amazonije.

Kada budu svi svjetski vođe postupali sa siromašnom djecom kao s ljudskom baštinom, djeca neće raditi umjesto da idu u školu, niti će umirati kada bi trebala živjeti.

Kao humanist, pristajem zastupati ideju internacionalizacije Svijeta. Ali dok mene Svijet smatra Brazilcem, borit ću se da Amazonija ostane naša. I samo naša!"

KOME SLUŽI HRVATSKA RADIO TELEVIZIJA? (3)

Moto: Televizija zbog televizije

Jure Prpić, Zagreb

LUKA SORKOČEVIĆ

(Rođen u Dubrovniku 1734. -
umro u Dubrovniku 1789.)

Potječe iz plemićke - gosparske obitelji i kao gospodar Dubrovačke Republike zastupao je Dubrovnik

Osnovna glazbena škola - Fortunat

na Bečkom dvoru za vladavine Josipa II. Glazbenu naobrazbu stekao je u Dubrovniku i Rimu. Pod utjecajem talijanske predklasične glazbe stvara djela simfoničara. Zapravo bio je prvi hrvatski skladatelj simfonija. Svi njegovi radovi pohranjeni su u samostanu Male braće u Dubrovniku.

ANTUN SORKOČEVIĆ

(Rođen u Dubrovniku 1775. -
umro u Parizu 1841.)

Potječe iz gosparske obitelji Sorokočević iz Dubrovnika. Te je bio dubrovački diplomata, književnik i skladatelj. Studije je završio u Rimu. Po završetku studija vodio je dubrovačko diplomatsko zastupstvo u Parizu. Ostvario je pet simfonija i nekoliko komornih djela. U "Četvrtoj sonati" za glasovir četveroručno, prva u hr-

vatskoj glazbenoj literaturi u kojoj je pokušao glazbi dati nacionalno obilježje.

FORTUNAT PINTARIĆ

(Rođen u Čakovcu 1798. -
umro u Koprivnici 1867.)

Franjevac Fortunat Pintarić bio je orguljaš i skladatelj koji je hrvatskoj glazbi ostavio vrijedna djela. Osnovnu školu završio je u Čakovcu. Učio je zatim i službovao u Zagrebu, Varaždinu te u Virovitici i Koprivnici, gdje u je u samostanu kao gvardijan umro od moždane kapi. Bio je izvrstan skladatelj, orguljaš koji je uglazbio 500 crkvenih popijevki. Za mene se najviše dojmila popijevka "Dudiš" koja ima narodni melos gajda, koju su u Jugoslaviji svirali na "Radio Zagrebu", što za ostale skladatelje nije bio slučaj.

KRIZA (5)

prof. Emil Misao, Zagreb

Hoćete li još drastičniji slučaj? U HŽ, gubitaku, kojeg država sanira milijardama, ima samo 400 menadžera! Kad to čovjek čuje, prvo pomisli da je HŽ jači od jednog Siemensa! Naravno da su to političari i naši "ekonomski stručnjaci" znali, ali nitko da kaže: pa ljudi, to je otvorena pljačka, a zalažu se da se sirotinji zamrznu i smanje plaće! Kako je do tog došob? Jednostavno, otprilike ovako, tako neki pričaju: Ministar nazove direktora i kaže mu da zaposli tog i tog, a direktor, naravno, ne može takvog zaposliti na neko bezvezno mjesto i dati mu plaću od 2 ili 3 tisuće. E, onda mu kaže: Ti ćeš biti menadžer, t.j. nećeš ništa raditi, dobit

ćeš auto, dobit ćeš karticu, dobit ćeš mobitel, nekad ćeš doći u firmu (čovjek mora "raditi" i na terenu)... tako to ide. Vijest ide dalje: U tom našem "Siemensu" ima 1.000 automobila! da čovjek ne povjeruje! A ministar gospodarstva, premijer i cijela vlada to smatraju - normalnim! Hoće, a to će i provesti, da smanje i zamrznu plaće sirotinji! Nitko od tih "ekonomskih stručnjaka" da izračuna koliko bi Proračun bio veći, ako bi 1.000 auta pomnožili s oko 150.000 kuna (cijena auta), pa 1.000 auta x registracija, pa 1.000 auta puta tehnički pregled, pa 1.000 auta x benzin (možda 30.000 i više km), pa x popravci, pa puta parkiranje... To su, gospodo, na stotine milijuna bačenih u vodu, umjesto u Proračun!

Sve se to mora ukinuti (zašto bi neka firma imala više od 3 auta), moraju se ukinuti kartice, mobiteli (osim u izuzetnim slučajevima)... ako se neki menadžer s tim ne može složiti, neka ide, recimo, u privatni sektor, jer oni takve "genijalke" jedva čekaju (ne znaju ni što će sa svojim), a na Birou ima puno pametnijih i sposobnijih, koji bi radili za normalnu plaću.

Ne može Vlada reći: Molimo vas, zbog krize, smanjite malo troškove! Vlada mora sama (najbolje bi bilo u suradnji sa oporbom, jer su takva vremena) uzeti škaru i rezati nerazumne troškove. Tako se Turizam sprda s Vladom odričući se fantastičnih 5 milijuna, kao kad bi se ja odrekao 5 kuna!

PASTIR I NJEGOVE ŠUGAVE OVCE ZARAZILE SU CIJELO STADO

Branko Stojković, Bjelovar

NAPUKLA PAMET

Dok je Hrvatska postala pravi raj za neradnike i lupeže, hrvatski turizam bilježi trenutno najteži pad i tako turistička sezona i ovo ljeto bit će još katastrofalna. To je pravo pitanje nacionalne sigurnosti – koje očito nikog ne zanima. Ministar financija Ivan Šuker zadužuje državu s dodatnih 750 milijuna eura. Vlada je donijela takvu odluku pred izbore 17. svibnja 2009. godine. I to sve u nekontroliranoj situaciju. Mnogi analitičari predviđali su još u jesen 2007. godine ekonomski oporavak koji je trebao zamijeniti crne oblake nad financijskim tržištima. No do danas sve su to bila lažna obećanja koje su i mediji napuhali. Pitam: Što je „naš“ glavni pastir – heroj ili zločinac?

OTIMAJTE I UNIŠTAVAJTE - ČOBAN BEZ PRESEDANA

Hrvatska je još jednom na raskrižju, pustiti izgubljenu ovцу u bespuću, ili ju vratiti u stado. Neka su neki hrabro ljudi pjevali: „Kućica u cvijeću – a oko nje je kredit.“ Oni su mislili na Tita, koji je pokopan u Beogradu na Dedinju. A to se je odnosilo na prezađuzenu Jugoslaviju. Sad se „Dedinje“ nalazi u drugom obliku (tu) ispod Sljemena – Pantovčak. Predsjednik Stjepan Mesić vidio je da se njegov pas sprema zasakočiti mačku. Kako bi je spasio, pokušao je nesretnu mačku primiti u naručje, a mačka mu nije vjerovala, nego ga je ugrizla. Mesić je "zaradio" antitetanusnu terapiju i pod liječničkim je nadzorom kako ne bi dobio težu infekciju. Liječnica je otišla s njim čak i na poslovni put u Sofiju.

Dan u Hrvatskoj bez glavnog čobana ne postoji više. Naime, regionalni razvoj nije neka kategorija sama za sebe, nego je odraz cjelokupnog stanja države u svakom segmentu.

IZBORI 17. SVIBNJA 2009. GODINE

Na temelju članka 33. stavka 1. podstavka 6. u vezi s člankom 20. Zakona o izboru članova predstavničkih tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave („Narodne novine“ broj 44/05. – pročišćeni tekst i 109/07.) Gradsko izborno povjerenstvo Grada Bjelovara utvrdilo je pravovaljanima i objavljuje slijedeće liste kandidata za izbor članova Gradskog vijeća Grada Bjelovara:

8. NEZAVISNA GRADSKA LISTA

1. Branko Stojković, (Hrvat) Antuna Branka Šimica 3, Bjelovar 100780512 Bjelovar
2. Mladen Knežević, (Crnogorac) Jurja Haulika 17, Bjelovar 100540531 Bjelovar
3. Goran Hajdinović, (Hrvat) Križevacka cesta 16C, Bjelovar 103688095 Bjelovar
4. Nada Mičuda, (Hrvatica) Krste Špoljara 10, Bjelovar 103499866 Bjelovar
5. Tomislav Cerovečki (Hrvat) Antuna Branka Šimica 3, Bjelovar 101313923 Bjelovar
6. Marija Četković, (Hrvatica) Antuna Branka Šimica 3, Bjelovar 101130589 Bjelovar
7. Matija Kovačević, (Hrvat) Banovine Hrvatske 22, Bjelovar 15810115 Bjelovar
8. Stevo Keres, (Hrvat) Marka Marulića 15, Bjelovar 100059475 Bjelovar
9. Davor Ojvan (Hrvat) Dr. Ante Starčevića 13A, Bjelovar 15717412 Bjelovar

10. Andela Rebrović, (Hrvatica) Ante Kovačića 11, Bjelovar 103532491 Bjelovar
11. Zlatko Andri, (Hrvat) Slavonska cesta 38, Bjelovar 15717392 Bjelovar
12. Čedomir Vukmanović, (Hrvat) Dravska 2, Bjelovar 101527245 Bjelovar
13. Mato Filipac, (Hrvat) Ante Trumbica 1, Bjelovar 100885720 Bjelovar
14. Tihomir Knitl, (Hrvat) Trg Stjepana Radica 9, Bjelovar 15688871 Bjelovar
15. Živka Stojković, (Neopredijeljena) Antuna Branka Šimica 3, Bjelovar 101796561 Bjelovar
16. Božana Rudić, (Hrvatica) Josipa Jurja Strossmayera 3, Bjelovar 101092685 Bjelovar
17. Josip Rudić, (Hrvat) Josipa Jurja Strossmayera 3, Bjelovar 101092715 Bjelovar
18. Dragan Dokmanović, (Hrvat) Krste Frankopana 2, Bjelovar 102260691 Bjelovar
19. Damir Laklija, (Hrvat) Jurja Haulika 27A, Bjelovar 102437759 Bjelovar
20. Antonio Rogić, (Hrvat) Garešnička 14, Bjelovar 103497482 Bjelovar
21. Zlatko Polović, (Hrvat) Klokočevac 92, Bjelovar 101059547 Bjelovar
22. Vinko Krivić, (Hrvat) Crkvena ulica 52, Bjelovar 102327675 Bjelovar
23. Anita Ojvan, (Hrvatica) Dr. Ante Starčevića 13A, Bjelovar 15717411 Bjelovar
24. Dragutin Lasković, (Hrvat) Niska ulica 10, Bjelovar 15717276 Bjelovar
25. Vlado Makovica, (Hrvat) Ivana viteza Trnskog 8A, Bjelovar 15663134 Bjelovar
26. Mladen Mladenović, (Hrvat) Vukovarska 23, Bjelovar 15663589 Bjelovar
27. Miroslav Mladenović, (Hrvat) Vukovarska 23, Bjelovar 103640739 Bjelovar
28. Valentino Horvat, (Hrvat) Ivanovčanska 22, Bjelovar 103366072 Bjelovar
29. Antun Kranželić, (Hrvat) Slavonska cesta 1, Bjelovar 15718202 Bjelovar

POŠTANSKE MARKE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (11)

Tekst prema knjizi: **KATALOG POŠTANSKIH MARAKA JUGOSLOVENSКИH ZEMALJA**, Biro za poštanske marke, Beograd, 1974.

1943/44. GODINA, REDOVNE MARKE: LIK DR. ANTE PAVELIĆA (br. 154 i 155)

Br. 154 - Redovna marka, lik dr. Ante Pavelića 70 kuna, narančasta (500.000 primjeraka)   Br. 155 - Redovna marka, lik dr. Ante Pavelića 100 kuna, plavoljubičasta (250.000 primjeraka)

RADNA POMOĆ HRVATSKIH SVEUČILIŠTARKI

U mir i tišinu naših uredovnica one su uniele vedrinu i život, prožete mladalačkim poletom i voljom za radom

„Nova Hrvatska“, 1. kolovoza 1943.

ZAGREB, krajem srpnja. – „... I tako smo se napokon dogovorili. Poći ćemo u petak ujutro, običi nekoliko državnih i gradskih ureda

u Zagrebu, u kojima rade naše sveučilištarke vršeći tako svoju jednomjesečnu obvezatnu dužnost u radnoj pomoći sveučilištarki.

Kao što je poznato, Zakonskom odredbom uređeno je prošle godine, da sveučilištarke i slušačice Visoke ekonomsko-komercijalne škole moraju nakon završene prve, druge i treće naukovne godine na pojedinim fakultetima izvršiti jednomjesečnu Radnu pomoć sveučilištarki. Medicinarke moraju tu pomoć izvršiti i nakon četvrte godine slušanja fakulteta. Ta se radna pomoć vrši kroz ljetne mjesece, ali se iz oprav-

danih razloga može odgoditi i za zimske mjesece. Brigu i nadzor nad tim vrši Ustaški sveučilišni stožer.

Prošle godine radile su tako naše sveučilištarke u pojedinim tvornicama, gdje su zamjenjivale radnice, koje su dobile jednomjesečni izvanredni plaćeni dopust, dok su sveučilištarke, na-

ravno, radile besplatno.

Ove je godine zbog drugih prilika određeno, da sveučilištarke izvrše svoju dužnost u Radnoj pomoći u državnim i gradskim uredima. Zbog toga smo htjeli razgledati njihov rad, pa smo odlučili iznenadno ih posjetiti u uredima, gdje su zaposlene već od 1. srpnja o.g.

U ZAGREBU RADE NAŠE SVEUČILIŠTARKE U MNOGIM DRŽAVNIM I GRADSKIM UREDIMA.

I to u onima, gdje se osjećala najveća potreba radne snage, a u kojima je posao u mnogočem zastao.

Ti su se uredi obratili na zapovjedništvo Radne pomoći sveučilištarki, koje je u pojedine od njih odredilo potreban broj naših sveučilištarki, koje su na taj način obavile svoju obvezu u Radnoj pomoći za ovu godinu.

... Petak. Nije bilo prevruće. U zraku se osjećala napetost munjine, što je predkazivalo početak oluje na jednoj strani obzorja. Bilo je ugodno. Nebeski je svod bio zastrt oblacima. Nad Zagrebom se protegla sjena vunastih oblačića, koji su zadržavali sunčane zrake.

Osam sati ujutro ...

Ulazim u Sveučilišni stožer. Sumnjam, da će već netko biti ovdje. Pa ipak, zapovjednica Radne pomoći sveučilištarki već je na poslu. Upravo potpisuje plave izkaznice, u koje se unose potvrde o obavljenoj Radnoj pomoći sveučilištarki. Pozdravljamo se. Ona iztiče, da možemo odmah u posjete sveučilištarkama, koje rade u državnim i gradskim uredima. Dodijeljena mi je kao vodič sveučilištarka Eisenhauer, koja spremno odgovara na sva pitanja.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (5)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 8

(4) TISAK. Od nekog vremena javlja se u hrvatskim novinama riječ *t i s a k* u novom smislu, kako dosad nije bilo u upotrebi: „*Iz inozemnog tiska*“, „*Privredni pregled njemačkog tiska*“, „*Slovački tisak prati živim zanimanjem početke samostalnog slovačkog filma*“, „*Oduševljeni članci talijanskog tiska*“ i t. d.

Riječi stranog podrijetla: *štampati, štampa, štampar, štamparija, štampanica*, odavno se već izbjegavaju u hrvatskom jeziku i zamjenjuju hrvatskim: *tisak, tiskati, tiskar, tiskara, tiskanica*. Ali riječ *tisak* znači njem.

Druck na pr. tisak Hrvatske državne tiskare, tisak i naklada knjižare N. N. Može se govoriti i o lijepom ili skupom tisku neke knjige i t. d.

Međutim u prvim gornjim primjerima *t i s a k* ima drugo značenje, t. j. ono, koje se njemački iskazuje riječju *Presse* (u prenesenom smislu), a to je *n o v i n s t v o*.

Može se dakle mirne duše govoriti i pisati o inozemnom novinstvu, o privrednom pregledu njemačkog novinstva, pa kako slovačko novinstvo prati ovo ili ono, i t. d. Jer riječ novinstvo tu potpuno nadomješta stranu riječ *štampa*, kojoj se je (u hvalevrijedno nastojanju oko čišćenje hrvatskoga jezika od tuđica) tu htjelo izbjeći.

VLASTITA IMENA (8)

„*Hrvatski pravopis*“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

12. imena *b l a g d a n a*, *s v e t k o v i n a* i uobće posebnih dana u godini, na pr. *Božić, Bajram, Mevlud, Duhovi, Uzkrš, Badnjak, Pepelnica; Petrovo, Ivanje,*

Križevo, Tielvo; Satumalje.

Neke od tih rieči mogu biti obće (i mislene) imenice, na pr. *duhovi, uzkrš, badnjak.*

Vidi i dvočlana imena (81, 82).

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (14)

Mirko Deanović

U ono doba nisu bile tako velike razlike među našim dijalektima na primorju kao sada, pa zato Dubrovčanima nije bilo teško poprimiti taj pjesnički jezik, kako se to čini nama danas nakon više vjekova jezičnog razvoja. Usto je Dubrovnik, uza sve prometne teškoće i političku odvojenost, bio odavna u vezama s onim krajevima, odakle je potjecala ta tradicija čakavskih ikavskih pjesama. Njihovi su brojni trgovci i pomorci sa svojim brodovima neprestano krstarili po cijelom Jadranu i pristajali u sve njegove luke, osobito trgovačke.

Osim toga zna se, da su na pr. od XIV. vijeka dolazili u Dubrovnik i na njegov teritorij „slavenski svećenici“, presbyteri sclavici, među kojima mnogi baš iz onih sjeverozapadnih

krajeva, gdje se glagoljalo u crkvi, tj. iz Splita, Šibenika, Zadra, Nina, Senja, Modruša, ili općenitijom oznakom zabilježenom uz ime pojedinih od njih: iz Hrvatske i Dalmacije. Ti su hrvatski svećenici čakavci nosili sa sobom jamačno i crkvenih knjiga staroslovenskih, a valjda i drugih pobožnih djela, gdje je bilo i pjesama. Zna se na pr. da je iz Dalmacije došao u Dubrovnik i prijevod Lekcionara.

Kao i one svjetovne, tako su se i crkvene pjesme često širile usmenom predajom i pjevale se na istim motivima pučkih popjevaka, kao i kod drugih naroda. Jamačno je takovih pobožnih stihova bilo i u onim „slavenskim knjigama“, pisanim glagoljicom ili ćirilicom, koje se spominju da su postojale u Dubrovniku u XIV. i XV. vijeku.

OSNOVNE RAZLIKE IZMEĐU HRVATSKOG KNJIŽEVNOG JEZIKA I SRPSKOG KNJIŽEVNOG JEZIKA (2)

Borna, Zagreb

5. fonemi *v : b*

srpski: Vizant, Vavilon, Avrahim

hrvatski: Bizant, Babilon, Abraham

6. zamjenica *ko : tko*

srpski: ko, neko, svako, iko

hrvatski: tko, netko, svatko, itko

POBJEDA (15)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković, ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

47.

Umrla drugarica Zdenka.

Njena smrt je teško pogodila Našeg Starog.

Kićo doveo njene roditelje na sahranu.

Sahranjena je na Dedinju.

To je bila želja Našeg Starog.

Bila mu je ratna sekretarica.

A i više od toga.

Tako kažu oni koji su u sve to bolje upućeni.

Đido i Marko je nijesu voljeli.

Prisustvovali su sahrani.

Ni RZ je nije volio.

Sjećam se onoga u Drvaru.

Đido je izvukao deblji kraj.

48.

Sada je i naš Stari sam – po tom pitanju.

Mi iz Pratećeg najbolje znamo što mu je značila drugarica Zdenka.

Zato je i sahranjena na Dedinju.

Ima trenutaka kad revolucionar poželi da su mu grobovi onih koje je volio vazda pred očima.

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (15)

POLITIKA I KORUPCIJA U KRALJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, Zvonimir Kulundžić, „Stvarnost“, Zagreb, 1968.

Tako su, eto, i na jednoj i na drugoj strani počele pucati stare stegge, pod utjecajem industrijske revolucije u Hrvatskoj i prodiranja industrijalizacije u seljačku Srbiju. A kako je ubrzo potom nastupio prvi svjetski rat one su u onim previranjima popucale do kraja, došlo je do ogromnih pomjeranja

etičkih vrednota, i ranijih stega je praktički skoro nestalo – i prije nego što su se izgradila neka nova mjerila, neke nove društvene norme. Uostalom kao i uvijek u sličnim historijskim situacijama, kad se poruše ili maknu breše.

Prilike su se odjednom poslije oslobođenja i ujedinjenja godine 1918. iz osnova izmijenile, a duh tolerancije prema korupciji postao je nekako sastavnim dijelom tadašnjeg javnog i općedruštvenog

života u novoj kraljevini. Stvari su se u tom pogledu nevjerovatno brzo izmijenile i sve se nekako stubokom okrenulo. Korupcija, u ovoj ili onoj formi, sve manje se tretirala kao nešto odiozno i kompromitantno što ljude ponižava i diskvalificira za pošteno društvo, te čovjeka obilježava neizbježivom ljagom nepoštovanja i da u slučaju otkrivanja sam sebi prosvira metak kroz glavu.

PILAT U VJEROVANJU (6)

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra Martin Planinić, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

Je li to za dr. Marka Jozinovića bilo nevažno i je li mi, na temelju te nevažnosti, mogao ne odgovoriti? Ne znam! Nisam ga ni pitao, iako sam se više puta s njim susretao.

Budući da se dr. Jozinović nije oglasio, odlučio sam opet mu se javiti nakon pročitanih dopisa u već navedenoj Bosni Srebrenoj. Objavljujem svoje drugo pismo upućeno dr. Jozinoviću

nakon objave njegova pisma Provincijalatu i Provincijalatova odgovora na njegovo pismo:

Dva dana poslije poslao sam kopiju istoga pisma Provincijalatu Bosne Srebrenoj u Sarajevu s popratnim pismom od 3. svibnja 1978.:

„Cijenjeni Naslove! Šaljem Vam kopiju pisma g. Nadbiskupu dr. Marku Jozinoviću, da ga pročitate i arhivirate.“

Očekivao sam odgovor od Nadbiskupa. I nisam ga dobio. No, umjesto toga susreo sam se s produženjem započete borbe kad sam u Bosni Srebrenoj godina XIX. Sarajevo, 1978., broj 8-9, str. 127-132. pročitao dva dopisa: dopis nadbiskupa Jozinovića prez. br. 74/78 od 4. kolovoza 1978. i dopis o. provincijala fra Alojzija Ištuka od 27. rujna 1978. Evo tih dopisa: Nadbiskup Jozinović Franjevačkom Provincijalatu Bosne Srebrenoj od 4. kolovoza 1978., prez br. 74/78.

Evo toga dopisa: ...

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD,
e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

Sve u svoje vrijeme!

YouTube

otvara oči istine Hrvatima diljem svijeta!

Draga moja braća i sestre domovinski i iseljeni Hrvati!

Zahvaljujući providnošću Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista i u Njegovo vrijeme, konačno imate prigodu u riječi i slici vidjeti na YouTube "istinu" o mome Božjem filmskom i televizijskom djelovanju posljednjih 30 godina u iseljenoj Hrvatskoj o iseljenim Hrvatima, tome živom djelu hrvatskoga naroda koji je druga polovica hrvatskog nacionalnog korpusa prema povijesnim, političkim i demografskim mjerilima i koji je jednako domovinskoj Hrvatskoj zaslužan za uspostavu i obranu suvremene i suverene hrvatske države!

Draga moja braća i sestre Hrvati, razlozi moga 30. godišnjeg filmskog i televizijskoga djelovanja i dokumentiranja života hrvatskih zajednica u SAD-u i Kanadi bez novčanih naknada, sponzora ili nekih većih priznanja:

"Prvo, ja sam vjernik, kršćanske vjeroispovijedi. Meni je Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist sve. On je Alpha i Omega u mome životu! I kao takvog, ta je ljubav, koja je plod Božje ljubavi, i ljubav prema mome narodu.

I to je vrlo jednostvano. Ja sam Hrvat i radim za svoje. Da sam bilo koje nacionalnosti, radio bih istu stvar za tu nacionalnost. To je Božja ljubav!"

Draga moja braća i sestre Hrvati, ovi moji kršćanski orijentirani video programi (isječci) na YouTube koji su hrvatski i obiteljski usmjereni nude vam konačno prigodu da vidite ono što HRT Hrvatska radotelevizija i Slika Hrvatske ignoriraju i ne žele prikazati! Prosudite sami zašto je to tako?

Draga moja braća i sestre Hrvati, vaše razumijevanje i potpora je neupitno potrebna, kako bi se moji mnogobrojni dokumentarni i veoma kvalitetni (više od 250!!!) filmovi, TV emisije, prilozi i TV intervjui proizvedeni i snimljeni u iseljenoj Hrvatskoj o iseljenim Hrvatima počeli konačno emitirati na HRT Hrvatskoj radioteleviziji i na "Slika Hrvatske".

YouTube adresa: [zranogajec1](https://www.youtube.com/user/zranogajec1)

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (19)

Mieczysław Malinski

DAJ MI PITI

Ponad svega potrebna nam je mudrost. Nama, koji dnevno čitamo novine, slušamo radio, gledamo televiziju. Koji se krećemo u krugu obitelji, prijatelja i kolega.

Ponad svega potrebna nam je mudrost, uvjerenje i svijest da smo ograničeni, uskogrudni, okoštali, otupjeli i slabi. A upravo se mi trebamo svim silama založiti da razmrsimo zapletene ljudske, svjetske i vlastite probleme, da potražimo prava rješenja i izvučemo korisne zaključke – upravo je na nama red tražiti, pitati i razmišljati.

Ponad svega potrebna nam je mudrost. Mudro urediti i mudro voditi vlastiti život. Jer vrijeme je kratko; sati, dani, tjedni, mjeseci i godine žure mimo nas.

3. nedjelja korizme A, Iv 4, 5-42

**NE PRAVITE OD KUĆE OCA MOJEGA
KUĆU TRGOVAČKU**

Najgore je kad svećenik nije više svećenik, kad žena prestane biti žena, muž nije više muž, kad majka nije

više majka, otac nije otac, kad škola prestane biti škola, kad crkva nije crkva.

Najgore je kad se majka ne brine više za svoju djecu, muž za svoju ženu, učitelj ne vodi brigu za učenike, liječnik za pacijente. Najgore je kad čovjek napusti svoj poziv. – Tada se počinje brinuti za se, za svoje interese, svoje prihode, svoju karijeru, za svoj probitak u životu.

Ali još je gore, kad netko svoje znanje ne prihvaća ozbiljno, kad se svoje zadaće uopće ne laća. A samo to daje smisao životu! Tko je svoje znanje napustio, barem će se ponekad sjetiti, da je bio učitelj ili otac ili majka. A koji se nikakva zvanja nije prihvatio, prepušten je jedino samom sebi, vrtit će se jedino oko svog vlastitog ja.

3. nedjelja korizme B, Iv 2, 13-25

AKO SE NE OBRATITE

Informirani smo i previše. Preplavljeni smo valovima informacija iz tiska, radija, televizije; iz razgovora s poznatima, kolegama, prijateljima. Jedna vijest sustiže drugu, današnja zastire jučerašnju.

Informirani smo i previše. Previše znamo o svemu i

svačemu, dobro i zlo. Prezasićeni smo, otvrdnuli i hladni. Ni u što se ne unosimo, ni na što se ne damo nagovoriti, ni o čemu uvjeriti. Ne prilazimo ni lijevima ni desnim, ni onima gore ni onima dolje. Sve polažemo na svoje tobožnje veliko iskustvo, životnu mudrost i dugu praksu.

A istodobno nismo u stanju ništa pravo prosuditi, ocijeniti, urediti, izabrati. Ne znamo odijeliti pljevu od zr-

nja, pravo od krivoga ili prosječnoga. Do istine nam više nije stalo. Ne prijanjamo uz nju čvrsto. Ne povlačimo iz nje posljedice. Ne stavljamo svoj život u njezinu službu. Ne osluškujemo je.

Previše znamo o svemu i svačemu, a premalo o istini.

3. nedjelja korizme C, Lk 13, 1-9

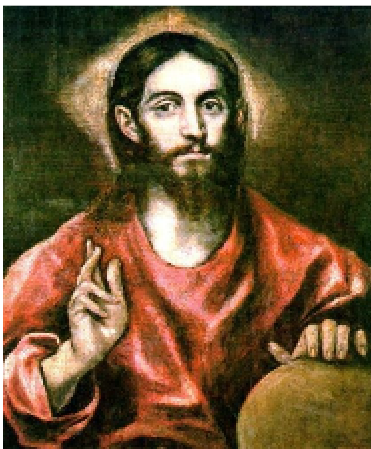
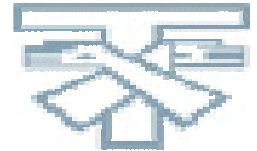
Prezentaciju je izradio

FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića

Ivekovičeva 8 51000 RIJEKA

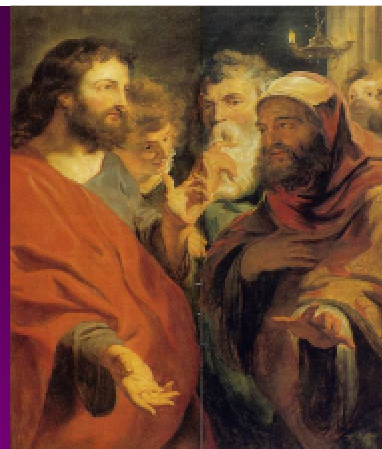
Tel. 051/ 641-449 Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

**IV^a
NEDJELJA
KORIZME
GODINA B**

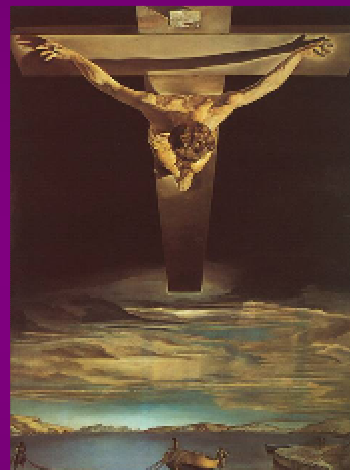
Ivan 3, 14-21

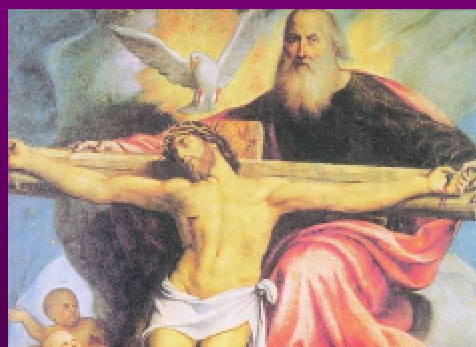
**U ono
vrijeme:
Reče Isus
Nikodemu:**

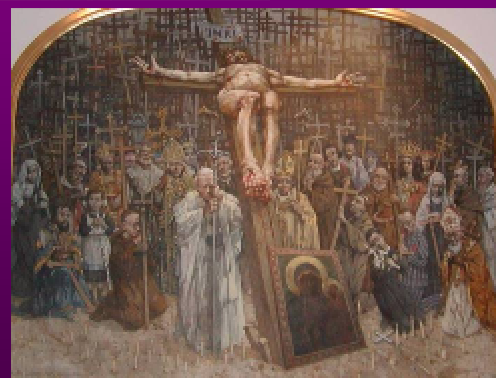
**"I kao što je Mojsije podigao zmiju u
pustinji**

**tako ima biti
podignut Sin
Čovječji da
svaki koji
vjeruje u
njemu ima
život vječni.**

**Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je
dao svoga Sina Jedinorođenca**

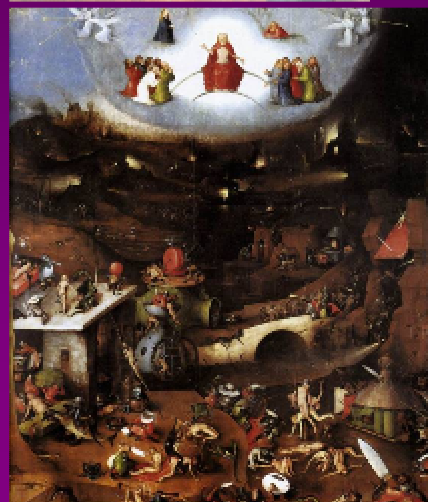
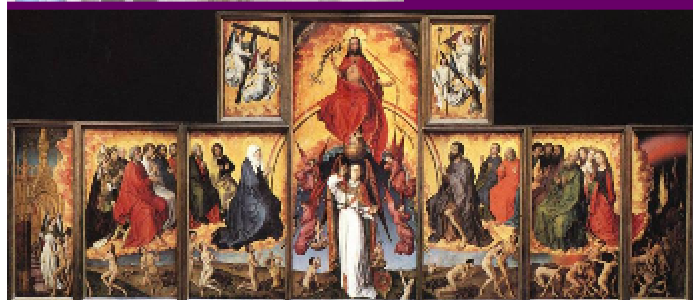
**da nijedan koji u njega vjeruje ne
propadne, nego da ima život vječni.**

Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu.

Tko vjeruje u njega,

A ovo je taj sud: Svjetlost je došla na svijet,

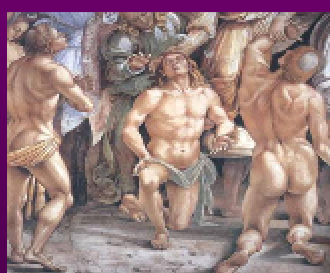
ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega.

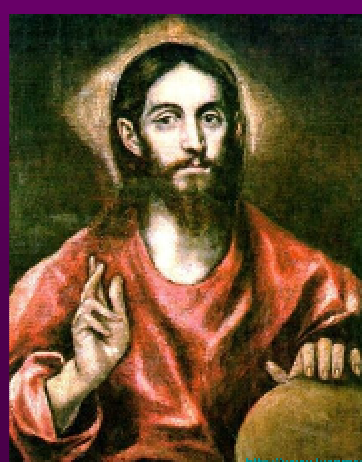
ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla.

Uistinu, tko god čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti da se ne razotkriju djela njegova;

a tko čini istinu, dolazi k svjetlosti nek bude bjelodano da su djela njegova u Bogu učinjena."

**IV^a
NEDJELJA
KORIZME
GODINA B
Ivan 3, 14-21**

IZBORNE LISTE (2)

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Bilo je veselo kod Milentija, oprostite kod Milana Bandića?

B: Naravno. Kao i uvijek. Onda dođe još i onaj iz Kerempuha. Ibro kako se ono zove ...

Ibrahim: Duško Ljuština.

B: Tako je. Kako sam to mogao zaboraviti. Pa, taj ljušti li ga ljušti. Sa svih strana. Ne staje. Nikad mu dosta.

A: Je li g. drug Bandić bio zadovoljan s Vašim savjetima?

B: U potpunosti. S njim ide dobro, ali oni oko njega ... Sačuvaj nas Bože!

A: Ja sam mislio ...

B: Ne, ne. Ni govora. Bandić ima mali mozak. On to zna. Uvijek mu je uključen. Zna on dobro kakva je korist od mozga.

A: Od malog mozga?

B: Da, čak i od malog mozga. Što bi tek bilo da ima i veliki mozak? Svjestan je on toga. Potvrdio mi je. Ali mozak nije nokat.

Ne raste sam od sebe.

A: Zašto si onda ne ugradi veliki mozak?

B: U tome i jeste problem. Komunisti su uvijek djelovali bez mozga. Velikih komunističkih mozgova, jednako kao i malih, rijetko će se naći. Bez obzira na cijenu. Ništa ne pomaže ni lova iz pretvorbe i privatizacije. Nigdje više ne uspijevaju naći pravi komunistički mozak. Čak ni polovan.

A: S kojim su Vas onda razlogom zvali?

B: Uzeli bi ustaške mozgove. Malo dotjerane i podešene na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Kod prof. Puhovskog. Na kušnju.

A: Dobro su se dosjetili. Takvih mozgova uvijek je bilo u dovoljnim količinama. Ne znam da smo ikada na njima oskudijevali.

B: Razumije se. To i vrapci na grani znaju.

A: Obećali ste im, dakle, nabaviti ustaške mozgove?

B: Nisam. Nisam se usudio.

A: Zašto? Ne podnosite ih. Slabe su platše?

B: Nije to. Love, kao što znaš, imaju u izobilju.

Navodni Lenjinov mozak ...

A: Gotovine? Keša?

B: Koliko god treba. Otvorio mi Bandić sef u zidu iza svojih leđa. Pun. Svih mogućih svjetskih valuta.

A: Bilo bi dobro uvaliti im ...

B: Nije to tako lako. Bandić traži originalne ustaške mozgove, ali koji ne misle.

A: A takvi ...

B: A takvi uopće ne postoje. Nikad ih nije ni bilo.

A: Od posla, hoćete reći, ništa?

B: Ima ipak jedna mogućnost, ali ...

A: Za ustaše mogućnost je uvijek i zbilja!

B: Točno, ali to ne ide bez Josipa Jože Manolića!

A: Baš zanimljivo, a moram ići. Sutra sam do Vas. Zanima me nastavak.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Navratite. Na čaj. Romanj-ski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

KEKS SALAMA

Sastojine:

1 list oblatne, 12,5 dag maslaca ili margarina,
12,5 dag petit kekisa, 12,5 dag šećera,
12,5 dag čokolade za kuhanje i 1 jaje.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada kolača:

Smočiti kuhinjsku krpu, na nju staviti oblatnu. Zavrnuti preko oblatne kuhinjsku krpu kako bi oblatna omekšala da se može motati.

Izrada nadjeva: Pjenasto izmiješati 1 jaje i 12,5 dag šećera, dodati 12,5 dag čokolade i na pari kuhati. Kad se počne zgušnjavati dodati 12,5 dag margarina i dalje na pari kuhati dok se margarin ne otopi. U tu smjesu dodati 12,5 dag petit kekisa, kojeg smo prethodno zdrobili oklagijom. Sve skupa izmiješati i ostaviti da se hladi.

Mlačno razmazati na oblatnu i smotati. Ostaviti na hlađenje barem pola dana. Najbolje je napraviti danas za sutra.

Dobar tek!

SA ZAKAŠNJENJEM (OD STRANE UREDNIŠTVA)

Sretan Uskrs u ime svih borovčana želi vam

borovci.blog.hr

borovci@gmail.com

HRVATSKA KRUGOVALNA POSTAJA

Gospodine Tomislave molio bih vas da objavite ovo u sljedećem broju Glasnika:

Dragi naši sadašnji i budući slušatelji Krugovala Velebit!

Obraćamo vam se ovom porukom kako bi Vam predstavili projekt Krugovala Velebit, krugovalna postaja zabavno-domoljubno-edukativnog karaktera, kakve trenutno na internetu nema.

Što našoj mladeži danas treba?

Trebaju li našim mladima jedna Ceca, Mile Kitić, Lepa Brena i tko zna koji već ne „izvodjači“? Cijl nam je ponuditi program jedne krugovalne postaje koja će biti drugačija od svih drugih, koai će nuditi samo ono istinski hrvatsko. Mislimo da smo u tome uspjeli sa svojim radom tijekom zadnje godine dana. Uzeli smo slogan „100% hrvatsko“ i tim pravcem ćemo nastaviti, te ne ćemo dopustiti da nas zahvati pomodarstvo, što se mnogima već dogodilo, pa miješaju kruške i jabuke. Upoznajmo, prvenstveno naše mlade, s glazbom iz svih krajeva gdje Hrvata ima. Imamo bogatu kulturu i ne treba nam uvozno „smeće“!

Izradom kvalitetnih obrazovnih emisija kojima želimo pokriti sva područja zanimljiva svakom Hrvatu, a posebice razdoblje Domovinskog rata koje se sustavno zaboravlja u našim medijima. Tu je naravno i cijeli niz emisija koje kreću u realizaciju. Za sve to nam treba i financijska i ljudska pomoć.

Kroz zadnja dva mjeseca uspostavili smo suradnju s nekolicinom ljudi iz iseljništva, dok je sjedište krugovala u Hrvatskoj. Još dva studija se nalaze jedan u Austriji i jedan u BiH. Svi ljudi okupljeni oko Krugovala Velebit rade ovo bez ikakve naknade, s velikim entuzijazmom, upornošću, i naravno, svim srcem.

Ovom porukom želimo Vas upoznati s našim radom, te Vas pozvati da pripomognete ovom projektu da se razvije u istinski medij na način da budete ili naš suradnik ili ukoliko želite da budete jedan od sponzora.

Kao našem suradniku možemo Vam ponuditi skupinu mladih i upornih ljudi, te ugodan i ležeran rad, a kao našem sponzoru, što nam je u ovom trenutno jedna vrlo bitna stavka, možemo Vam ponuditi promičbu putem samog Krugovala i putem Internet stranice Krugovala Velebit, kao i izradu internet predstavljanja za Vašu tvrtku, jer u našoj skupini imamo ljude koji se bave izradom internet stranica te Vam možemo biti na usluzi 24 sata.

Posljednjih mjeseci bilježimo velik broj posjeta našoj obnovljenoj Internet stranici, te primamo dosta pohvala iz cijelog svijeta, od slušatelja iz Amerike, Australije, Kanade, Njemačke te još nekih zemalja našega iseljništva kojima ovakav program zaista treba. Poradi toga, želja nam je da u dogledno vrijeme započnemo s emitiranjem putem satelita, za što nam trebaju veća novčana sredstva (i do 900 eura mjesečno).

Postanite naš suradnik ili sponzor. Dugoročna zajednička suradnja će sigurno biti na obostrano zadovoljstvo. Za bilo kakvo pitanje slobodno nam se obratite putem kontakt formulara na našoj Internetskoj stranici www.krugovalvelebit.com.

Lijep pozdrav

Uredništvo krugovala Velebit

www.krugovalvelebit.com

Djani Marić

POZIV ZA POMOĆ**Hvaljen Isus i Marija!**

Draga braćo i sestre u Kristu!

„Jer kao što je tjeleb bez duha mrtvo, tako je i vjera bez djela mrtva! (Jakov 2,26).„

„Tako i vjera ako nema (dobrih) djela, mrtva je u sebi! (Jakov 2,17).„

Imam jednoga brata koji ima troje djece i živi u Bosni i Hercegovini (Gračanica kod Prozora). Jedno dijete (jedini sin) toga moga brata boluje od najtežeg oblika epilepsije (padavice) već od svoga rođenja (29.09.1983. godine).

To dijete ponekad ima čak i nekoliko epileptičkih napada na dan, a također i noću. Liječnički pregledi i lijekovi protiv bolesti epilepsije toga djeteta moga brata veoma su skupi, preko 300 eura mjesečno.

Neki lijekovi moraju se uvoziti čak i iz inozemstva. Operacija mozga i ugradnja aparata za stimuliranje moždanih neurona (živaca) u glavi tome mome nećaku Mariju ovdje u Hrvatskoj stajala bi preko četrdeset tisuća eura, ali s nesigurnim ishodom operacije. U jednoj specijaliziranoj bolnici za epilepsiju u Njemačkoj trebalo bi za sve te radnje platiti preko šezdesettisuća sura, ali s velikom sigurnošću uspjeha operacije. To mi je prije više od godinu dana rekao ovdje u Osijeku jedan profesor s Medicinskog fakulteta i primarius neurokirurgije u Osječkoj bolnici prof. dr. Dinko Štimac koji je pregledao moga bolesnoga nećaka Marij Ripića, snimao mu mozak i preporučio ga za liječenje prof. dr. Krasanki Hafner, spacijalisti za neurologiju i pedijatriju.

Kod ove doktorice Krasanke Hafner moj nećak Mario se liječi od 24.4.2008. i trenutno uzima kombinaciju od tri lijeka koje treba svakoga mjeseca plaćati preko 2.500 kuna ili preko 300 eura.

Moj brat se stoga nalazi u velikim obiteljskim i financijskim poteškoćama zbog bolesti toga svoga sina Marija. Ja mu osobno već godinama pomažem u tim njegovim nevoljama koliko je u mojim skromnim redovničkim mogućnostima, tražeći na sve strane pomoć od poznanika i dobročinitelja. On sam ne može financirati liječenje toga bolesnoga sina od epilepsije. Zato mu je jako potrebna pomoć ljudi dobre volje i širokogrudnoga kršćanskoga srca. Uz pomoć dobrih kršćana dobročinitelja lakše će mu biti nositi taj teški obiteljski križ.

Moj brat već unaprijed od srca zahvaljuje svim oso-

bama koje su spremne priteći mu u pomoć svojom kršćanskom ljubavlju i solidarnošću i moli za sve Božji blagoslov. Moj bratić Mario ne može se brinuti sam o sebi, jer ne razumije gotovo ništa, samostalno ne može ni hodati, ni hraniti se ili obavljati osobnu nuždu ili higijenu. Ne zna ni čitati ni pisati, jer u školu nije nikada mogao ići.

O Mariju se skrbe njegovi roditelji, moj brat Milenko Ripić i njegova supruga i Marijeva mama Ruža Ripić.

Stoga vašu pomoć možete poslati na slijedeću adresu:

PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d.**Na ime: RIPIĆ MILENKO****Br.: 20190557762****IBAN ...: HR 42 2340 0093 2054 1355 5****SWIFT ...: PBZGHR2X****HRVATSKA (CROATIA)**

Vašu pomoć možete također slati i na moga brata Milenka Ripića - tekući račun: 2340009—3205413555 - u „PRIVREDNA BANKA ZAGREB“.

Srdačno zahvaljujem na ljudskom razumijevanju i na svakoj najmanjoj kršćanskoj solidarnosti i pomoći.

Uz iskrene i srdačne pozdrave,

Vaš u Isusu i Mariji

Fra Jakov RIPIĆ, O.F.M.
Samostan Sv. Križa – OSJEK
 Trg V. Lisinskoga 3
 31000 Osijek
 HRVATSKA (CROATIA)
jrpic@globalnet.hr
 tel. 091-950.87.35

OBAVIJEST

Hrvatska matica iseljenika
ima čast i zadovoljstvo pozvati Vas
na svečano predstavljanje zbirke pjesama

Malkice Dugeč

TRAGOVIMA BEZDOMNOSTI

u srijedu, 6. svibnja 2009. s početkom u 13.00 sati,
u Hrvatskoj matici iseljenika, Trg Stjepana Radića 3, Zagreb

O knjizi će govoriti:

Danira Bilić, ravnateljica Hrvatske matice iseljenika
mr. sc. Božidar Petrač, književni kritičar
i autorica Malkica Dugeč, pjesnikinja iz Stuttgarta

Stihove će interpretirati:

Joško Ševo, dramski umjetnik, Zagreb

MALKICA DUGEČ

Rođena je 3. lipnja 1936. u Zavidovićima. Diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Radila je kao predavačica i ravnateljica škola diljem Hrvatske. Morala je emigrirati 1972. za svojim mužem Božom Dugečom iz političkih razloga, nakon Hrvatskoga proljeća i osnivanja ogranaka Matice hrvatske diljem Slavonije.

Objavila je četrnaest knjiga pjesama i jednu knjigu proze. Zajedno s prof. Kazimirom Katalinićem priredila je, i u izdanju Hrvatske republikanske zajednice, objavila knjigu govora i eseja svoga pok. supruga Bože Dugeča - pod naslovom *Nismo spremni robovati*.

Prevođena je na strane jezike, a zastupljena je u brojnim antologijama. Nagrađena je Nagradom "Dubravko Horvatić" za ciklus pjesama *Sebe ne vidiš nikada*, i književnom nagradom Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne "Antun Branko Šimić" za zbirku *U riječ unjedrena*. Piše i pjesme na njemačkom jeziku i priprema jednu zbirku tih pjesama.

Članica je Društva hrvatskih književnika u Zagrebu i Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne u Mostaru te njemačkog Društva za kroatistiku. Stalno živi i djeluje u Stuttgartu.

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragn.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković